

בס"ד | גיליון 340 | ט"ז בחשוון תשע"ט המחיר 10.00 ₪

קטי-פלי
גיליון מוניציפלי

לפי

בית שמש

פריימרים מוניציפלי

ערב הבחירות שלחנו את חוי שטיגל ל-14 ריכוזים
חרדיים בניסיון לבחור איפה הכי כדאי להתגורר

בלי למצמצץ

סיפור של בחירה

ערים ומספרים

איפה מרוויחים הכי פחות? מהי העיר הצעירה
ביותר? עד שתקראו לא תדעו

וירא וירץ לקראתם

'אוהל אברהם אבינו' קם לתחיה בבית משפחת
קירשנפלד במרכז ירושלים. תיעוד מרגש ומיזם
חסד לקוראות 'קטיפה'

הלקסיקון המוניציפלי
הקורס המלא לאנשים מקומיים חרדיים

אמנה בחצר נפתח / אמן צח על איילת השחר, מ. אקר

אימה ב-ATM / כי אבי ואמ', זיבי קליין

שבי כהן על סוללה חלשה ולאח אבר

יעל, הכיאה עם הפרעה על אישה חלשה וחידון מצור

9771565018007 43

קטיפה | גיליון 340 | ט"ז בחשוון תשע"ט

גאונות לשמה.

24 שעות של לחות
+ הגנה מפני זיהום אוויר.

החל מ-120 ₪

ללא פרבנים.
ללא פתאלטים.
ללא בישום.
פשוט עור בריא.

חדש.

CLINIQUE

נבחן לאלרגיה. 100% נטול בושם.

את מוצרי קליניק ניתן להשיג ברשתות הפארם
ובתי הכלבו ברחבי הארץ.
ובנוסף:

אשדוד: סגול Stylish by sagol, חלפתא 2

בית שמש: סטייליש, נחל שורק 31, רמה א

בני-ברק: יפית קוסמטיקס, רבי עקיבא 91

לוקה, רבי עקיבא 34

ירושלים: StylishPro המרכז למאפרות, ירמיהו 11

יפית קוסמטיקס, הישיבה 4

קריית-ספר: סטייליש, שמגר 12, מתחם קניות תנובה

פרפקט, נתיבות המשפט 6

שיווק והפצה lc cosmetics 03-6180006

לימים בלתי נאמרים מתקדמים ביותר

יופי של תוצאות

אצלנו הלייזר הטוב בעולם

הסתיו בא ואיתו השלכת.

זה הזמן להשיל כמה שנים מיותרות מעור הפנים שלך בטיפול מזותרפיה אצל אורלי

מתמחים בטיפול בציסטת פילונידלית (שערה הפוכה)

לטיפול מושלם אצל אורלי פרידמן התקשרי עכשיו:
סניף ירושלים, גאולה: 02-5703580 | סניף ביתר: 02-5613181

לייזר | מזותרפיה | טיפולי פנים | איפור קבוע | מילויים והזרקות | מניקור | לק ג'ל | פדיקור רפואי | אפילציה | שיעות ירושלים: יוסף בן מתתיהו 14, גאולה 02-5703580 | ביתר: החוזה מלובלין 48 02-5613181 | Email: orlyfriedman3@gmail.com

מדוע האחת מלאה חשש וחרדה והאחרת מלאה אמונה וביטחון?

מדוע האחת מקובלת בחברה והאחרת דחויה?

מדוע האחת מצליחה והאחרת נכשלת?

מדוע אישה אחת אומללה והאחרת מאושרת?

כל התשובות בקורס משנה חיים!

3 מאות אחד במקום אחד

קורס Practitioner + Master + Therapy NLP

קורס זה נכתב במטרה לטפל ולהסביר את האמיתות הבסיסיות אודות התודעה. למלא את עצמך בידע מקיף על עולם הנפש על מערכת העצבים, על פעילות המוח. הכוח החזק ביותר היא ההוכחה הניצחת שהכל מגיע מתורתנו הקדושה, וגם כאן NLP הוא הלימוד האמיתי מתוך הבנה זו. הקורס ישפיע עליך ועל אחרות בעוצמה, את תצאי מטפלת NLP ברמת MASTER, יום בשבוע, כיתות קטנות (עד 20 בנות), קורסי בוקר / ערב.

פתיחת הקורס: 6/11 כ"ח מר חשון

החומר מועבר ע"י מיכל לשם יו"ר הפדרציה MLNLP ישראל

7-22820999 02-22820999 שלוחה 2

www.mlntp.co.il | merkazleshem@gmail.com

מתנה בשווי 580 ש"ח לכל נרשמת השתתף

בפיקוח רבני

180 ש"ח משלוח חינם 2-3 ספרים

הזמנות: קולמוס הפצת ספרים 07-22-44-1660

ספרי האימון שלך מאמין: תאמיני, תאמיני, תאמיני.

צמד ספרי טיפול המתאימים למאמנות, פסיכולוגיות, מטפלות, נשים ולכל אימא הרוצה ללמוד כיצד ניתן ליצור שינוי בחייה ולהרגיש מצוין

קטיפה לחשוב

משולחן העורכת

כעיר אחת בלב אחד

אח, פעם בני ברק היה בני ברק, וירושלמי-ירושלמי, נאנחה בפניי מכרה מבוגרת. מאחר שלא הכרעתי אם אני שייכת לדור אשר ידע את ה'בני ברק'- בני ברק ו'ירושלמי-ירושלמי' נתתי לה את זכות ההסבר והנימוק על תחושת ההחמצה. באותם ימים, לא ממש רחוקים, תחום המושב החרדי היה צר מאוד. לא דווקא מחסומים של הגבלות חיצוניות, כמו שהצורך הפיזי בהרחבת גבולות הגזרה החרדית עוד לא נולד, ביחד עם הגידול המספרי המבורך שטרם הגיע לממדיו העכשוויים. להוציא פזורות קטנות בערי החוף והנופש החרדיות, שהיו את תקוות 'בין הזמנים' להחלפת דירה או אפילו לשכירתה ממש, לבעלי יכולת בלבד. נופש למהדרין בתנאי חמישה כוכבים דה- לוקס כשהכל כלול במחיר, עוד לא היה אפילו מדע בדיוני בקרב רובו של הציבור החרדי ההומוגני למדי באותם ימים. כשהאופציות שנשארו מצומצמות כל כך ונעות העיקר במסלול כביש ירושלים- תל אביב, קל היה לאבחן כל מי שעמדנו איתו הלנו הוא או לבניברקים / ירושלמים. הרבה משאלות הסינון להצעות השידוכים של ימינו היו עדיין בלתי רלוונטיות. כך סוגיית מעון המגורים של המדוברים והוריהם הייתה אקוטית למדי. האם הם ירושלמים שיוכלו להתאים את עצמם לבני ברקים או שמוטב להפיש להם מכסה הולם בתחום המושב והסגנון שלהם.

מסע במנהרת הזמן ובשבילי ישראל החרדית העכשווית הוא עניין ארוך. המפה החרדית כוללת הרבה נקודות אור. מצד שני רכיבי ההשתייכות ל'עיר שלי' הולכים ומאבדים תוקף. משפחה יכולה להתחיל את חייה ביחידה בבני ברק, לגלות לצפון הרחוק (בישראל, כן?), להעביר מספר שנים במודיעין עילית, ולהחליט אחרי שנתיים לנסות פרויקט דרומי חדש. ומה סגנון יהיה לאותה משפחה סטנדרטית למדי מכל תחנות הריכוזים החרדיים בהן היא עוברת? ממילא קשה בדור האינדוידואליזם לאבחן במדויק את סגנונם של התושבים על פי מקום המגורים שלהם. מוטב נבדוד את המשפחה כדי לתת בהם סימנים, ועוד יותר בטוח שנתמקד בכל אדם מהמשפחה כיחידה בודדת.

ובכלל, רבות מאיתנו הן בעלות נאמנות מוניציפלית כפולה. שוק העבודה הדינמי מביא איתו תושבות כפולה ומשולשת- עובדות בעיר אחת ומתגוררות בעיר שניה אחרת. ורגע, בחלק גדול מהשבתות מתארחות עם משפחתן בעיר השלישית.

וזה חבל.

חבל כי איבדנו את רכיב ההשתייכות הסביבתית שלנו לעיר החרדית הנפלאה שלנו, וזה בטוח. לא משנה איפה אנחנו מתגוררות.

ההשתייכות הזו חשובה גם מהפן החברתי, אבל מעבר לכך היא נותנת לילדינו גאווה יחידה של חלק משבט יהודי שמתגורר בעיר החרדית המסוימת. ההשתייכות נותנת כוח לעמידה בהתמודדויות רוחניות. היא נותנת חוסן נפשי אישי. אם אנחנו חושבות שהוא נחוץ לנו או לילדינו, חשוב שלא נוותר עליו. נחדיר להם את ההערכה לתושבים המקומיים 'משלנו' שצועדים במיתווה של רבותינו, אחרי ההשתייכות למשפחה המורחבת והגרעינית.

בימים אלו, כשאנחנו מתגבשים סביב צו מרנן גדולי הדור שליט"א מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א ומרן הגר"ג אדלשטיין שליט"א לבחור את המועמדים שהם ראו לנכון לסמוך ידם עליהם, זה הזמן לגבש גם את הזהות הסביבתית שלנו.

איך אומר סלוגן הבחירות שנכון בכל עת? ביחד אפשר הרבה יותר.

נחמה

פעמית סטור sale

הנחה על המוצר השני

נותרו עוד
4 ימים
למבצע!

אל תפספסו, כל החנות במבצע ל-10 ימים בלבד

פתוח במוצ"ש

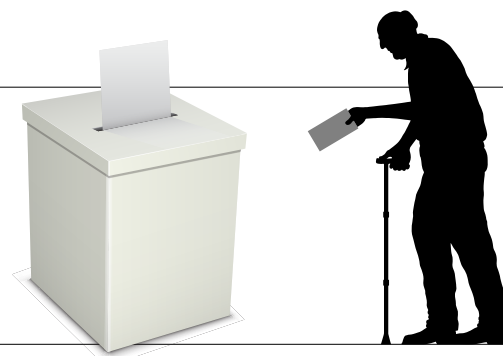
פעמית סטור
המרכז הגדול למוצרים חד-פעמיים

תל אביב יגאל אלון 110	פתח תקווה פינטו 20	ראשון לציון לישנסקי 9 חונים קונים	חולון המלאכה 18	בני ברק רבי עקיבא 74	בני ברק כהנמן 92	כרמיאל קניון חוצות
נתניה גמר ישראל 24 אזורית פולה	חיפה המסילה 22 תל חן	"BIG" קריות צ קריית אתא	טבריה טבריה עילית מרכז "BIG"	ירושלים בית הדפוס 70 גבעת שאול	ירושלים הסדנא 11 תלפיות	חדרה קניון לב קומה 2
מודיעין מתחם ישפרו סנטר	אשדוד מתחם סטאר סנטר	נתיבות בעל המלאכה 4	באר שבע גרנד קניון קומה 2-	באר שבע מתחם B7	בית שמש קניון געמי קומה 0 סגר במצ"ש	

התמונות להמחשה בלבד. מוצרים שבמבצע מיני 1,000 יח' במלאי מכל מוצר. תוקף המבצע: ט' בחשוון ועד כ"ב בחשוון תשע"ט. עד גמר המלאי. לא כולל מיכלים, תבניות אלומיניום ונייר. החברה רשאית להפסיק או לשנות את המבצעים בכל עת. ט.ל.ח.
1-700-502-401 | שעות פתיחה א'-ה' 09:30-21:00 יום ו' 08:30-14:00 מוצ"ש 45 דק' מצאת השבת ועד 23:00

20 הצביעו ע' העיר שלי

איתרנו בפריימריס מקדים 14 נציגות מ-14 נקודות ישוב עם ייצוג חרדי ובקשנו מהן המלצה משכנעת היכן לשכן בית נייד, אחר כך ערכנו ביניהן סקר לאיזו עיר הן יעברו לו יאלצו לעקור ממקום מגוריהן העכשווי האהוב. התוצאות לפניכן
חוי שטיגל

38 ספירת קולות

איזו עיר חרדית גדלה במהירות המרבית? איפה מרוויחים כמחצית ממוצע השכר הארצי? ומהי העיר החרדית הצעירה ביותר בתושביה? רגע לפני הקלפי, בחרנו לברר את הנתונים המפתיעים על הריכוזים החרדיים לגזור ולבחור
יהודית גולן

44 בלי למצמץ

סיפור ייחודי לקראת הבחירות המוניציפליות
חוי שטיגל

59-63 קציפה

30 הלכסיקון המוניציפלי החדש

איזה ריכוז חרדי מגלה בקיאות מדהימה בגנואולוגיה? ולמה זקני אלעד לא זוכרים את השלג דאשתקד? רינה זילבר יצאה להקשיב לשפה האוטונומית בכל נקודת התיישבות של אנ"ש והגדירה מחדש את הריכוזים החרדיים
רינה זילבר

חב

46 ארחתי ונושעתי

הבית של משפחת קירשנפלד ממרכז ירושלים הוא הבית הבלתי שגרתי ביותר שתפגשו בימינו. הדירה הכוללת ארבעה חדרים וחצי בלבד מאכלסת, מלבד את המשפחה הברוכה, שורת אורחים באופן יומיומי ועוד כמה עשרות בשבתות! ערב פרשת וירא מתארת לאה קירשנפלד בראיון מרתק את החיים בבית הכנסת אורחים, הישועות המרגשות שעל הדרך ומזמינה את כולנו להצטרף למיזם חסד ייחודי לקוראות 'קטיפה'
אסתר ווייל

שולמית
Shulamit
Shulamit Povarsky Wigs

ברשת סלוני שולמית
מגוון השיער האיכותי הגדול ביותר
בואי לבחור את מה שאת אוהבת

Sh
Shulamit Povarsky

יופי של בחירה

שבוע של
בחירות
טובות

ט"ז - כ"ב בחשוון - 25-31.10.18

PERLA | SHIRLY | Debbie

20% הנחה
על פאות

Camilla Viola | GOLDI

סנדר 1 ירמיהו 43 ירושלים טל: 02-5003013 שלוחה 1 | ימים א' - ה', 9:00-20:00, יום שישי 9:30-12:00
קניון רמות ירושלים טל: 074-7470711 | פתוח בימים א' - ה', 9:30-21:00, יום שישי 9:30-12:00

JERUSALEM
GALIT
ITALIA
שירות ואחריות

10 טועמיה
12 קטיפאן
14 תהילים
16 כור הברזל
18 חשבון נפש
50 סטטוסקופ
58 בשביל החיים
66 חיים של טובה

פרשת וירא
התשתית הבלתי מתפשרת

מעשה נודע מספר על הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע שהיה לו ויכוח עם הקיסר האם אפשר לחנך בעלי חיים. הקיסר טען שאפשרי ורבי יהונתן טען שאפשר רק לאלפם אך לא לחנכם. כדי להוכיח עם מי הצדק, הקיסר ערך סעודה מפוארת, והטיל את תפקיד המלצר על... חתול מאולף ומעונב שהגיש לאורחים מנות בצורה אלגנטית ובאדיבות מופתית. הקיסר היה בטוח שרבי יהונתן יודה שהצדק עמו, אך רבי יהונתן הוציא מכיסו קופסא קטנה מתוכה זינק עכבר קטן שהחל לרוץ מהכא להתם. כשהבחין בו החתול, זנח את המגש נטש את נימוסיו והחל לרדוף אחריו בלהיטות כשהוא מפיל ושובר את כל הנקרה בדרכו... נקל לשער את גודל המהומה והאנדרלמוסיה ששררו בין המוזמנים שנבהלו ונסו על נפשם. או אז הודה הקיסר שאילוף אינו חינוך, ולמרות העובדה שבשלב מסוים נראה שיש "שיוויון", וחתול מאולף נראה כל כך דומה למחונך... הרי שבשעת מבחן הכל פורח ובעלי החיים חוזרים לטבעם החייתי, המקורי.

כאשר אברהם אבינו יורד לגרר ואומר לשרה לומר שהיא אחותו, כצפוי נלקחת שרה לבית אבימלך, והלה טוען להגנתו שהדבר נעשה בתום לב, ומטיל את האשמה על אברהם שאמר על שרה שהיא אחותו ולא אשתו. אברהם מסביר את מניעיו באומרו:

"כי אמרתי רק אין יראת אלוקים במקום הזה והרגוני...."
(בראשית כ, יא)

אגודות אלטרואיסטיות שונות לכל מטרה (כולל דאגת יתר לבעלי החיים), פתרונות חכמים לכל בעיה אבל חסר להם רק "פרט שוליי", לכאורה, חסרה להם יראת שמים, ואברהם עומד על דעתו שחסרון זה עלול לדרדר אותם עד לרצח! בלי יראת שמים רעיונות חברתיים נעלים מסתאבים ומשתבשים ומגיעים לאבסורדים. המושגים כמו "רצח מתוך רחמים", "המתת חסד" הם תרתי דסתרי שרק מוח אנושי מעוות יכול להמציא, השכל עומד לשירותו של הלב, משתעבד לתאוה ומצדיק אותה בק"ן טעמים. האדם מוגדר כיצור המסוכן ביותר עלי אדמות - וזו אינה הגזמה. לכל אחד מבעלי החיים יש מאפיין אחד מוגבל לדוגמא: האריה גיבור, הנמר עז, השועל ערמומי, העורב אכזרי לילדיו הנמלה חרוצה וכן הלאה, אבל האריה למשל, גיבור אך אינו ערמומי והנמר עז לא אכזרי לצאצאיו. בעלי החיים מוגבלים: למשל, הם טורפים רק כשהם רעבים, והם פוחדים להגיע למקום ישוב, אבל האדם יש לו את כל המאפיינים המסוכנים ואינו יודע גבולות. גם אם לעיתים נדמה שהוא מתורבת ומנומס, הרי שברגע שהדבר יתגש באינטרסים שלו - הוא עלול להתפרץ באופן חסר מצעורים ולהחרוב את העולם ח"ו.

מהי השלשלת שבכוחה לכול את החייתיות המסוכנת שבאדם?
יראת שמים בלבד.

הוא דרש בבית הכנסת על פרשת 'וירא' והציג שאלה זו: לכאורה המילה "רק" מיותרת!!!

נשאלת השאלה מדוע נכתבה המילה "רק" שלכאורה מיותרת? שאלה זו שאל מרן הגאון רבי אלחנן וסרמן זצוק"ל הי"ד כשביקר בגרמניה שנים אחדות לפני השואה (אז איש עדיין לא שיער מה עתידים בני העם הגרמני לעולל לעם היהודי). בזמנו, המדינה הייתה מפותחת מאוד מבחינה תרבותית, והיהודים חיו בתנאים וביחסים טובים עם הגרמנים.

הוא דרש בבית הכנסת על פרשת 'וירא' והציג שאלה זו: לכאורה המילה "רק" מיותרת!...

אלא, הוא השיב, אברהם רצה לומר בזה לאבימלך שהנה ראה דברים יפים במדינתו: המדינה מסודרת ונאה, מבוססת מבחינה תרבותית וכלכלית, ולכאורה הכל נראה תקין. אך הבחין שרק דבר אחד חסר שם, אין יראת שמיים, לכן אברהם הבין שהוא ואשתו נמצאים בסכנה גדולה. אם אש התאווה תבער בקרבו של אחד מהתושבים, אין שום סיבה שתעצור אותו מלקחת את שרה אשתו, ואף עלול להרוג אותו! במצב כזה לא יועילו נימוסים ותרבויות, אלא רק דבר אחד יכול לעצור אדם במצב כזה: יראת שמיים!

הסתכבות בחטא, הליכה אחר תאוות הלב אינה נחלתם של פשוטי העם וחסרי תרבות. יכולים לקום הוגי דעות ואנשי הצווארון הלבן, מעונבים ולבושים בקפידה, בעלי השכלה ותארים אקדמאיים, משוחחים בשפה גבוהה, משתמשים בגינוני נימוס, עושים רושם מתורבת ויש להם אוניברסיטאות ברמה גבוהה,

אמר אחד מגדולי ישראל על הנאמר בתפילה: "לעולם יהא אדם יירא שמים בסתר ובגלוי...." קודם כל יראת שמים שבלעדיה אין תורה. "הוא ראוי לתואר "אדם".

באחת מאגרותיו של מרן ה"סטייפלר" צוק"ל ענה למאן דהוא ששאל מה עליו לחפש בשידוך לבתו, והוא הורה לו לבדוק 3 דברים: מידות, שכל ישר והתמדה.

לכאורה תמוה, מדוע לא מוזכר כאן כלל לחפש יראת שמים שהיא מעלה חשובה יותר? אבל בשאלה טמונה גם התשובה: יראת שמים היא בסיס בלתי מתפשר, ושלושת הדברים הללו הם רק תוספות. בלי יראת שמים אין מדובר באדם בכלל... וכמו שמוכן מאליי שלבחור צריך שיהיה ראש, לב, עיניים וכד' - כך להבדיל, גם יראת שמים היא צורך מובן מאליי שהוא תשתית לכל.

גם מרן הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד היה אומר: יראת שמיים אינה סתם תוספת מעלה באדם, אלא מי שיש בו יראת שמיים הוא ראוּ לתואר 'אדם', ומי שאין לו יראת שמיים - פשוט אינו 'אדם'! חסרון ביראת שמים אינו שולי אלא מהותי, נתאר לעצמנו שהכל מוכן לחגיגת בר המצוה: הודפסו ונשלחו הזמנות, יש אולם, צלם, הגברת, תזמורת, שרות קייטרינג וכי' ורק חתן בר המצוה נעלם... יראת שמים אינה מעלה שולית אלא בסיס בלתי מתפשר כדי להיקרא אדם.

להיקרא אדם.

**ב-31.10
כ"ב חשוון
את בוחרת**

**אבחון
מקוצר של
'אדם מילא'
במקום**

**רכבת הקלה
עד המקום!**
תחנת
יפה נוף / יד שרה

**ללמוד
ולעשות!**

ההזדמנויות מוסדות הלימוד המקצועות

היריד-לימודים אחד ענק!

ביריד 'ללמוד ולעשות' תוכלי להתרשם ממגוון קורסים מקצועיים, לקבל את כל המידע על מלגות, ולהחליט בצורה נבונה על עתידך!

יום רביעי 31.10 **'מצפה פרנקל' בבית יד שרה** **שד' הרצל 124 קומה 8** **בין השעות 19:00-21:30** **לנשים בלבד**

לפרטים והרשמה צלצלי עכשיו:
072-2704379

כיוון
הכוונה. תעסוקה. הצלחה.

מרכז הכוון תעסוקתי לציבור החרדי בירושלים

שיר בלב

מלכה רייז

מי יגיד לו מילים טובות

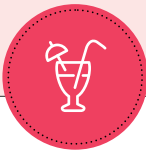
הֶלֶךְ כְּבֹר מִזְמַן הַחֲבֵרוֹתָא,
עֲשׂוֹת סִפְסָלִים בְּתִנוּמָה.
הֶבֶ"ח, הָרַמ"א, בְּנִיחוּתָא-
עֲדִין אֲתוּ בְּנֻעִימָה.

אֵין מִי שִׁיקְשֹׁר לוֹ כְּתָרִים,
אֵין אֶחָד שֶׁיֹּאמֶר לוֹ 'נִשְׁמַע',
רַק בִּ'טוֹר' מִתְגַּבְּהִים הָרָרִים
פְּלוֹרֶסְנֵט מִזְמָם לִדְמָמָה.

אוֹלֵי הַמֶּזְגָן - אוֹ הָרוֹחַ מַחוּץ -
הוֹפְכִים אֶת הַדָּף בְּמִשׁוּבָה.
לְבַד הַתְמִימָיָה, לְבַד הַתְרוּץ - - -
נִהָר נִהָרוֹת מַחֲשָׁבָה - - -

הָרֹאשׁ כְּבֹר נִשְׁמַט, כִּי הִיָּה
הַדִּינָן הָעֲצָמִי קָצֵת חֲרִיף.
עוֹד רָגַע,
וְטַל שֶׁל תַּחִיָּה,
מִרְטִיב, מְטַשְׁטֵשׁ, אֶת הָרִי"ף.

מִתְנַעֵר,
וְסוֹגֵר אֶת הַכֶּרֶךְ,
כְּלוֹחֵשׁ לוֹ שֶׁתִּכְף יִחְזַר.
נוֹעַל וְיוֹצֵא אֶל הַדֶּרֶךְ,
אֲחֵרוֹן
מִכְנֶה
אֶת הָאוֹר.

קטיפאן

בוחן פתע

רינה גליקסון

01

מי כתב את מגילת 'שיר השירים'?

02

באיזו שנה נולד אברהם אבינו?

03

כמה פעמים מופיע בתהילים הפסוק 'הודו לשם כי טוב כי לעולם חסדו'?

04

איזה ספר כתב רבי יעקב בן אשר?

05

כמה קלידים יש בפסנתר סטנדרטי?

06

היכן בישראל נמצא כור גרעיני, מלבד דימונה?

07

מה לא הייתם רוצים לפגוש בביקור שלכם בים תמנון או תמנון?

08

מה היה שמה הקודם של הרפובליקה הדמוקרטית של קונגו?

תשובות בעמוד 36

אמירה גולדשטוף

מפילים עלייך תיק

זה היה אחרי החגים. נו, שאלתי את חני, בת הסמינר: 'את שמחה לחזור ללימודים?' - "קצת" היא השיבה, והוסיפה בחיוך: "האמת, אני כבר חולמת על החופש הבא..."

התיק מוכן?

לא ממש, אבל יהיה בסדר. איך שהשנים חולפות ביעף הרהרתי, נזכרת ביום הראשון של שנת הלימודים, כאשר חני עלתה לכיתה אלה. נדמה שזה היה רק אתמול...

חני עם הילקוט שסבתא קנתה. באותם ימים סבתא הייתה הולכת עם כל הנכדות שעולות מן הגן לבית הספר, לחנות התיקים וקונה להן את הילקוט הראשון. ילקוט איכותי, עם אחריות לעשר שנים! המסורת ממשיכה, רק שסבתא כבר לא מתייצבת בחנות. שהמיידאלע תיקח את מה שמוצא חן בעיניה. סבתא תשלם...

ילקוט?

בעברית בת ימינו הילקוט שייך בעיקר לבית הספר. בילקוט הראשון, המוכר לנו מן התנ"ך, היו דווקא אבנים. דוד המלך בלכתו להילחם בגלית, ליקט חלוקי נחל ושם אותם בילקוטו. הילקוט הוא גם אוסף כתוב בו מלקטים דרשות, כמו "ילקוט שמעוני", ולהבדיל לקט דברי ספרות או מחקר. שמו בא מן הילקוט. מלקטים לתוכו דברים שונים.

הילקוט נדד עם חני, עלה מכיתה לכיתה, עד שיצא מכלל שימוש. עכשיו היא בסמינר. את הספרים, המחברות, וכלי הכתיבה, כבר לא שמים בילקוט, אלא ב"תיק". איזה תיק? כזה, שהולך אצל בנות הסמינר...

כל כמה זמן מחליפים תיק? יש מי שמחליפה תיקים כמו גרביים. אצל אחרות, רק כאשר התיק מתנשן. מה פתאום ישן? קנינו אותו רק בשנה שעברה, אומרת אימא. אבל לכולם יש... חדש, מפצירה חני, והחנויות מתפוצצות מ"כולם" וממבחר התיקים האופנתיים, החד שנתיים... "תיק" היא מילה מזהגמרא, שהמקור שלה יווני, ומשמעה תיבה, קופסה. גם המילה "נרתיק" באה מיוונית, ובגמרא מצינו נרתיק של תפילין ושל ספר תורה. על זריחת השמש אומרים חז"ל "יצאה חמה מנרתיקה". בעברית המדוברת משמש הנרתיק למשקפיים. תיק של מעות בלשון חז"ל- הוא התיק הקטן בו שמים כסף.

המלה העברית "ארנק", זה שנושא כיום יותר כרטיסים מאשר שטרות ומטבעות, מקורה בארנקים היוונית, ופירושה עור כבש- החומר שממנו ייצרו ארנקי כסף.

תיק הוא גם אוסף של ניירות מסמכים ותעודות, ובעברית החדשה נוצר ממנו הפועל לתיק.

יש תיק רפואי ותיק משפטי, ויש גם מי שפותחים לו תיק במשטרה, או אפילו "תופרים לו תיק".

מנהל תיקי לקוחות הוא מקצוע נדרש בשנים האחרונות. עליו לטפל בלקוחות הקיימים, ולהביא גם לקוחות חדשים.

ומהו התיק שמשמח אותי ביותר? רפאל, תביא לסבא את התיק של שבת. רחלי, תראי לסבתא את התיק של שבת... מה למדתם בגן? איזו נחת יהודית!

אז ליקטנו לכם כמה וכמה תיקים. תוכלו לפתוח תיקייה חדשה ולאכסן אותם שם, רק זכרו איזה שם נתתם לה!

{פינת הייעוץ של אורלי פרידמן}

בס"ד

פציעה לריפוי

נתון מעניין שבדואי חשבתם עליו הוא שבטיפולי עור רבים קיים שלב בו פוצעים את העור באופן מכוון על מנת לחזק אותו.

מה קורה לעור בפציעה?

כאשר שכבת ההיפודרמיס (הפנימית) נפצעת נשלחים למקום מייד כדוריות דם אדומות ולבנות. הכדוריות עוצרות את זרם הדם החוצה והדם נקרש. לאחר כמה ימים נופל הגלד ועור חדש מתגלה תחתיו. העור החדש שנוצר הינו בעל מראה חלק ובריא יותר מהעור הקודם לו. זוהי מטרת פציעת העור בטיפולים קוסמטיים.

באילו טיפולים נפצע העור באופן מכוון?

טיפול פילינג- פילינג משמעו קילוף. בטיפול פילינג יוצרים כוויה בעור גורמת לתהליך יצירת עור חדש במקום הכוויה. קיימים סוגי פילינג שונים בעצמות שונות ובדרכי ביצוע שונות החל מפילינג קל הגורם לאדמימות קלה וכלה בפילינג עצמתי הגורם לכוויה חזקה, אדמימות עזה, לקילופים ולגרד ויוצר מראה מאוד לא סימפטי (מומלץ להישאר לכמה ימים בבית לאחר טיפול שכזה).

הסוג האחרון הוא הכי פחות נחמד אך מביא לתוצאה הטובה ביותר. חודש לאחר הטיפול קמטים מוחלקים, כתמים מבהירים והעור זוהר ובריא.

מזותרפיה- בטיפול מזותרפיה פוצעים את העור באמצעות שימוש בגלגלת מחטים המחוררים קלות את העור ולאחר מכן מוחדרים חומרים מחדשים לשכבות עמוקות של העור. הארכנו בנושא זה בכתבות האחרונות אך מה שלא צוין מספיק היא העובדה שעצם פציעת העור היא שלב חיוני להצלחת הטיפול ללא קשר לחומרים המוחדרים לעור אחר כך. הפציעה עצמה באמצעות המחטים מטיבה עם העור באופן משמעותי.

מדוע לפצוע את העור ולא להסתפק בחידוש הטבעי שבו?

ה' טבע בגופנו יכולת מופלא של תחזוקה וריפוי טבעי. כל תא מתחדש, כל פציעה מטופלת וכל שינוי בגוף מבוקר ומטופל לפרטי פרטים. בגיל מסוים מתחיל הגוף בהאטה בשלבים אלו. אצל חלק מהאנשים ניכר הדבר בגיל 30+ ואצל חלקם בגיל מבוגר יותר. החשיפה לשמש וזיהום אויר ושאר הגורמים להזדקנות שהזכרנו מקשים על העור בעבודתו ולכן בגיל צעיר אנו מחדירים לעור באופן חיוני לחות ושאר זרזים. בטיפולים שהזכרנו אנו מעוניינים ליצור חידוש אינטנסיבי לעור שלא היה נוצר אילולא הפציעה לה גרמנו בטיפול וממילא המראה שמתקבל לאחר הטיפול הוא צעיר ורענן יותר.

למי לא מתאים טיפול כזה?

חולי סכרת ומחלות שונות הפוגעות בזרימת הדם בעורקים ובוורידים ובמערכת החיסון.

סבתא קוסמטיקה

דיקור סיני- בדיקור העור לא נפצע באופן משמעותי, אך עצם הדקירה מזרזת את זרימת הדם מהסיבה שהזכרנו לעיל. הסינים מאמינים שהדיקור הינו שלב חיוני בריפוי הגוף.

שאלות ופרוט בעיות ניתן לשלוח

לפקס: **1532-5703580**

או **לכתובת:** orlyfriedman3@gmail.com

נא לציין בתחילת השאלה 'עבור מדור קוסמטיקה'.

מומלץ לצרף לפניה מספר טלפון על מנת שנוכל לענות על שאלות שלא מתפרסמות

אימהות ואימהות לעתיד שימו לב!
מבצע השקה לגרפוטור to-go, מ"ל האותאק אנסימיל גרפוטור בביקבוק קומפקטי 15 מ"ל

כדי לקבל את הגרפוטור ב- 10 ש"ח צריך להרשם במייל, שילחו מייל עם המילה "to go" בשורת הנושא נ: togo@hisunit.co.il וקבלו שובר לרכישה בתערוכת הבייבילנד

היסונית ברוך ומנוסה
BabyLand

פתוח ביום
הבחירות
בתאום מראש

כל כן הרבה כסף. כל כן הרבה קשרים.

הרבה ציפיות, חששות ופחדים.
מקום אחד שנותן לך הכל!

פאות רבקי זלוטניק - בדיוק מה שרצית.

חדש! נתיבות המשפט 17, קרית ספר
שמעון הצדיק 33, ירושלים

RIVKI ZLOTNIK

פאות רבקי זלוטניק

077-5144600 | 052-456-8282

לקחי חיים מתהילים

למנצח על איילת השחר

צוות סופרות קטיפה | סופרת השבוע: מנוחה שוקר

אבקש שכל מי שרוצה בטובתי ילמוד כל
יום פרק אחד משניות עד גמר י"ב חודש
והכנות יאמרו כל יום עשרה פרקי
תהילים גם בשבת ויום טוב.

(צוות מרן ראש הישיבה)

"נפשנו זיכתה לך..."

(תהילים פרק ל"ג)

המילה "בטחון" היא מילת קסמים, ובלבד שאותו בוטח -
בוטח בד'.

"אני", אומרת הרבנית ח. "ממש מרגישה את זה".

הסיפור של הרבנית ח. אינו סיפור של דרמה גדולה והוא כולו
שתול בחייו של כל אדם. במקרה הזה מדובר באשה שהרופאים
גילו "אצלה, כביכול, גידול מאוד לא מרנין וקבעו לה ניתוח.

בדחיפות, הם אמרו, וקבעו תאריך - "בעוד שבוע".

הבשורה הזאת השפיעה עליה השפעה קשה. "עכשיו, כשעלי
לדאוג לבת הזקונים שלי, לשידוך שלה, לחיים שלה בכלל..
מה עושים?"

ממעמקי המצוקה הקשה שחשה - בשביל הבת ובשביל עצמה
- היא ניסתה כל רעיון שהעבירו אליה ידידים, והיו רבים כאלו.
היא, כמובן, הרבתה לומר תהילים, אפתה חלות והפרישה חלה
ומעשר - והתפללה. בזמן הדלקת נרות היא עמדה כשידיה
מכוסות ובכתה בכי גדול. ואלו אכן הדברים שמוסיפים משקל
לכף הזכות שלה.

אבל יחד עם זה היא נקטה בלא מעט אמצעים נוספים. מישוהו
סיפר לה על קמע המגיב ישועות והיא ניסתה להשיג אותו, אבל
הקמע היה תפוס. את כל הרעיונות שהציעו לה היא ניסתה - תוך
הקפדה על מה שמותר בלבד לעשות. והתחושה לה היתה לא
בריאה. לא קובעים ניתוח דחוף לעוד שבוע שבועים, ניסה בעלה
להרגיע, אבל היא בנתה, כך הרגיש, חומת שתצטרך לעמוד בפני
הסכנה הגדולה. עצם העובדה שהניתוח אותו הגדירו הרופאים
כדחוף נדחה למשך שבוע מוכיח שבעצם אין כבר מה לעשות.
"חטאתי אודיעך", אמרה בלב שבור ביום בו הגיעה לבית
החולים לאישפוז טרום ניתוח. "ועונתי לא כסיתי". וזה עורר
אותה לומר וידוי. מי יודע לאן תגיע אחרי הניתוח...

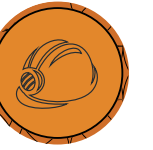
לצורך ולשמור

כשאת מדליקה נרות ומתפללת על הילדים...
**תעצרי ותחשבי על
מי שעוד לא זכה**

ביוזמת ארגון "פרי חיים" מצורף שמותיהן לתפילה
העתירי בעבורן ותזכי אף את שיתקבלו כל תפילותיך לרצון:
• שרה אסתר בת פנינה. שושנה בת ציפורה
• מעיין בת שמחה. רעות בת חיה. פרומה בת רחל

פרי חיים
ארגון בינלאומי לפיריון
מייסודו של הרב משה שלינגר שליט"א

להוספות שמות לתפילה: // טל: 077-3644040 // מייל: shoshi@prichaim.com

רגע קטן של אמונה

כבר יותר משנה שאני רוצה לכתוב את הטור וכל פעם... רגע. אני אתחיל את זה ככה, כי ככה זה התחיל. "שלום, אפרת? אני מדברת עם אפרת?" "כן", עניתי ולחצתי על המקול שלא תהיה לי קרינה, עניתי ממש בנחמדות, ניסיתי לזהות. "מי זו?"

התחלתי בתהליך סינון טבעי, תהליך המבקש להגדיר, לשים תוויות, לברר, למיין, לתהות מה טיבו של מי שמדבר, ליישם. יש הרבה יפי נפש שנלחמים נגד תגיות, סטיגמות ודעות קדומות, אבל כל בן אנוש עושה את זה. גם הם עצמם. עץ הדעת טוב ורע. כדי לשמור על סדר ושפיות פנימית אנחנו חייבים לקטלג. מתוק או מלוח. רחרחתי, היא חילונית או דתית, ניסיתי להאזין בין המילים, היא בענין הרצאות או פגישה אישית, היא מבית הספר של הילדה, או מחברת הביטוח, היא בעייתית או פשוטה, היא טובה לי או רעה לי, היא נחמדה לי או תקיפה לי, היא צעירה או מבוגרת, יש לי כוח לדבר או שאני אגיד לה שאחר כך.

היא הייתה חילונית. זה בטוח. אנשים שחיו בעולמות שונים מפתחים סנסורים רגישים בתחום. יש משהו בחיתוך הדיבור הביתי יעקובי שמושרש שנים בגנים, שהופך להיות חלק ממך. לי למשל לא החדירו אותו, גם אם אשתמש מאה שנים בביטויים חרדיים, לא ייצא לי חיתוך מקצועי שכזה. פעם, עשינו פה טור שהיה כולו מילון, תרגומון, חרדי-חילוני. יש מילים שיש כאן ויש מילים שיש רק שם. החיתוכים בעייתיים לשני הכיוונים. בשבוע שעבר, כשהודיעו שעורך דין ויינרוט נפטר, צחקתי בליבי איך חלק מאנשי תקשורת בכירים ואינטליגנטים לא הצליחו להגות נכון את המילה הפשוטה מהגבעה: פוניבוז.

אז היא דיברה בחילונית. חילונית מלאת עוצמה וביטחון שעשה טוב לפתחי של השיחה, אבל הייתה מהולה שם בשניות הראשונות גם התרגשות מסתורית בקולה, משהו קדוש, משהו גבוה, משהו אחר, שלא ידעתי לפרש.

"נפגשנו לפני יותר משבע שנים ברמת חן", היא פתחה, "את לא חייבת לזכור".

ניסיתי לדפדף באזור העבר שבמוח, ניסיתי לחשוב כדי לא להראות סקלרוטית, העברתי אחורה.

בת כמה הייתי לפני שבע שנים. מה עשיתי, מי נולד, איפה גרנו. "הגעתי לפגישה עם מנשא של תינוק שהיה קשור לך מלפנים ואמרת שקוראים לו איתמר. הוא היה מתוק". "איתמר?"

"אני מנסה להיזכר, תגידי עוד פרטים". "קוראים לי גלית, לאחותי קוראים סיגל, שתינו הגענו לפגישה איתך את

קרדיט: דפנה שן

זוכרת משהו?" תמשיכי תמשיכי,

"היא פגשה אותך בהרצאה לנשות חיל האוויר בישיבת 'נתיבות עולם' את באת לדבר מולך, החלפת רב אחר שלא יכול היה להגיע". היא דיברה ודיברה ואני נזכרתי ונזכרתי. ראיתי אותה פתאום בברור, את פניה, את הדמעות, את הדאגה, את האישונים השואלים שלה, את החיבוק שהיה שם בסוף הפגישה.

איזה מדעים מנגנון המוח שהי שתל בנו, ואיך הוא תולה לנו על ווים במחשבה ציוני דרך לזיכרונות נצרכים.

"בטח שאני זוכרת, היה שם משהו כחול. צבע כחול, היה לידינו כשדיברנו כחול, כן היה שם בנק לאומי, בנק לאומי במרכז המסחרי של רמת חן. זוכרת. בטח זוכרת. מה שלומך? איך אמרת ששמך?"

"שמי גלית, כשנפגשנו הייתי אמורה ללדת תינוק וגילו לי cmv, מחלה זיהומית. רופאים רבים הפחידו אותי, גם אנשים מהמשפחה, המחלה הזו יכולה לגרום לחרשות, לעיוורון אצל התינוק, ואפילו למותו, וסיגל אחותי הציעה שניפגש, גם היא לא ידעה בדיוק למה".

"ישבנו שלושתנו", היא דיברה ואני הלכתי הלך חזר על רחוב פרדו בבני ברק ליד החיידר של הילדים והקשבתי לה, הקשבתי לחיים, אני זוכרת שישבנו שם שלושתנו והייתי כל כך חסרת אונים. הראיתי מצג חזק אבל מה כבר ידעתי להגיד?

"הצעת שנלך לרבנית אחת ויחידה בבני ברק שאת ממש סומכת עליה. רבנית מיוחדת במינה. לא הייתי רגילה לדמויות כאלה. הן חרוקות מהעולם בו אני חיה. זרות לי. אבל הלכנו ואמרת שהיא אישה חשובה וקוראים לה הרבנית קניבסקי ושלבך היא עזרה מאוד. לא ידעתי מי היא אז, לא הבנתי למה אנשים, וכל כך הרבה נשים מחכות בתור כדי לדבר איתה, בכלל לא הבנתי מה גודל המעמד.

היא אמרה שהתינוק יהיה בסדר גמור, שלא יהיה לו עיוורון או חרשות או כל דבר ממה שאיימו עלי שיהיה לו, היא התייחסה לאיתמר שלך ואמרה שגם לה יש נכד איתמר.

ויצאתי משם.

מאז לא ראיתי אותך.

חיכיתי שבע שנים כדי להתקשר אליך. החלטתי שאני מחכה שבע שנים לפני שאדבר איתך שוב.

אני רוצה לספר לך, שהתינוק שלי, נולד. היום הוא בדיוק בן שבע. קוראים לו איתמר. ילד בריא ושלם. ילד מקסים וטהור. אני בטוחה שיש לו תפקיד בעולם. הבטחתי לו, הבטחתי לעצמי שכשהוא יהיה בן שבע אספר לו על האנשים שעזרו לו לעשות את מסע הקיום אל העולם הזה. ומצאתי את מספרך, רציתי לספר לך, אני מספרת לכולם, מה קורה ברגע אחד שאדם מאמין. כמה יכול להשתנות ברגע אחד כזה. כי אני, ברגע של אמונה זכיתי בילד שלי".

קורסים עם הרבנית נוישטאט תחי'

את רעיה, את מנהלת בית, את מחנכת, את דואגת לגשמיות ולרוחניות של בני ביתך, את היא שניצבת בחזית מלחמת הקיום מבית ומחוץ, יום יום ושעה שעה...

על מנת לתפקד בהצלחה בכל כך הרבה חזיתות בו זמנית, צריך כוח. אבל מעבר לכוח פיזי נחוץ לנו כוח רוחני, כזה שימשך כדלק איכותי לאורך זמן, ויוביל אותנו בבטחה לעבר היעד - משפחה מאושרת ובית ששלוש בו, וזה בדיוק מה שהרבנית נוישטאט מלמדת, מא' ועד ת'.

קורס "הבית בהיבנותו" בין הנושאים הנלמדים:

- לבנות בית מושלם כשאף אחד אינו מושלם.
- שוני והפכים- איך מתמודדים עם זה?
- ירידה לצורך עליה- איך נבנים מתוך הירידה?
- "וארשתיך לעולם"- יציבות וביטחון במשפחה
- פיתוח הפוטנציאל- כל אחד לחוד ושניכם ביחד.
- איך ממלאים צרכים רגשיים השונים זה מזה
- 7 רמות בבנית קשר עד שזוכים להיות האדם השלם.
- כיצד הנאה היא המנוע לחיים?
- התנהלות בזמן קושי.
- הבעת רגשות- איך להיפתח לעולם הרגש?
- ועוד נושאים רבים לבנית קשר בריא, יציב ושמח.

28 שיעורים

ירושלים -חדש קורס ערב!!
ימי שני, 20:30-21:45 בערב
ביכניס "היזדים"
רח' אדוניהו הכהן 26

שיעור ראשון - חינוך!
יש להרשם מראש.

משפחה
מאושרת
ובית ששלוש בו

קורס "רעים אהובים" בין הנושאים הנלמדים:

- "רעים אהובים", האם זה בהישג יד של כל זוג, ואיך זוכים לכך.
- ללמוד להתמודד ולבנות קשר טוב ואיכותי עם הסובב, כולל אנשים בעלי לקויות.
- הדיוק האישי, וההשגחה הפרטית בכל התמודדות.
- איך משיגים אהבה לא מותנית עם כל אחד?
- האפשר שבנישואין נמצא בידי - כיצד?
- 'הצומח' בחלקו - איך מצליחים לגדול בכל מצב?
- שבעה יסודות בקשרים מוצלחים.
- איך נעניק לילדים ארגז כלים לחיי הנישואין.
- ועוד חידושים, טכניקות ופרקטיקה בנושאים אקטואליים לבניית הבית, מתאים לכל גיל בנישואין.

28 שיעורים

ירושלים: יום רביעי בוקר 11:15-12:30
ביתר: יום ראשון בערב 20:30-21:45
בני ברק: יום שלישי בערב 20:30-21:45

איל"ה
איכות יחודית לבית היהודי

02-5822-333

מוכר לגמולים ולצבירת שעות!

הטבה למשלמות מראש
המשלמות מראש זכאיות
לפטור מדמי רישום
בסך 100 ₪
אנחנו נותנים אחריות:
בתום שני השיעורים הראשונים תוכלי
לפרש ולקבל החזר כספי בקלות וללא כל
התנגדות, בניכוי שני השיעורים שנכחת.

35 ככה, או ככה?

"היה צריך לשים שלט על הדלת 'כאן גרה מתבודדת', היא רטנה כשהדלת נטרקה אחריה.

"מה אמרת?" שאלה תמי שהייתה זו שפתחה את הדלת.

"לא משנה", אמרה סבתא שלה, "איפה אמא?"

תמי רטנה והחוותה בידה לכיוון חדר השינה.

הסבתא - הרי היא אמי הנחרצת, בחנה את הבית והילדים בביקורתיות כאילו היא עובדת סוציאלית בביקור בית.

"עדיין באותה תנוחה מלפני שבוע?" נכנסה בסוף לחדרי כשסיימה לערוך סיור ולהעיר הערות.

"אם שכבתי על צד ימין כשכל הגב תפוס לי, אז יש סיכוי", גנחתי וניסיתי להסתכל אליה בלי להסתובב.

"בקצב הזה לא רק כל הגוף שלך יהיה תפוס, יהיו לך גם פצעי לחץ", היא אבחנה.

"באת לעזור?" עברתי לגישה קונקרטיית.

"את צריכה עזרה?" שאלה ולא חיכתה לתשובה. "המצב בבית לא משהו, יעל. הכביסה המלוכלכת נראית כאילו היא מנסה להתחרות עם האורוסט על הגובה. ובמקרה מצאתי סיר מרק משבת", סתמה את האף כמריחה אותו כביכול.

"נתי דואג להכל", מלמלתי, "וגם שרית".

בקושי ספרתי עד שתיים וההתקפה המשיכה.

"שרית... אוי, באמת, יעל. לא נראה לך מוגזם קצת להפיל על נערה בת שש-עשרה עול של בית? אולי כדאי שתתחילו לחסוך לפסיכולוגית בשבילה לפני דירה".

צחקקתי כנגד רצוני. כמה אירוני לדבר איתי על פסיכולוגית לבת שלי. טיפול נפשי נוצר זו הירושה שהי פחות הייתי רוצה להעביר לה.

"גם אפרת ומירב מעורבות", ניסחתי בזהירות קו הגנה.

"וגם אני", היא קטעה אותי, "וכולנו עדיין לא את".

שתקתי בייאוש. נראה היה ששתיקתי רק מלבה אותה.

"וזה לא שאת לא יכולה, יעל. ראינו אותך לפני שבועיים. כולנו ראינו את האירוע המרשים שהפקת". היא דיברה על דינר גדול שעמדתי מאחוריו. המרץ שלי כל כך הפתיע אותה, שהיא לא נרגעה מאז.

"אל תספרי לי סיפורים. לא ליי, המשיכה, 'אני אמא שלך. ולסחרר את כולנו בנדנדה קיצונית כזו זו יותר לא אופציה אפילו. זהו זה. הוכחת לנו שאת יכולה לתפקד יופי. תמשיכי ככה!"

את הסוף היא כמעט צעקה. בתסכול. בכעס. בדאגה.

איך אני מסבירה לה את הקוטביות הזו? איך אני אומרת לה את האמת? שאני לא מעמידה פנים אלא ש... לא, אין לי כוח לספר לה. אין לי כוח להתמודד עם תגובתה. ולא לב לשבור אותה עוד.

שאלה לאמא:
היית מעדיפה שאספר לך בדרך אחרת?

אבל אני הבת שלה. וזכותה לדעת. אני צריכה לספר לה. לומר לה ש... לשתיך אותה ב...

כן, התנערתי והחלטתי. הגיע הזמן לומר לזו שילדה אותי, ערסלה ושרה שירי ערש כשהיא מבטיחה לתינוקת שהייתי תעשה הכל כדי שיהיו לי חיים טובים. אני אגלה לה את מה שהלן דוידזון הודיעה לי בפעם האחרונה שנפגשנו. את מה שבלוכית הפסיכולוגית - כפי שאני מכנה אותה - הציעה לבדוק, לא לפני שהלן ערכה אבחון חוזר ובידורים מקיפים. אגלה לה, רק לא פה.

"אני רוצה לצאת להליכה", הפתעתי אותה, "רוצה לבוא איתי?"

הורדתי רגליים לרצפה והכנסתי אותן לתוך נעלי בית.

"ככה? עם חלוק?" היא זקפה גבות.

שמרתי על נימה מאופקת כשהגבתי. "ככה, או בכלל לא".

ברחוב, אחרי עשר דקות של הליכה מתוחה (ואחרי שהיא הציעה לכל הכיוונים לראות שלא עוברת לידנו מישהי שהיא מכירה), שאלתי פתאום: "פיצה, או שווארמה?"

היא נעצרה. "את רעבה?"

רקעתי לרגע בחוסר סבלנות, מאיצה. "לא, אני מתכוונת סתם לשאול אותך. איזה טיפוס את? של פיצה או של שווארמה?"

היא מיהרה אחריי, מתאימה את קצב הליכתה לשלי. "של לזניה", התחכמה וחייכה.

"ספר, או תשחק?" המשכתי בחידון. וכבר ידעתי את התשובה - "ספר". "שכל, או כסף?"

היא התנשפה מההליכה שהפכה כמעט לריצה. "ברור ששכל".

"חום, או קור?" התנשפתי גם.

"פושר", הזיעה. "זו לא תשובה", עצרתי.

היא התנגשה בעמוד תאורה כשנעצרתי בפתאומיות ושפשפה את המצח.

"קודם את דוהרת, ואז נעצרת בלי התרעה", התרעמה. "ומה העניין עם החידון הזה?"

פנס הרחוב שהתנוסס בראש העמוד סנוור אותי. או שאולי זה היה רק תירוץ לדמעות שגדשו את עיניי.

"עוד שאלה אחת", אמרתי, "מאניה, או דיפרסיה?"

היא הסתכלה עליי כאילו העמוד נפל על ראשי.

"לא זה ולא זה", ואז - "מה הסיפור, יעל?"

משכתי באפי חזק, בדיוק כמו שהיא לא אוהבת. בדיוק כמו שהיא הייתה מזהירה אותי תמיד שאקבל סינוסיטיס אם אעשה כך. "יופיי", הנחתתי את הבשורה, "כי לי יש את שתיהן".

סידן: MaxiCal
עוצמה בעצמות

סידן - MAXI CAL פורמולה מתקדמת לחיזוק העצמות בעלת כושר ספיגה גבוהה. תוספת סידן ומגנזיום בצורת כמוסות המכילות אבקה טהורה של מינרלי הסידן והמגנזיום, מבטיחה ספיגה מתאימה במיוחד גם לאנשים הסובלים מבעיות עיכול וספיגה לקויה.

לחורף בריא באמת - בחרו מקסי הלט!

Enzyme
Base

אנזים העיכול הייחודי
שהופך את התוספים
החיניים שלנו להרבה
יותר זמינים

MaxiHealth®
מקסי הלט
הויטמין הנספג ביותר בגוף

קו יעוץ תזונתי והדרכה:
1800-802-803
israel@maxihealth.com

לתגובות: yael34327@gmail.com

הצביעו הצ'י יד שלי

ערב הבחירות המוניציפליות יצאנו למסע בחירות משלנו: מיהו הריכוז החרדי האהוב ביותר בישראל? איתרנו בפריימריס מקדים 14 נציגות מ-14 נקודות ישוב עם ייצוג חרדי ובקשנו מהן המלצה משכנעת היכן לשכן בית נייד. הן ערכו לנו בשיחת ועידה רבת משתתפות סקירה מקומית מקיפה והסבירו באופן האובייקטיבי ביותר למה כדאי לעבור לגור דווקא אצלן והתווכחו עם הקולגות. אחר כך ערכנו ביניהן סקר לאיזו עיר הן יעברו לו יאלצו לעקור ממקום מגוריהן הענשווי האהוב. התוצאות לפניכן [חוי שטיינל]

דת

מ

פרויקט העיר הנבחרת יצא לדרך, תרנו אחר נציגות ערים פוטנציאליות שיסייעו לבחור את העיר האידיאלית ביותר למגורים. ארבע עשרה נשים מרתקות ומעוררת עניין נענו לפרויקט. בשלב א' בקשנו רקע והמלצות. בשלב ב' בקשנו מהן להצביע לשתי הערים אליהן הן תסכמנה לעבור במקרה הצורך. והנה, ככה זה נשמע: "שלום חברות, אנחנו כרגע בשיחת וועידה עם ארבע עשרה נציגות הערים שנבחרו בקפידה. לו נניח שהגרלתי בית נייד ואני מעוניינת לשכן אותו באחת מערי ישראל - על איזו אתן ממליצות? למען הסדר הטוב, טרם תתחלנה לפרט את המלצותיכן, נבקש מכן שכל אחת תתן לנציגה לסיים את דבריה ולאחר מכן תוכלנה להפנות את שאלותיכן, והנציגה הראשונה שלנו, ברכי בלומנברג מצפת."

צפת - טוהר מיוחד

ברכי בלומנברג סופרת עיתונאית מחברת הספר "איפה היית כשזה קרה":

"מה מיוחד בצפת? מה לא, הרי מי ששומע שאני גרה בצפת משתאה לגלות כי יש חיים נורמליים בצפת. בצפת יש אווירה מאד נעימה בין התושבים, פחות תחרותיות מאשר במרכז, זו נשמעת קלישאה, אך זו אמת. את יכולה להלביש את הילדים כרצונך. לילדים יש הרבה פחות מושגים ו"עניינים גדולים". בכל תחילת שנת לימודים אני מגלה את עצמי בוחרת לבתי מותגים וסטים - כי כך בנוי הראש העדיין בני ברק שלי, והיא מעקמת את האף ובוחרת מה שיפה לטעמה האישי. אומרים שיש כאן הרבה שלווה. אישית, כמחפשת את הנינוחות המדוברת, אולי זו קצת הגזמה, אבל נכון שיש כאן פחות אפשרויות ולכן גם פחות מחויבויות. אין הרבה לאן לצאת בערב, אין הצע רחב מדי של חנויות, בקיצור, אין הרבה פיתויים

Don't waste energy

תתחילי לדבר

משתלמת יקרה, ברכותנו להצלחתך! הזמנה טלפונית בדרך אליך

רוצה לבסס את הביטחון העצמי ולדבר באנגלית שוטפת? מכון מילים מזמין אותך לחוויה שנתית רב חושית, בה תתחילי פשוט לדבר אנגלית.

בואי לדבר אנגלית שוטפת, בשיטה מהפכנית מנצחת.

You can be part of the success story and enjoy speaking a fluent english.

פרויקטים מאתגרים
 העצמה וביטחון
 מולטימדיה אינטראקטיבית
 סימולציות מהשטח
 סלפוני חרוגל

לנשים ובנות

הפתיחה השבוע!

MACHON MILIM
הופכים את המקצוע לתחביב

ההרשמה לתשע"ט - בעיצומה
1599-500-450
ירושלים \ בני ברק \ אשדוד \ בית שמש \ חיפה \ ביתר \ קרית גת

בו, כותלי הבניין מעידים איזו אהבת התורה נספגת במקום וחודרת ללבבות הצעירים.

ליד החיידר, תוכלו לבקר בישיבת לומז'ה המעטירה אותה הקים הגאון רבי אליעזר שולביץ זצוק"ל ובה למדו גאוני עולם כמו רשכבה"ג מרן ר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א. כשיוצאים משיבת לומז'ה, במורד הרחוב מגיעים לישיבת 'אור ישראל' לצעירים מצוינים. הישיבה הוקמה באמצע המאה הקודמת על ידי הגאון הצדיק רבי יעקב ניימן זצוק"ל ושמשו שם בקודש הגאון רבי יוסף הלר זצ"ל וכן הגאון רבי יוסף רוזובסקי זצ"ל. הם השקיעו בישיבה את תמצית דמם והוציאו מתוכה פירות הילולים.

אין ספק, רוחם ופועלם של גדולי עולם שלמדו בעיר פתח תקווה והקימו בה מוסדות תורה משפיעים על חיי הרוח בהווה. תושבי העיר החרדים לדבר השם נושמים את תורתם וחשים איך רוחם מאהילה על מקומות הקדושה שבעיר ומסייעת בידם בחינוך דור העתיד.

נתניה- עיר הים והיהלומים

הדסה גולדשטיין סופרת וכתבת:

"מה המיוחד בנתניה? הים כמובן! הוא הולך עם כולם לכל מקום, וגם כשלא רואים את הנוף המדהים בעיניים, מרגישים את הלחות המזיעה בכל הגוף". במקביל לים, יש לנתניה את הוד הקדומים של עיר היהלומים בעבר הלא כל כך רחוק, ואולי אם תחפשו, תמצאו כמה כאלו בשבילכם.... בנתניה הקים האדמו"ר מצאנז זי"ע את קרית צאנז באומרו: "כשאמר הקב"ה לאברהם אבינו 'לך אתן... הארץ הזו'- מי אמר שלא התכוון למקום הזה... אמר ולא יסף".

רחובות- עיר מרכז לישובים חקלאיים

שרה קיסנר עורכת וסופרת:

"השילוב המיוחד שיש לרחובות הוא שהעיר ממוקמת בשפלה הפנימית. היא ברובה מישורית. אין בה הרבה הרים וגבעות. מה שעושה אותה נוחה להליכה ולאופניים. למשל המנהל הבלתי נשכח של הסמינר אצלנו היה הרב גרינבוים זצ"ל שהלך לעולמו לא מכבר, שנים הוא היה רוכב לסמינר על אופניו כששקית החלב שקנה במכולת צמודה על המרכב מאחור. זו נקודה שכבר מרמזת לנו על אנשים מיוחדים של מעלה שדרו בה והקימו בה את מה שהיא היום.

לפני הכל אני חייבת לפזר ספקות ואי הבנות אחת ולתמיד וזאת לאור הסיפורון הבא: בתי הבכורה למדה בסמינר 'הרב מאיר' בבני ברק בשתי השנים האחרונות בסמינר למורות. לא פעם שאלו אותה חברותיה האינטליגנטיות לכיתה. 'מהי רחובות? האם היא כפר עם רפתות ופרות?' אז ממש לא. רחובות היא עיר יפה ומעודכנת. המקום הנגיש על הגבעה הכמעט יחידה בין גבעותיה. היא גבעת הישיבה. עליה מתנוססת ישיבת 'מאור התלמוד' שהוקמה על ידי הגאון רבי חיים זלכנסקי זצ"ל ויבלח"ט הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק שליט"א, ראש הישיבה. הישיבה זכתה, ולא בכדי, לשם טוב בין הישיבות הטובות בארץ. ומהישיבה אנו גולשים אל מרכז הקהילה החרדית והדתית ברחובות.

מה שכן, לפני שנמשיך נסביר, שרחובות היא עיר המרכז העיקרית לתושבי הישובים החקלאיים שבסביבה כמו בית חלקיה, יסודות, חפץ

מודיעין עילית - ק"סניק וטוב לו

שני לבל סופרת, מורה ומפיקת תוכניות:

"נחמד לי להופיע כאן בתור מייצגת של עיר הקודש מודיעין עילית. ומה מיוחד בה? מה שרוב בני האדם רואים כחסרון ואני רואה כערך מופלג וכמעלתה הגדולה ביותר... בוודאי חלקן שמעתן על המושג 'קסניק' שהתקבל בברכה בעולם הישיבות הליטאי, להסבירכן, 'קסניק', נאמר בטון מלגלג משהו, הכינוי נדבק לתיאור אדם מצומצם, סגור, וחניק. ומקורו קרית ספר ניק. ובכן, כן, זה מה שמויחד בעיר שלי. עיר המורכבת רק מחרדים, ולא סתם חרדים, אלא העילית שבעילית, אז נכון שיש כאלה שיפטירו בזלזול שהיא מורכבת מצו"לים, והם מתכוונים לאותו הדבר בדיוק, רק הכינוי שאני מכנה את אותם אנשים מעט שונה.

אני אומרת שהיא מורכבת מצדיקים. ד' קבע בעם ישראל מעמדות, כמו שיש כהן, לוי וישראל, ככה יש ערים מתחדדות, ערים חרדיות, ועיר אחת מיוחדת של 'צו"לים' אם זכית לגור בה אתה כבר במעמד עליון. כשהתווכחנו פעם בכיתה בתור נערות טענו בלהט 'אדם צריך לפתוח אופקים, לראות עולם' אז אני אומרת, לא, אדרבה, שילדיי ישארו מצומצמים, אם לפתוח את הראש משמעותו להיחשף לפחות קדושה".

"שני, כאן לאה מרכסים, רציתי לשאול אותך האם כולם בקרית ספר באותו סגנון? אני מכירה כמה וכמה בסגנונות קוטביים ממש, יודעת אפילו שיש שם מוסדות חינוך למשפחות פתוחות יותר."

"תראי, ברור שלא, אבל כשאת משווה לערים אחרות אין את אותו גיוון, המראה בכל זאת שמור יותר. סגנון פרובוקטיבי מדי ייבלע בירושלים ויבלוט כאן".

פתח תקווה- אם המושבות

חוי גרינשטיין שדכנית וסופרת מחברת סדרת הספרים 'נקודת מפגש' ו'נקודת זינוק':

"בפתח תקווה דווקא משום היותה עיר מעורבת, יש בה יותר שמירה על צעירי הצאן, ומשפחות מדהימות ואיכותיות שמהן מורכבת הקהילה החרדית. פתח תקווה היא אם המושבות, וככזו היא יכולה לספר לכם היסטוריה בת מאות שנים. אתם יכולים לפסוע ברחובותיה ולחוש את משב הדורות הקודמים, רוחם של גדולי עולם פוסעת עמכם ולוחשת את ספורם. גדולי תורה, ארזי הלבנון למדו בפתח תקווה והשאירו בה את חותמם עד ימינו אלה, וגם העתיד יינק מהם. מהאתרים הרבים המנקדים את העיר אפשר לפתוח פתח להרבה תקווה וללמוד מהם מי בנה אותה ומי למד בה והשאיר בעיר את רישומו גם לדורות הבאים. אפילו ילדי התשב"ר של ההווה יונקים מהעבר הרוחני וגדלים על ברכיו, שכן חיידר 'ברכת יעקב', שוכן בבניין שנבנה עבור מרן החפץ חיים זצוק"ל אף שלא זכה לעלות ולגור

שגורמים למהומה העירונית המוכרת מהמרכז, מצד שני, על מנת לתקן את הרושם של הסעיף הקודם, לא באמת חסר כאן משהו. כלומר, אם את לא בני ברקית ואת לא מחפשת לקנות יותר מדיי, אז את הבסיס ומעלה יש פה ובשפע.

הסעיף המשמעותי בעיניי, הוא חינוך הילדים, לא ביצעתי מחקרים ולכן אינני יודעת להצביע על גורמים, אבל בהחלט שיש לילדים כאן איזשהו טוהר שמויחד לצפת, לפחות לדעתי. והכי חשוב: צפתית תמיד יוצאת גדולה באירועים מחוץ לעיר. אם לא הגעת, כולם מבינים אותך, ואם כן הגעת כולם יוצאים מהכלים מרוב הערכה".

"ברכי, זו שני מקרית ספר, איך את גרה בחור הנידח הזה? את לא מרגישה לפעמים תלושה מן העולם."

תלישות מקצב החיים, מהמירון?"

"זו הטעות של תושבי שאר העולם. צפת איננה חור נידח. אלו אתם שרחוקים ממנה".

רכסים- תמהיל מנצח

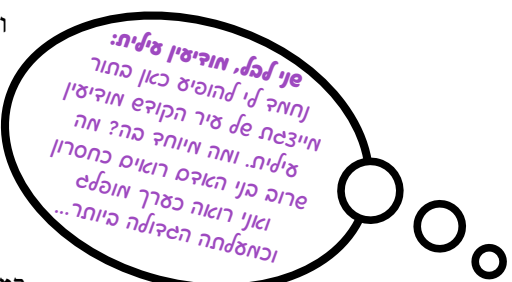
לאה סמילינסקי סופרת וכתבת:

"רכסים הוא יישוב שממוזג בתוכו ניגודים שביחד מהווים תמהיל מנצח. מצד אחד יש ברכסים שלוה של כפר, מקום רגוע שמתנהל בפשטות ובקצב משלו, ומאידך, הוא קרוב לכל מקום, והתחבורה בו נגישה בכל שעות היום עד לשעות מאוחרות, לכל הערים הגדולות. על אף פשטותו וקטנותו יש כאן הכל, או כמעט הכל.

רק ברכסים- תוכלו לשלוח ילד באוטובוס בלב שקט, מקצה היישוב ועד קצהו ותשלמו על זה רק 1.30 ש"ח. רק ברכסים מופיע שלט ענק בכניסה ליישוב- ממלכת התורה בצפון. ואכן רוב רובם של התושבים הם משפחות בני תורה. רק ברכסים בבין הזמנים מתרוקן היישוב מתושביו ומתמלא בעמך בית ישראל שבאים לנפוש כאן מכל קצוות הארץ".

ברכי, צפת: "בשמונה שנים שאני גרה בצפת, שמתי לב לתופעה מעניינת בה יש מעבר תמידי דו צדדי בין תושבי רכסים צפת. יש לך מושג מדוע?"

"צפת נותנת מענה לאנשים שמשעמם להם כאן... וברצינות לא כולם מוצאים את עצמם. זה יישוב עם צביון מאד מסוים. ייתכן שזה גם לשם מציאת פרנסה כי האפשרויות כאן לא מדי רחבות, ולכיוון ההפוך- מאמינה שיש מי שלא מוצא את עצמו בקהילה הליטאית הקטנה יחסית בצפת לעומת רכסים, וכאן הקהילה מפותחת מאד".

שורץ שליט"א, שמשמש מרכז תורני לחוזרים בתשובה יחד עם כולל אברכים מצויין ושיעורים לנשים".

קרית גת- חיי קהילה צעירים ותוססים

רחלי כץ, מזכירה רפואית:

"תזיהרי לא לטבוע בטשולנט המבעבע בקרייה החרדית", הזהירו אותי כולם כשעברתי לקריית גת. נזהרתי. חוץ מטעימה קטנה לכבוד שבת קודש, אינני מחבבת טשולנט, אט אט למדתי להכיר את היופי שבהרמוניה הזו: חיי קהילה צעירים ומשגשגים, עם עזרה הדדית מרגשת. לאחר שנים של בראשית והקמה, אפשר לומר שהיום יש כאן בקריה כל מה שצריך: החל מקופות חולים וכלה במרכזי קניות. ו'מרכז מעלה', שמספק תרבות עשירה ואיכותית לצד שירותים עירוניים נצרכים.

חשוב לציין את מאות המשפחות שגרות מחוץ לקריה בשכונות המתחדדות וראויות להתפעלות על ההתמודדות עם תנאי השטח ועל חיי החברה המגובשים שהקימו כאן. כמה דברים שפגשתי רק כאן: החברות לעבודה הן החברות לספסל בגינה ולעזרת הנשים בבית הכנסת. אה, ולאסיפות ההורים של הילדים ולתור בסיטונאות רחמים.

הנשים כאן עצמאיות, שבות לתפקוד מלא גם לאחר לידה, ואת רוב השבתות עושות בבית. עוד משהו מעניין? כשמספרים על דמות מסוימת לא אומרים: 'שכנה של אחותי'... רק שמות, ברור לכולן שכולן מכירות את כולן.

ולזה עדיין לא התרגלתי: בקריית גת לא משתמשים בכתובות! גם ברחבי העיר הגדולה והמסועפת. איפה נמצא המשרד שלכם? מאחורי התחנה המרכזית, מול חנות המשקאות. התחנה המרכזית? ליד השוק שמאחורי העץ...."

אשדוד- מזמינה אתכן לא רק בקיץ

חני דויטש- צלמת:

"שלום, כאן אשדוד, כשאומרים אשדוד, אומרים חוף ים. אמת? אני אשדודית כמעט עשרים שנה ויכולה לספור על כף ידי את מספר הפעמים בהם אספתי צדפים בחוף... באשדוד יש כמובן את הפארקים המושקעים, כמו פארק אשדוד ים שכל פעם מגלים בו אטרקציות חדשות, ומבקרים בו מכל רחבי הארץ.

העיר שלנו מדהימה, הן מבחינת אוכלוסייה חרדית שמתרכזת בעיקר ברבעים החרדיים ובראשם רובע ז', ואני הקטנה בתוכו, הן בחצרות מרווחות המתאימות

למשפחות ברוכות ילדים. בחזית הבניינים כרי דשא. (בואו לא נדבר על הטיפוח...) זקני העיר טוענים שצבי צילקר, (ראש העירייה לשעבר שהוא גם מהנדס), תכנן בשעתו את מראה העיר ודאג שכולה תהיה מישורית. ובאמת, באשדוד אין מצב לעלייה תלולה, הכל מישורי, חלק ומזמין להליכה, ומדי ערב ניתן לצפות בתהלוכות נשים חרוצות שעדיין לא התייאשו. צועדות במרץ.

באשדוד יש תרבות תורנית שדואגת למלא את ימי בין הזמנים בפעילות מדהימה לכל המשפחה. וגם חנויות דגל של הציבור החרדי. בקיצור, אשדוד מזמינה אתכן ולא רק בקיץ."

בית שמש- חינוך ואיכות

ורדית פריד מחנכת בכיתה ה' וכתבת:

אנו מתגוררים בבית שמש זו השנה ה-22. היינו מהמשפחות הראשונות שהגיעו למקום.

לאחר 6 שנים עברנו לעיר אחרת, משיקולי נוחות, אך ראינו שזה לא זה. לא אותו חינוך, לא אותה האידישקייט. לפיכך לאחר שנתיים חזרנו לבית שמש, לאותם מוסדות הלימוד שלפני המעבר, ולשם אגב, אני שולחת את ילדיי.

בנוסף, המקום הולך וגדל, נראה לי שרוב האוכלוסייה בעיר חרדית. יש בה קהילות שונות ומגוונות המחולקות לפי אזורים. בשל ההתפתחות המואצת ישנם מקומות תעסוקה רבים. בבית שמש יש גם אוויר נעים ונוף מרהיב."

ביתר-עיר נהדרת

יעל לוי גננת:

אני גרה בביתר המקסימה, עיר נהדרת, קודם כל מבחינת מזג האוויר, לא מבינה למה הנציגים של בני ברק ואלעד לא מבטיחים לשנות את מזג האוויר. אצלנו למשל, היה נציג שהבטיח רכבת וגן חיות... בכל אופן העיר נעימה, מתוחזקת ויפה מאד. תחבורה נוחה וכל מרכזי הקניות קיימים בה. החיסרון האולי בולט זה שהעיר הררית ויש גרמי מדרגות בכל מקום. ביתר מלאה בגינות משחקים יפות ומושקעות. זו עיר שמקסים לגור בה. ההגעה לירושלים בדרך כלל מהירה ונוחה."

חזון יחזקאל- להתחבר לבראשיות

רותי רוזנשטיין מורה, סופרת וציירת

"המיוחד בחזון יחזקאל שלנו קודם כל שהיא לא אף אחת מכל הערים האחרות שהוזכרו כאן. זה לא הציוויליזציה שאתן מכירות, זו לא אותה נוחות שהולכת וכובשת כל סנטימטר בהתנהלות של החיים, זה אפילו לא אותו סגנון של יופי שאת רואה בערים המתחדשות. זה יותר טבע, ויותר שמים. זה פחות נגישות, זה פחות רעש, זה יותר אפשרות לחיבור פנימי. לעתים אני נתקלת בשאלות של מתארחות, "מה את עושה כאן כל היום?" ואני מחזירה בשאלה. "מה את עושה כל היום?" אמהות, נשים עובדות, למי יש זמן היום? מה פירוש מה אני עושה? אולי אני

כולם אומרים שאת כישרון מבוזבז

רוצה לפתח מעוף בחשיבה? לבנות עלילות ולהציע אותן? רוצה לבטא את רעיונותיך בגימור מקצועי? 'מכון מילים' מזמין אותך לחוויה שנתית בלתי נשכחת. תחשפי את סודות הכתיבה היוצרת בשיתוף עם מיטב הסופרות שלנו.

מפגשי סופרות

פרוייקט שנתי

משוב אישי בכתיב

שירה ופרוזה

בואי למסע מרתק בין המילים ולנצל את ההזדמנות שלך להפוך כישרון למקצוע.

משתלמת יקרה, ברוכותנו להצלחתך! הזמנה טלפונית בדרך אליך

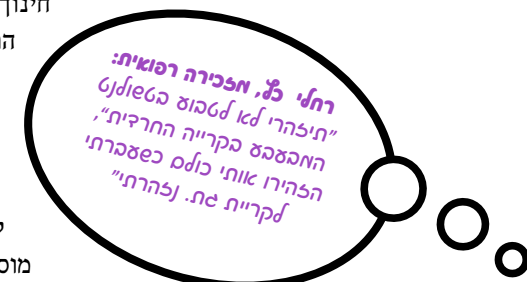
לבנות ונערות

הפתיחה השבוע!

מכון מילים
הופכים את התחביב למקצוע

ההרשמה לתשע"ט - בעיצומה
1599-500-450

ירושלים \ בני ברק \ אשדוד \ בית שמש \ חיפה \ ביתר \ קריית גת

רובינפלד אופה לך את הבריאות

לחמניות הבריאות של רובינפלד הן התשובה המנצחת לטעים ובריא ב- **99 קלוריות בלבד!** לחמניות טריות, טעימות ואוויריות עם טעם של עוד שמאפשרות לך להרכיב תפריט מאוזן ומזין ויחד עם זאת - מעודן ומיוחד.

- קמחים מלאים
- קמחים 70%-80%
- לחמניות קלות
- בצק חלות קפואות
- תערובת לחלה וללחם
- משפר אפיה
- קמח לבן מנופה
- עוגיות ללא סוכר
- עוגיות כוסמין
- קמח כוסמין

רובינפלד

מקסימום הצלחה וטעם

להשיג ברשתות השיווק ובחנויות
להזמנה ישירה עד הבית:
02-580-55-52

ד

ע

אלעד: "אוף למה עברתי דירה..."

דבורה שם טוב מאלעד:
 "אביגיל, את מאמינה? אני כמעט מקנאה בך, בני ברקית שכמותך. וברצינות, כשעברתי דירה לאלעד הייתי שבורה ורצוצה שעזבתי את בני ברק, עיר מכורתי, אהבתי את המולדת ואת המגורים בסמוך להוריי, אך שנה וחצי לחתונה עזבתי את העיר בדמעות והגעתי לאלעד, לימדו אותי שאלעד זה ראשי תיבות "אוף למה עברתי דירה..."
 כיום אני מאושרת כאן, זו עיר נפלאה, קרובה למרכז- קרובה לבני ברק. האוכלוסיה כוללת מגוון ציבורים. בקרב הליטאים אלעד נחשבת כעיר פחות "שווה" מקרית ספר, והם תמיד מנסים ללכת בדרכיה. בציבור החסידי זו נחשבת עיר ליגה, לו רק הייתה זולה יותר... אלעד היא עיר נהדרת, שוקקת חיים, חרדית מאד וערכית, יפה ללא השוואה לערים החרדיות האחרות, רחבת ידיים עם כיכרות בעיצובים מקוריים, אך לא בקצב החיים של בני ברק שיש בשתיים בלילה פיצה, למדנו להתגבר על הצורך הנואש למילק שייק בשעות לא שעות."

ירושלים: העיר הנבחרת

יהודית אידלשטיין, רכזת תרבות ומנהלת שיווק במינהל קהילתי "אשכולות":
 פותחת בפליאה: "אני כאן כדי להסביר לאנשים למה לגור בירושלים? הקדימני הכתוב. בחר בה בורא עולם. מאבן השתייה שבה - מושתת העולם, נשאל ככה, יש כאן משהי שאם אני נותנת לה דירת חמישה חדרים נחמדת בירושלים על מנת לגור בה היא לא קמה ועוברת?"
דבורה, אלעד: "יהודית צדקת, אם תתני לי דירה בירושלים אשתמש בה להשקעה כנראה, ירושלים אורה של עולם, אבל לי כרגע טוב יותר באלעד, למרות שבגלל זה בחגים אני נפרדת מבעלי, החינוך באלעד איכותי ונקי עשרת מונים, החיים נקיים וערכיים יותר."
ושני מקרית ספר מוסיפה: "יהודית יקרה, ירושלים שבה בחר ד' היא איך לומר? רחוקה אלפי קילומטרים מתחנה מרכזית, ואי אפשר להגיע מגאולה לכותל בלי להיחשף ל... בקצור, אבוד, היום ירושלים היא לא מקור לגאווה, ראי מקור מגילת איכה..."
רחלי מקרית גת מזכירה: "חברות, בכלל לא בטוח שמותר לדבר בגנות ירושלים. גם אם לפעמים עצוב לראות איך עיר האלוקים מושפלת. יהודית, אני מקבלת ממך את המפתח בשמחה ובתודה. לסיכום יהודית יקרה, קדושת ירושלים אינה מוטלת בספק וכן מעלתה כעיר הנבחרת ובכל זאת נשמח לפירוט ארצי יותר, רוחני פחות למה משתלם לגור בעיר הקודש למרות הגלות:
 "ובכן, לפרוט את זה לרמה של איפה קונים ואיפה לומדים, זה כל כך לא ירושלים. אינני מצליחה להפריד בין הארצי והיומיומי לבין הרוחני. נכון, ירושלים של היום היא עיר בגלות. לא כל המראות ברחובותיה נעימים לעין יהודית, ועדיין.
 בכל בוקר אני קמה, הולכת למרפסת, בימים טובים כדי להעמיד מהר מכונה, בימים ככה-ככה, כדי לאלתר חלקי בגדים בשיטות השמורות

רוקדת בשדות שסביב? אולי אני קוטפת פרחים? אז זהו, שאני פשוט, מכינה אוכל לילדים, הולכת לעבודה, משכיבה, מכבסת, כמותן ממש. גם הן אינן יוצאות כל היום לקניות ברחובות, ולא זה מה שממלא להן את הזמן. ובכל אופן גם הן מרגישות שיש איזה ריחוק מכל מה שאת יכולה לרצות ולהצטרך. ממיליוני מראות שחולפים מול עינייך כשאת רק עוברת באיזה רחוב. ובאמת שלא לכל אחד זה מתאים: או שאת לא חיה בלי זה, או שאת חיה מזה. בשבת בבוקר תמיד אפשר למצוא אצלנו, מה שקיים רק בחזון יחזקאל: פה ושם אברכים שיוצאים מבית הכנסת אל החצר הפונה אל הנוף, עטופים בטלית. פניהם לשמים, מאריכים לעצמם היכן שמתאים להם. את רואה אותם רק מאחור. שבת זה זמן שאפשר להשקיע בתפילה, ופה יש להם גם את הרקע המתאים. את השקט, את הבראשיותיות."

בני ברק: הריכוז התרבותי התמציתי

אביגיל גליק מתכנתת מבני ברק:
 "הרבה פעמים אני שואלת את עצמי אילו סגולות התביאו בחולות השפילה הזו, כדי לעשות ממנה את מה שהיא היום. במשך אלפי שנות גלות אנשים גרו באזור יהודה ושומרון, ולמעלה מזה באזור הרי הגליל היפהפיים. כשקמה בדרך בירה, היא עוררה התלהבות, בגלל החוף, אבל במקומותינו, מרחק כמה עשרות קילומטרים מהים עוצר הנשימה, אין ממנו זכר מלבד הלחות, (גם עוצרת הנשימה...) אז למה אנשים ממשכנים את נשמתם כדי לגור פה במגז האוויר המעולה לגידול סוסים? למה מוכנים לגור בחצרות ובמרתפים ובשכונות מעורבות ובמרפסות שמשחקות עם מרפסות הבניין ממול בכבישת שטחים? כי זו בני ברק! ויש לה את יופיה התורתי ההירואי שלא נמצא לו שני בערי הקודש כולן. אבל מעבר לזאת, ברובד פשוט יותר מחד, אבל גם ממוקד יותר, בני ברק היא הריכוז התרבותי החרדי התמציתי ביותר שיש בארץ. הילד פותח את הראש? אפשר לבחור בין 'עזר מציון' לטרם, למוקד רפואי חינוכי מטעם הקופה.
 צריכים מניין? אולי זאת הסיבה שהבני ברקים לא יודעים להסתכל בשעון. אף פעם לא צריך לבדוק מה השעה, לכל אחד יש 5 בתי כנסיות במרחק עשרה מטרים מהבית לכל כיוון, ובכל אחד מהם מתחיל מניין אחת לכמה דקות. מניינים מעבר לזמן המקובל, אפשר ללכת 5 דקות תמימות עד איצקוביץ, ולמצוא שם מניין בכל רגע נתון ביממה.
 אף פעם לא רעבים ללחם ולא צמאים לפיצה. מכל נקודה בעיר אפשר להגיע לקיוקס/מכולת/צרכניה במרחק 30 שניות הליכה בממוצע. גם אם נתקפתי בולמוס ב- 2 בלילה. מכן כושר כשר? יש ארבע אופציות. כולן רחוקות מהבית 4 דקות בממוצע. כל הבוטיקים והבזארים והרשתות לבגדי נשים ילדים וגברים והנעלה לכל תקציב- הכל בשדרה שמאחורי ביתי או מקסימום בזו שאחריה. ואסיים בדבריה של רבנית ידועה: שנים הייתי חוזרת ברגל מטעמי בריאות, היום אני נוסעת במונית מטעמי היסכון."

פאות מלאות צבע גזרה וסגנון

מסלולי הנחה ואפשרויות תשלום אטרקטיביים

ביום הבחירות, יום ג' כ"א בחשוון 30/10

בוקר: 10:00 - 14:00

ערב: 15:00 - 21:00

S
SHIRI
luxury wigs
מכית אסת' ברנמן

פינת קפה ועוגה מפנקת

שמגר 21, סנטר פינת חמד, ירושלים (מול רב שפע) **02-5664873** שלוחה 4

shiriwigs@shiriwigs.com | www.shiriwigs.com | shiriwigs

ירושלים | ארה"ב | לונדון | בלגיה | וינה | שווייץ

דבורה מאלעד, שרה קיסנר מרחובות ורחלי מקרית גת מזדהות עם לאה לגבי המטוס הפרטי, וכל עוד אין להן, הן מוכנות להתפשר על יותר זמינות של תח"צ לכל חלקי הארץ.

ורחלי מוסיפה שהייתה רוצה להמשיך לגור בקרית גת, אך לא זייק לה ליטול אתה את הכנירת בשביל הנוף.

יהודית אדלשטיין מעוניינת להעביר את שלווה הנפש מצפת לירושלים. **ברכי בלומברג מצפת:** "הרבה פעמים לא קל לי שכולם רחוקים ממני... למשל כשאני רואה פרסומים על כל מיני הרצאות שמעניינות אותי ומתקיימות במרכז, או מבצעים בחנויות שוות, או כשיש שמחות משפחתיות. באמת מרגישה לפעמים שמתחשק לי להיות שם קרוב להכל. חושבת שהייתי מעבירה את צפת למרכז, או את המרכז לצפת..." **שני הק"סניקית** שלנו מעוניינת בשני דברים חשובים: "א. אוויר, משב רוח חוץ מבכסלו טבת שבט זה לא קיים. ב' מרחב, מרחב. בעירי הקטנה איפה שאת לא יוצאת את רואה את אותו הנוף בדיוק".

ולמרות העובדה שאת שני הדברים הללו יש לצפת להציע ובשפע רב, היא טוענת שצפת אחרונה אצלה ברשימה...

ונסיים עם דבריה השנונים והכנים של **אביגיל מבני ברק:** "הייתי רוצה לקחת מחזון יחזקאל את הטליתות של שבת בבוקר עם הצדיקים שבתוכם. נניח, אני יוצאת עם בעלי למרפסת לשנות קפה, זו עשייה להיות חוויה משפחתית נחמדת, אבל תדמינו כמה משפחות חורטות את האירוע בזכרון. 3 בניינים כפול 7 קומות כפול שלוש משפחות בחזית. כמה יצא? עדיף לא לדעת חשבון, או לפחות לא לדעת לשנות קפה. פעם אחת בשעה שבהייתי לתומי בחלון ראיתי את המחנכת הנערצת שלי מהסמינר לא פחות ולא יותר משקה עציצים! ברור לי שזה היה קפה מקסיקני 15 אחוז אספרסו, והיא שפכה אותו על העציץ המלאכותי מרוב בושה. אז זהו, הרחק מעיניהם של הבריות אפשר לעבוד את ה' באמת. להתרכז בנטו של העשייה בלי טעם הלוואי החברתי שלה. לא להשקיע כל כך הרבה מחשבה לפני שצועקים על הילדים, כי מי יודע כמה שכנים מקשיבים לנו עכשיו מעבר לדלת".

"אביגיל, רק שאלה קטנה, בבני ברק יש מרפסות?"

שלב ג': ההכרעה-ההצבעה

לאחר שסקרנו בהרחבה את 14 הערים הנבחרות, בקשנו מכל נציגה שתצביע באלו שתי ערים היא תבחר לגור לו היא תקבל חלילה צוו גירוש מעירה:

העיר שנבחרה ברוב קולות הייתה **ירושלים** - משאת נפשו של היהודי מקדם. מעניין לציין כי גם אלו שהביעו הסתייגות בתחילה, לאחר דבריה המשכנעים של יהודית הביעו נכונות לקבל בשמחה את המפתחות של דירת החלומות בירושלים, ו...כן, הן מוכנות אפילו לגור בה, ולצפות לגאולה, מהמקום הקרוב ביותר שיש.

במקום השני עלו **צפת** ו**אלעד** שקבלו כל אחת מהן מספר זהה של שלושה קולות.

מיד לאחריהן עלו **בני ברק, ביתר, בית שמש וחזון יחזקאל** כשכל אחת מהן גורפת שני קולות.

מעניין לציין ששאר הערים שהוזכרו בכתבה זו, לא קבלו אף קול. ולמרות זאת הנציגות המתגוררות בהן משבחות אותן. על כך נאמר: "חן המקום על יושביו".

ליודעי ח"ן. במרפסת המתוקה הזו, קומה חמישית במקור ברוך, אפשר להסתכל לאן שבוחרים. אפשר לראות את השוק שהפך למדרחוב ששומר נפשו מדיר רגליו. אבל אני מסתכלת אל המזרח. השמש עולה מתוך העיר העתיקה. מהחומות הרחוקות, מהצריחים של מגדל דוד ויד אבשלום. אחרי שאני נפרדת מהתינוקת- בת -שנתיים שלי, מגיע הזמן לבחור מסלול לעבודה. והנה מעלטה הארצית של ירושלים: המהפך התחבורתי שעובר עליה, הופך את ההתניידות בעיר לחוויה.

לפעמים בוחרת באוטובוס, לפעמים ברכבת הקלה. היא עוברת ביפו, נכון, אבל 'פופ' כזה או אחר יש בכל עיר. אבל להתפלל בוקר בוקר מול החומות מרחק נגיעה מהכותל זה רק כאן. ועל אף שזה יום יום, לעולם איני מתרגלת. כשאני יוצאת מירושלים ונעמדת שמונה עשרה, פתאום ה"מזרח" הוא רחוק. כאן הוא כל כך טבעי, שאפילו "ברוך שאמר" מגוחך לומר לכיוון ההפוך. ואם עצוב לך או מבולבל, את קופצת לכותל ושם הכל מתחיל מתחילה, והנשמה מוצאת את מקומה.

העברים נעימים בירושלים, הרוח שחיתתה כל היום בסבלנות יוצאת לאוורר את רחובות הבירה. יש בה אינסוף פינות חמד ופארקים. קל לצאת עם הילדים, ליד הבית שלנו יש 5 גינות, כולן במרחק 5 דקות הליכה, אם נרחיב מעט את המעגל נקבל עוד 5 גינות. 8 מתוך ה-10 הנ"ל עברו שיפוץ או נבנו בחמש השנים האחרונות.

המינהלים הקהילתיים בירושלים מפותחים מאוד, כמעט בכל השכונות החדריות פועלות משחקיות, חוגים לבנים ולבנות, קורסים, סדנאות. יש עם מי לדבר בכל מה שקשור לסביבה. כמנהלת שיווק של מינהל קהילתי "אשכולות" (8 שכונות מסנהדריה ורמת אשכול לכיוון שמואל הנביא ובית ישראל) אני חיה ונושמת את הרצון האמיתי להגביה את איכות החיים בשכונות, לגייס תקציבים ולנצל הזדמנויות שייטיבו עם התושבים. בקיצור, ברמה הכי פשוטה ויומיומית נהדר לחיות פה עם הילדים. העיר הזו גדולה. מגוונת. יש בה הכל. השכונה שלי שקטה וקסומה, מעורבת יפה, חדש- ישן. ירושלים היא במהותה של כל יהודי, ואני אוהבת הכל. את ערימות המזרנים של ה'סטנציה' של גור בערב ראש השנה. את שמחת בית השואבה המרכזית ב'שובו', המסתלסלת מעלה מעלה. במעלה רחוב נבון, בדרך אל השוק, אוספים עשירי למניין. צאו וראו איזה "עשיריים" מצטרפים שם למניין... ובכלל, כמעט בכל הליכה לשוק אני אוספת סיפור לברדצי'ובר. אכן, בירושלים גרים המון יהודים שאינם שומרים תו"מ, אבל היא לא תל אביב. ליהודים שלה - לפחות ברובם - יש קירבה, יש רגש יהודי. אני מניחה ושומעת שבשכונות המתחדדות המצב שונה. אבל אין לי אלא מה שעיני רואות ולבי מרגיש, ואני מספרת את ירושלים שלי".

שלב ב': משהו לקחת לעיר

המנחה, אני: "טרם נעבור לשלב המסכם של הבחירות, נבקש מכל אחת להציג מה חסר לה בעירה, או דבר שהייתה מעוניינת לאמץ מאחת הערים שהוזכרו":

יעלי לוי מביתר: "כדי שביתר תהיה מושלמת הייתי לוקחת את המישורים מאשדוד וגם את ההליכה ברגל. התחבורה כה נוחה שהביתרים מתקפים רב-קו בכל יציאה מהבית".

לאה מרכסים: "מה שחסר לי זה מטוס פרטי שייקח אותי פעם- פעמים בשבוע למרכז בחמש דקות. חוץ מזה, הכל (כמעט) מושלם".

הנכסיקון המוניציפלי החדש

איפה נוסע האוטו של ראש חודש?
אלו תושבים מחכים ל"פארנ"י? איזה
ריכוז חרדי מנלה בקיאות מדהימה
בננואולוגיה? ולמה זקני אלעד לא
זוכרים את השלג דאשתקד?
רינה זילבר יצאה להקשיב לשפה
האוטונומית בכל נקודת התיישבות של
אנ"ש והגדרה מחדש את הריכוזים
החדשים

[רינה זילבר]

"רואים שאת ירושלמית!"
"מה, באמת? תגידי לי איך רואים?"
"זה כתוב על הפרצוף שלך. אין לי
אפילו הסברים לזה!"

"לומדים את האבחון הזה באיזה מקום? כי
גם אני רוצה לדעת מאיפה את. מבני ברק, אולי?"
"למה את שואלת?"
"כי אם למדת את האבחון הזה באיזה מקום, אני לא רוצה
ללכת לשם. לידעתך, אני גרה ברכסים..."

אז נכון שבאמת בכל מקום יש הכל, וכולנו בסופו של דבר
אחים חרדים ואוהבים, אם אנחנו דור תשיעי בירושלים, או
אם נולדנו במרוקו ועלינו לנתיבות בגיל שמונה. בשורה
התחתונה כולנו רוצים לעשות רצון אבינו שבשמיים,
והבדלים מהותיים אין בין יושבי הערים השונות. בכל זאת,
נראה שהבדלים קטנים אכן קיימים, מושגים שזר לא יבין.
מה עושה את זה? מזג האוויר, צורת החיים במקום, הבנייה,
השכנות, גילאי המשפחות, ועוד כמה נתונים שהופכים את
העיר למה שהיא, ואת תושביה- לנקראים על שמה. אצלנו
לא אומרים: היא גרה בירושלים, אומרים: היא ירושלמית.
כנ"ל בני ברקית וחילפאית. עכשיו צריך לחקור מדוע בערים
הצעירות יותר לא השתרש הביטוי. לא שמענו שאומרים
על מישהי שהיא ביתרית וגם לא בית-שמשיית. בטח לא
ברכפלדית או מודיעין עליתית... נותנות לנו צ'אנס לנסות
להציע הסבר בלתי מבוסס? מסתבר שכלל שהעיר ותיקה
יותר גם הצביון שלה ברור יותר וממילא משפיע יותר.
מוזמנות גם אתן להעלות רעיונות משלכן.

אנזאים - לא באמת חשבתן שנדלג על המושג הבסיסי
הזה. **אין ירושלמי** שלא גדל עליו. שלא ניסה לחקור את
ההבדל המהותי בינו לבין גוגואים. מסתבר שמבנה גלעין
המשמש הירושלמי והבני ברקי זהה לחלוטין. שמועה הגיעה
לאוזנו שאגרונומים כבר אישרו את העניין. יש יסוד סביר
להניח שאג'ואים נקראים כך מכיוון שבני ירושלים משחקים
בו בדבקות יתירה. עבור משחקי האג'ואים הירושלמיים
הסוערים, נראה שהמילה 'גוגואים' הנמצאת בשימוש ארצי
נשמעת פשוט עדינה מדי...

אוטו של ראש חודש - חוויה אמיתית לכל
הילדים. כשהאוטו של ראש חודש מגיע, עם מנגינה תואמת
ואווירה של כחול-לבן ברחוב, יודעים ילדי **מודיעין עלית**
שהגיע הזמן לרוץ למטה עם קופות הצדקה, ולתרום למען
קופת העיר מהכסף שהצטבר משך חודש שלם. יוזמה
מרגשת ומלאת השראה. ואם יותר לנו להכניס גם את פינת
ההמלצה, אז הנה היא: ערים נוספות שיאמצו את הרעיון
היפה והמרגש הזה בוודאי יזכו להגדיל צדקה וחסד במקומם.
מיוחד!

אחת נצהריים - אי אפשר להסביר את המושג הזה
למי שלא חוותה את **בני ברק** בשעה הזאת. לכו לבקר, מה
שנסביר ידהה לעומת המציאות בשטח. מתעקשות להבין?
נו טוב, רואים שאתן לא מקומיות. ובכן, בחמישה לאחת
הרחובות דוממים ממש. תנועה עדינה בין החנויות, ושלוות
עסקים רגועה. פתאום. בשעה אחת. משתנה העולם. תעמדו
מול מחזה מרהיב של מאות אברכי כויללים הממהרים
להפסקת צהריים, ילדות גן חמודות מדלגות כמו פרפרים
צבעוניים, וילדי חידורים עליזים מקפצים על האבנים. כולם-
כולם נשפכים בבת אחת אל הרחובות שנעמדים לכבודם
להצדעה ולמסדר צהריים, בדרכם הביתה לנוח מעט ולחדש
כוחות לקראת המשך יום של עבודת השם מרוממת.

אי, בי, סי - באיזו עיר משוררים את אותיות האלפא
ביתא האנגליות, אבל השפה השנייה הנפוצה בה (אחרי
העברית, כמובן!) היא בכלל... אידיש? ניחשתם נכון. **ביתר
עלית**. אז מה היה לנו שם? גבעה אי, גבעה בי, ו... מה אתם
יודעים? בקרוב נוכל אפילו לבשר על גבעה סי, שכרגע
נמצאת בשלבים מנהליים שונים של תכנון. לא ברור מדוע
לא הפכו שמות הגבעות לשמות עבריים אורגינליים. יכולנו
אפילו להתפשר על "ערשטער גבעה" ו"צוויטער גבעה",
אבל נראה שלמקומיים אין זמן להתעסק בזוטות שכאלה.
שיהיה להם לבריאות. זיי געזונט און שטארק!

אני מכיר אותה! הוא... - נכון שחשבתם שהמושג
הזה שייך לבניברקים? אז זהו שלא. (עדיין בהמשך ערך
'שכנה') רק ירושלמים באמת מכירים את העץ המשפחתי של
כל משפחת ויספיש לדורותיה. הסבא רבא היה בדגים בשוק

תנור דו תאי הלכתי ניתן להשתמש בו זמנית בשר וחלב

תא עליון אינו מושפע מהפסקות חשמל (ברגע חזרת החשמל חוזר לפעילות רגילה).

אומנות תוצרת איטליה

RNMD96

RLVD96

התנור

ליאפאס

מחמאות

מאה שערים, הבן היה החברא קדישא, האחין היה הפויקער, ואיך שכחנו את הבדודה מבית ישראל? את זו שביתה היה בית תמחוי בזעיר אנפין אי אפשר לשכוח. **ירושלמי**, גם עדכני וחדש יחסית על המדף, יודע לצטט את ספר הטלפונים בעל פה ולהגיד מי שכן של מי, ובמקרה של אישה בת שישים פלוס- מי למדה בסמינר הישן שלוש שנים מעליה, עם מי היא חיתנה, ואיפה היא גרה כיום. ועוד משהו חשוב: ירושלמי בהחלט יכיר את כל שכניו, אבל בשום אופן לא ידע להגיד מה קורה בתוך ביתם פנימה, ולמה הבן של אייזנבך נראה לא אייאייאיי. תשעה קבין של צניעות, אמרנו?

בניין הטייל - משום מה כשמדובר בז'רגון חיפאי, אנחנו נוגעים בארכיטקטורה ובנייה, אבל אין **בחיפה** מי שלא יודע איפה ואיך נראה בניין הטייל בקרית הממשלה המחוזית בעיר. בניין מרשים לכל הדעות, עשרים ותשע קומות בבנייה עתידנית. במקור הוא בכלל אמור היה להיקרא בנין המפרשית, על שם צורתו שרק מזכירה משום מה לכולם טיל. מי יודע? אולי בגלל שנחנך סמוך למלחמת לבנון השנייה? מזל של בנין...

גן ורשה - כי אי אפשר בלי הבדיחה השחוקה הזו. מה לעשות. אחרת לא נתנו לכן מושג **בניברקי** אמתי. באמת חשבנו שנוכל לוותר על המושג הזה, אבל בינתיים לא נבנו בבני ברק שום פארקים מרשימים עם אגמי ברבורים ומזרקות. יודעי דבר אף טוענים שאין סיכוי לפארק כזה כל עוד ארץ ישראל אינה מתרחבת, אבל ביום מן הימים זה יקרה, הלוואי אמן. שהרי עתידה בני ברק להיות מגעת עד שערי הרצליה, ובתי תיאטרות יהפכו לבתי מדרשות. ולמי שנחת הרגע מכוכב חיצון, ובאמת אין לו מושג על מה אנחנו מדברים, נסביר שלא כדאי לחפש גן פורח בסביבות גן ורשה. לא תמצאו, פארשטיי?

הבניינים החדשים - בשכונת הדר יודעים כולם בדיוק איפה ממוקמים "הבניינים החדשים". כך נקרא שמם בישראל. אלא שהחדש הזה הוא כבר בן עשרים וחמש שנה... בעיר ותיקה כמו **חיפה** מסתבר שגם החדש הוא מושג יחסי...

היום בזול, היום בזול! - אין ילד בכל רחבי ברכפלד, קריית ספר והגלילות שאינו יודע לשורר את המילים "היום בזול, היום בזול!" וכל כך למה? מכיוון שברחובות העיר מסתובב לו טגדר למכירת נעליים, בזול כמובן, וממנו יוצאת ההכרזה

ירושלים - לא, נשים נכבדות. למרבה הפליאה הערך הזה לא עוסק בירושלים עיר הקודש והמקדש. היום נדבר על ירושלים עוברת ליבנות ירושלים! וזהו!"

יריד עודפים וסוג ב'
בתאריך 30.10.18 כ"א בחשוון באולם תצוגה ראשי
רח' אבא אבן 12 הרצליה פיתוח 09-7990788

חני וינרוט

מספרת על הפרשה ועל השבוע

לקט רעיונות על פרשת השבוע אותם כתבה חני במשך כשלוש שנים בכישרונה יוצא הדופן ובמבט הייחודי על החיים. הרעיונות נולדו מתוך מציאות החיים היומיומית שלה אותם שיתפה עם חברותיה להתמודדות ונסכה בהן כח רב. די בהצצה חטופה כדי להיווכח שהדברים נוגעים לכל אחד ואחת מאתנו.

חדש! להשיג בחנויות הספרים

בקיצור, אמור לי איך אתה הוגה 200, ואומר לך מאיזו עיר אתה.

מדונה - מילולית: שטח המוקצה להולכי רגל לצד כביש, בתוך דרך או רחוב, ומשמש בעיקר לתנועת הולכי רגל. **בבני ברק**: סוג של המלצה. לעיתים צרה מדי לנפח ההולכים בה, לעיתים מקום רוכלות ער (למרות מחאות העירייה החריפות. מדי פעם מוצאים רוכלים את דרכם אליה, ואל תשאלו מי מגלה להם כשהפקח בדרך). ויש אומרים: אימתי יודעים שהגענו לגבול הדק שבין בני ברק לרמת גן? כשרואים אנשים שהולכים על המדרכות ממש. מתי כבר תבינו עד כמה זה מסוכן, הא?

מודיעין עלית - אם אמרת למישהי ש"אני גרה במודיעין עלית", אחת מהשתיים: או שדוברת עם נציגה ממשרד ממשלתי, או עם המוקדנית של קופת החולים. מקומיים לעולם לא יעבדו קשה כדי לומר את השם המסורבל של עירם. בביתר עלית אפשר לומר, כמה קצר וקליט: ביתר. במודיעין עלית האופציה הזו פשוט לא קיימת, ולו בגלל שאז תקושרו מיידית עם העיר הסמוכה והחילונית מודיעין. לכן את אומרת: קרית ספר, ברכפלד, גרין פארק ונאות הפסגה. ותראי לי עוד מקום שבו האנשים מזוהים יותר עם שמות השכונות מאשר עם שם העיר עצמה.

פאון - "אין מי שגר בביתר ולא שמע עליו. כל שבת, כבר שנים ארוכות, הוא מגיע בנאמנות, לא שוכח לבקר ב"שלוש זוכער' וביקידושים", הוא בקי עד הפרטים הקטנים בפוליטיקות פנימיות ובהבדלים דקים בין חסידויות. שם מלא: פארג' דאהר- הקב"ט הדרוזי, או במילים אחרות הגוי של שבת..."

פאוקים - אין עיר חרדית שמוזהה עם פאוקים כמו **ביתר עלית**. בעיר קיימים לא פחות מאשר תשעים וארבעה פאוקים וגנים עירוניים! תושב בביתר עלית לא יבין מה מיוחד כל כך בפאוקים ובגינות הרבות הפזורות באזור. מה זאת אומרת? פאוק הוא חלק מהחיים, לא? אז זהו, שלא בכל מקום הפרט הזה מובן מאיליו. וקחו בחשבון שכשילד בביתר עלית אומר: "אמא אני הולך לגינה", חשוב מאוד לברר אצלו איזו גינה בדיוק, כי אחרת הוא עלול לאבד בין שפע הגינות המטופחות...

פאוק ענבה - הפאוק של **מודיעין עלית**, מה לא שמעתם?

מספר 2, ולא בגלל המקומות המקודשים השוכנים בה, בזאת לירושלים אין אין תחליף. אבל הרכב האוכלוסייה... ובכן, נראה שבשנים האחרונות ירושלים המקורית מחוירה ליד תמהיל התושבים שמתהווה **בבית שמש**. ככה זה כשיש בה ייצוג מורחב ומשודרג לכל הקהילות המקוריות מירושלים. החל מרבי'אהרלך, המשך בחסידויות דוגמת בעלזא וגור, קהילות ירושלמיות שורשיות (מתמידים למשל), חסידויות רבות נוספות, בני עדות המזרח, וכמובן קהילות ליטאיות גדולות ורחבות הכוללות בין השאר גם לא מעט יוצאי חו"ל. העתק-הדבק מירושלים, כבר אמרנו?

נא בונים! - פעם מישוהו מרמה א' היה צריך להגיע לרמה ג', אבל, נעבך, לא היה לו כוח. אז אמר לו החבר: לא נורא, חכה שנה-שנתיים ורמה ג' תגיע עד אליך! טוב, כבר הבנתם את הרעיון. מדובר כמובן בעיר **בית שמש**, עיר העתיד של הציבור החרדי שהולכת ומרחבת, הולכת ונבנית מיום ליום. על כביש 38 המורחב והמפורסם תראו מכליות בטון, מגופים, משאיות חול וטרקטורים שנעים במצעד אל עבר העיר הנמצאת בתהליך בנייה מואץ למדי. ילד בית שמש ממוצע ידע אגב להבדיל בין כלי העבודה השונים. הוא הרי חי (ונושם...) אותם באופן יומיומי. שמענו על רמה ג', אבל רמה ד' וה' כבר בדרך, ומי יודע? אולי עובדים גם על רמה ו', ז' וחי' ואנחנו לא שמענו?

"לאיזו חתונה הערוב?" - רחוב שלמה המלך. **בני ברק**. שעת ערב, הרחוב כולו לובש חג. מוזמנים מכל רחבי הארץ מגיעים לכאן לחגוג את יום שמחת לבם, והשאלה היחידה היא לאיזה אולם בדיוק אתם מוזמנים. אחד מחמשת האולמות של "ארמונות חן"? היכלי הפאר? אולמי מודיעין? רויאל? אולי קצת הלאה, "אולמי התמר" ברחוב עזרא? תיזהרו רק לא להתבלבל מרוב שפע חתונות. יותר מפעם אחת הזלנו דמעות בחופה, ואחר כך התברר שזו בכלל הייתה החופה של האולם השכן...

מאאתיים - נכון שמאאתיים נשמע שווה יותר מסתם מאתיים שנהגה במהירות? אז זהו, שאולי לכן **ירושלמים** שורשיים הוגים את המילה מאאתיים כך בדיוק. שהרי יודעים בני ירושלים להעריך כל לירה טורקית וכל מיל מתקופת המנדט. רק בזכות ההערכה הזו, שנשארה חרוטה בדי.אנ.איי. של אנשי ירושלים, ששרדו באופן ראוי להתפעלות תקופות של עוני קשה ומחסור.

אז נכון שמוניציפאלית הוא מצוי בתחומי העיר השכנה (והאוהדת?) מודיעין, אבל עד שלא יקום פארק מניח את הדעת בסדר גודל דומה בעיר השכנה, ימשיכו תושבי העיר העלית להתנייד אל העיר התחתית... ואם תושבי מודיעין העיר מרמזים בכל דרך שאין כניסה לחדרים (אבל כן לכלבים), למה שלא יתרמו מכיסם כמה פרוטות למען רכישת שטח דומה בעיר העליונה? זו בוודאי דרך טובה יותר מסנקציות שונות של פקחים וחוקים עירוניים מפלים.

פינת החי

- עיר חרדית עם פינת חי אמיתית? יש חיה כזו: **באלעד** העיר תמצאו אותה, פינת חמד נחמדת בתוך פארק אלעד. כל אלעדי גאה יספר לכם על הפינה הפנימית הזו, שהכניסה אליה היא ללא תשלום, והילדים שמבקרים בה חוסכים עשרות שעות של טיפולי תרפיה בחיות. פילים? נו, באמת. אל תגזימו. ברווזים, גדיים, צבים גדולים, זוחלים מסוגים שונים. ילדים לא רוצים לעזוב את המקום, אבל מה לעשות שהוא ננעל עם בוא הערב. למען החי ורעי.

שכנה שלי

פעם עמדו שתי **בניברקיות** בתור לסופר, ואז שמעה בניברקית א' את בניברקית ב' אומרת שהכתובת למשלוח היא רחוב טבריה 17. "נעים מאוד! אני שכנה שלך!" אמרה הבאה אחריה בתור "אני גרה בניין לידך, בטבריה 21!" התברר שהגברות נפגשות כאן לראשונה לאחר שתיים עשרה שנה של שכנות פורייה... אז בניגוד לסטיגמות הרווחות, תדעו שבני ברקים כמעט לא מכירים את השכנים שלהם. ולא מכיוון שהם אטומים חלילה. ההיפך הוא הנכון. אם תדפקו על דלת של בני ברקי בכל שעה

ביממה תקבל את העזרה הנחוצה לכם במאור פנים אמתי. פשוט, הרבגוניות הרבה, הגילאים השונים ותחומי העניין הרבים, כמו גם מרוץ החיים הבלתי פוסק גורמים לשכנים לחיות את החיים בלי הרבה פנאי לסיפורי שכנות רחבים. מה לעשות? עברו הימים בהם תלו אימהות עמלות כבסים ביחד והתעדכנו דרך אגב בכל חדשות השכונה.

תחנה

המקום בו עוברים על **ירושלמי** ממוצע רבע מחייו. למה? תשאלו את משרד התחבורה. הבטיחו אוטובוס כל רבע שעה? הצחקתם אותנו. בטח התכוונו לכל שעה מרובעת. כך מוצאים ירושלמים את עצמם עומדים ומחכים, ומחכים ומחכים עד בוש ובושה גם יחד. חברות הפרסום יריצו את המותג, אבל ישכחו שמותג צריך כיסוי, אחרת אין סיכוי לאמון הצרכנים. נתונים עדכניים שיש בידינו מצביעים על כך שיותר ויותר מתושבי השכונות עוברים לרכבי אברייכים פרטיים מתוך יאוש משירות התחבורה הכושל. בזאת הם כמובן נענים לאג'נדה של משרד התחבורה להגדלת נפח הרכבים בכבישים העירוניים הפקוקים, ולהעצמת פליטת גזי החממה אל שכבת האוזון. כשמגיע האוטובוס, מחזה נדיר, אבל לא להתייאש, זה בהחלט קורה מדי פעם- הוא עמוס עד להתפקע והנהג חולף ביעף על תחנות, חוסך מכם ברוב טובו את ניסיון ההידחסות והמאבק על החמצן. אם בכל זאת זכיתם לעלות על מכונה ממונעת כזאת, בבקשה, אל תיגשו לנהג להודיע לו שהמזגן לא עובד. התשובה שלו ידועה מראש: "כבר אמרתי לך, אתה הבנאדם מספר מאה שאומר לי על המזגן. הוא שבור היום!"

ישוּבִי אֲנִי ש, איך אנחנו באמת

ביקשנו ממשפחות מכל רחבי הארץ לתת מילה אחת שלדעתם מגדירה את העיר באופן הטוב ביותר. תראו מה שמענו:

אופקים - **"משפחה"** - "זו המהות של הקהילה שלנו. מחבבת, תומכת ואוהבת. אלו הקשרים העמוקים הנרקמים בין בני הקהילה. כולם מרגישים אכפתיות זה לזה, האחד שמח בשמחתו של השני ושלא נדע- גם משתתף בצרתו". (משפחת כהן, אופקים)

אשדוד - **"קהילתיות"** - "באשדוד מגוון גדול של קהילות, כאשר כל אחד ואחד מרגיש קשור בכל לבו לקהילה אליה הוא משתייך". (משפחת גולדברג, אשדוד)

בית שמש - **"עתיד"** - "עד לא מכבר הייתה עיר צדדית שלא משכה תשומת לב: ללא מרכזי מסחר גדולים, כבישים מוסדרים וגישה תחבורה מתאימה... עד שנעשה מהפך! בס"ד בהשתדלות נציגי "דגל התורה" ואנשים טובים נבנו אלפי יח"ד, נחנך כביש גישה נוח, נבנו מרכזי מסחר, והגיעו אלפי משפחות חדשות שמשנות את פני העיר לחלוטין! העתיד ללא ספק נמצא בעירנו". (משפחת בראון, בית שמש)

ביתר - **"חממה"** - "באמת היא מגדלת פרחים מרהיבים, ולא רק בנמשל... יש פה בהחלט השקעה בחיצוניות של העיר, דואגים לרחובות נקיים ויפים, הכיכרות המיוחדות והמושקעות. שנית, אנחנו חיים באמת במקום כעין חממה, בלי הסברים. לפעמים כשאנחנו קופצים לביקור בערים הגדולות- אנחנו מבינים עד כמה..." (משפחת בריכטא, ביתר)

אלעד - **"איכות"** - "אנחנו נהנים לחיות ברוגע ובשלווה בעיר, לגדל את הילדים במנוחה, ויחד עם זאת קרובים במרחק קפיצה לבני ברק ומרחק קפיצה קצת ארוך יותר לירושלים, ללא מרוץ, ללא רדיפה, ולא מתעניינים כלל במה שקורה בעיר מבחינה פוליטית". (משפחת ליבוביץ, אלעד)

ירושלים - **"קדושה"** - "קדושה אי אפשר להסביר וגם לא למשש. זה פשוט נמצא באוויר. קפיצה קטנה ואנחנו בכותל המערבי, בקבר שמעון הצדיק או שמואל הנביא, בקברי צדיקים בהר הזיתים או בהר המנוחות. עשרות בתי תפילה, ישיבות ובתי מדרשות. זו ירושלים שלנו". (משפחת זילבר, ירושלים)

בני ברק - **"רצף"** - "כשאנחנו חושבים על העיר שלנו, ויודעים שכל שעה אפשר למצוא בה שעור תורה, ויהודים השוקדים על תלמודם, כשאנחנו מסתכלים על סבתא, אמא, עלינו, שכאן נולדנו, כאן גדלנו וכאן אנחנו חיים, כששומעים את האוטובוסים מתחת לביתנו שתמיד הולכים לישון אחרינו וקמים לפנינו, זה מרגיש לנו חלק של רצף אחד גדול. יהיו שיגדירו זאת עיר ללא הפסקה, לנו זה מרגיש יותר כמו עיר רצופת אהבה". (משפחת בקר, בני ברק)

הר יונה - **"אווירה"** - "אווירה נעימה, רוגע ושלוה, אוויר בראשיתי, קסום, אווירה של תורה כמו בערים החרדיות על כל המשתמע, אווירה משפחתית- סיוע ועזרה שאפשר רק לנסות להעתיק כמודל לחיקוי!" (משפחת בלאק, הר-יונה)

חיפה - **"סובלנות"** - "ברחוב- הליכה רגועה, בכבישים - הכל רגוע, גם אם מישוה נתקע או מתעכב ימתינו לו בסבלנות כמעט ללא צפירות. סובלנות בין שכנים מכל הגוונים והסוגים. בשעה 21:30

בערב העיר מתחילה להתנמנם... לקראת הבחירות המוניציפליות מורגש העניין בכרזות רחוב- בלי התלהמות מיותרת. אף שהפעם מורגשת ערנות יתר אצל רבים מתושבי העיר ברצון עז שיוחלף ראש העירייה (ולא רק בציבור החרדי, גם בציבור הכללי סבלו לא מעט...) בכל זאת גם אצל המועמדת העיקרית שיש לה סיכוי רב להחליפו אין כרזות מלחמה והפגנות כוח". (משפחת פפויפר, חיפה)

כרמיאל - **"נופש"** - "ככה אנחנו מרגישים כשיוצאים מהבית ומרכינים ראש תחת שכבת ענפים שבונים לנו שער. ככה מרגישים כשחוצים את הכביש למכולת ביום חורפי, ואד כסוף של ערפל מצייר את הרי הגליל כמו חלום מכושף. ככה מרגישים כשאנחנו מתרחקים שלושה רחובות מהבית ומוצאים את עצמנו במסלול מקסים כשעמק יפהפה משתפל תחת רגלינו". (משפחת סגל, כרמיאל)

מודיעין עלית - **"חווייה"** - "כשרואים את התחנות הגדושות בבחורים ומוזודות ביום האחרון של בין הזמנים, את האברכים הממלאים את הרחובות עם פתיחת הזמן בדרך לבית המדרש- מבינים שהעיר הזו חוויה מסוג אחר". (משפחת רבינוביץ, מודיעין עלית)

נתיבות - **"אחדות"** - "נתיבות מתהדרת באחדות של כל רבני הקהילה והישיבה בפה אחד להצביע לרשימת שס"ג ולראשות העיר מר יחיאל זוהר שמקפיד על שמירת קדושת השבת בעיר ובכל נושא הקשור לדת בהכוונת רב הקהילה הרב הגאון רבי שמואל מונטג שליט"א. כמו"כ כל מבני הקהילה בכללותם נמצאים בבניני קבע ולא בקרוונים ומעריכים את תמיכתו הרבה לישיבתו של הגאון הגדול רבי יששכר מאיר צוק"ל בראשות יבלחט"א הגאון רבי אריה לוי שליט"א וכן הקמת 1000 יח"ד לציבור החרדי ע"ש של הגאון הגדול רבי יששכר מאיר צוק"ל". (משפחת שפירא, נתיבות)

פתח תקווה - **"שפיות"** - "חיים רגועים, בלי חיכוכים, בלי מתחים, הרבה הבנה הדדית, קבלה והכלה חברתית". (משפחת מאיר, פתח תקווה)

צפת - **"טהרה"** - "צפת היא עיר של אווירה נופך, יש בה קסם מיוחד, אוויר של קדושה ועקבות של צדיקי הדורות. מחלון ביתנו נשקף נוף עוצר נשימה, שלוה שמאפשרת פניות לעבודת השם בעיר שתמיד אהבנו, עוד הרבה לפני שעברנו לגור בה". (משפחת אדלר, צפת)

קריית מלאכי - **"מסורת"** - "עיר עם צביון יהודי ברור ורצון אדיר לשמוע וללמוד. אווירה מכבדת ומקבלת, ובשבת- אווירה שבתית ברחובות. בקהילתנו אברכים בני תורה ברמה גבוהה מאוד, באווירה מלוכדת, חמה ותומכת" (משפחת שייבה, קריית מלאכי)

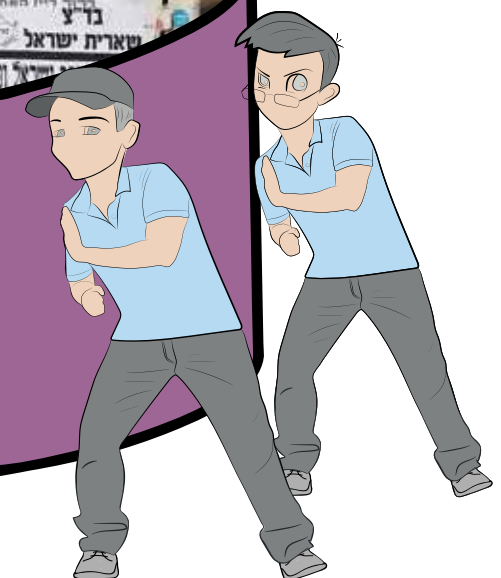
רחובות - **"מגוון"** - "העיר כולה מגוונת עם סגנונות של אנשים וקהילות: גם בשכונות החרדיות יש גיוון גדול. אמריקאים, ספרדים, אשכנזים, חסידים- כל אחד יכול לבוא ולמצוא את מקומו, ולחוש אהוב, רצוי ומקובל" (משפחת גולדשטיין, רחובות)

רכסים - **"אחוזה"** - "רכסים מצטיינת באחדות ואחוזה. כבר שש מערכות בחירות הולכים יחד כל החרדים, (יהדות התורה וש"ס), והשנה התחדש משהו מיוחד שהחילונים לא הגישו מועמדות (עד לא מזמן היה נציג אחד לליכוד), וכך הגישו המפלגות החרדיות רשימה אחת מאוחדת ומנעו את הצורך בבחירות!" (משפחת אליאך, רכסים)

ספירת קולות

איזו עיר חרדית גדלה במהירות המידינית? איפה מרוויחים נמחצית ממוצע השכר הארצי? ומיהי העיר החרדית הצעירה ביותר בתושביה? ונע לפני הקלפי, החלטנו לנלות מראש את תוצאות האמת ואת הנתונים המפתיעים על הריכוזים החרדיים | לנזור ולנחור [יהודית גולן]

נתוני הריכוזים החרדיים הם מרתקים, לא רק ערב הבחירות המוניציפליות. קיבצנו נתונים שונים מספריים ואחרים שישרטטו את מפת היהדות החרדית בארץ.

מספרים מספרים

נתחיל בנתונים כוללניים על הציבור החרדי כולו.

מכון ירושלים למחקרי מדיניות (יש חיה כזו...) והמכון הישראלי לדמוקרטיה הוציאו בשנת תשע"ח שנתון שנסב כולו על החברה החרדית. אגב, הספרון שכולל כשבעים עמודים נתמך בכספי הפדרציה היהודית של ניו יורק וקרן ראסל ברי, מה שמעורר מחשבות על מי משלם למי ועל מה במדינה הזו....

"האוכלוסייה החרדית בישראל מונה בשנת 2017 כמיליון נפש, שהם 12% מכלל האוכלוסייה, והיא צפויה להגיע ל- 16% מכלל האוכלוסייה בשנת 2030" מגלה השנתון. והניתוח מיד לאחריו:

"בשנת 2017, לפי אומדן הלמ"ס, חצתה האוכלוסייה החרדית בישראל לראשונה את רף המיליון תושבים, והיא מונה נכון לסוף שנה זו כ- 1,033,000 נפש.

קצב הגידול הטבעי השנתי של האוכלוסייה החרדית מהיר; 4.4% לשנה מאז 2009, לעומת 1.9% של כלל האוכלוסייה ו- 1.4% של האוכלוסייה היהודית הכללית.

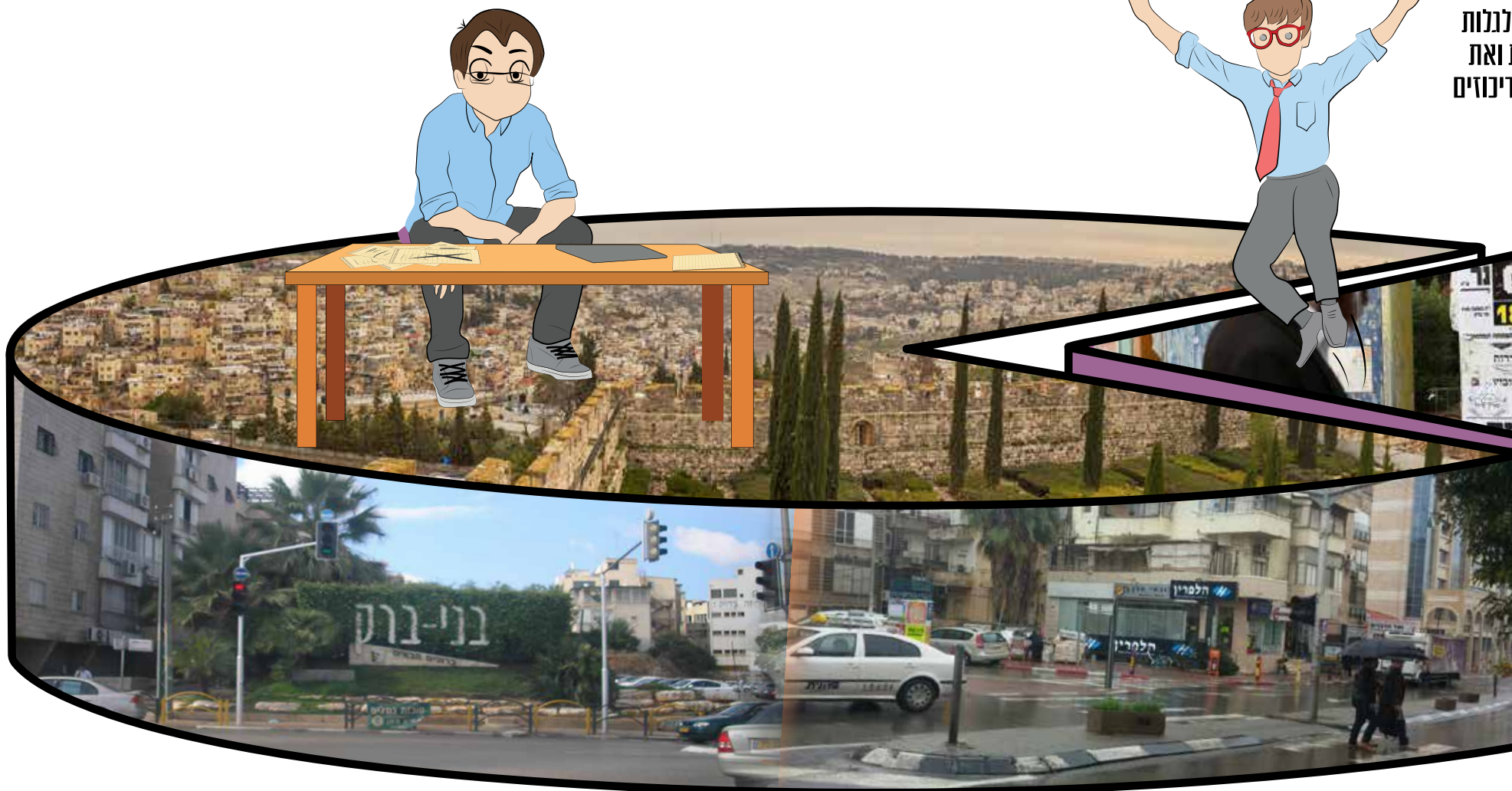
אם מגמות הגידול הללו יימשכו, האוכלוסייה החרדית תכפיל את גודלה מדי 16 שנים, לעומת כלל האוכלוסייה (37 שנים) והאוכלוסייה היהודית הלא-חרדית (50 שנים)."

הגידול המבורך משתקף היטב במספרי ה...ישיבות בארץ! כך בשנת תש"א - 1941 פעלו בכל ארץ הקודש 28 ישיבות בלבד. המספר הוכפל בשנת תש"ח ועמד על 62 ישיבות. בשנת התשכ"ב כבר נספרו כ-150 ישיבות בכלל המגזרים, ומאז ועד היום צמח עולם התורה בשיעור של פי עשרה. ערב ראש השנה התשע"ט ישנן מעל 1600 ישיבות וכוללים בארץ הקודש. ועוד רבים בעולם כולו. הישיבה הגדולה בארץ היא ישיבת מיר עם למעלה מ-6000 תלמידים כן ירבו.

עמלנו אלו הבנים

הלאה, אם יש גידול באוכלוסייה יש ילדים. באיזה ריכוז חרדי יש יותר ילדים?

הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה מפרסמת נתונים לאחר איסוף מדוקדק. כך, הנתונים שבידנו נכונים לשנתיים

תכנית מיוחדת לחודש כסלו וחנוכה

אמרו לה שאין סיכוי, שהכל מר, אך היא בחרה אחרת...

השוקולטירית המפורסמת שרה בלולו

בסיפור חיים עוצר נשימה בליווי סדנת שוקולד ושירה

הזמינו עוד היום!

ערבי נשים ערבי חיזוק ימי גיבוש

לפרטים והזמנת הרצאה/הדגמה שרה 054-5960876 www.chocolatsdelices.com

כל המציל נפש אחת מישראל...

סורג בטיחותי להגנת ילדים להרכבה עצמית! החל מ-99 ₪ לחלון

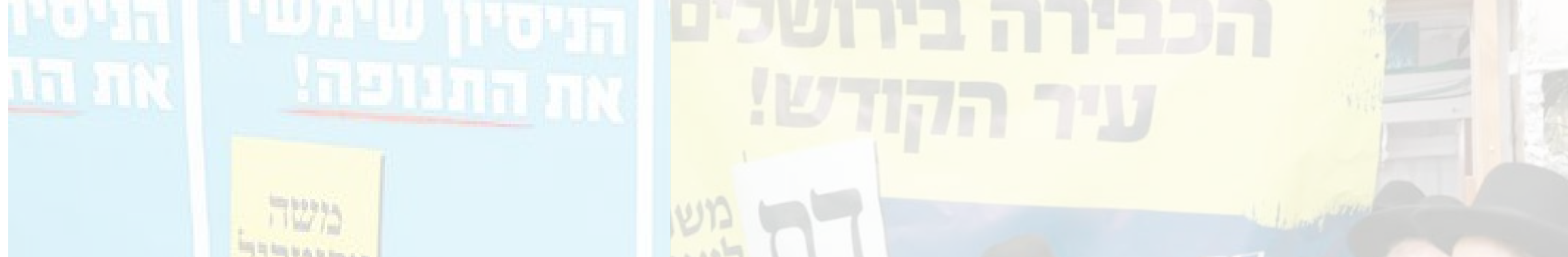
סורג השמרטף הקבוע

מתאים גם לדירות שכורות!

התחייבות למחיר הכול בישראל! אספקה מידית מהיום להיום! יש גם שירות התקנה.

נציגות בנל הארץ

טף סורג בע"מ 072-2508666 www.taf-sorag.co.il

לאחר, כאשר המספר האמיתי גבוה יותר. אחוז הצעירים הגבוה ביותר בערים הגדולות נמדד בערים ירושלים ובני ברק. בבני ברק למשל, מספר הילדים בגילאי 0-17 הוא 57% מכלל תושבי העיר, 13% מכלל התושבים בבני ברק הם בגילאי 18 ועד 24, ויתר 40% הם בני 24 ומעלה... עד מאה ועשרים. בירושלים בני 0-17 מהווים מחצית מכלל תושבי העיר, כש-12% נוספים הם בני 18-24 ו-38% בוגרים יותר. ומה קורה בערים הצעירות יותר? מודיעין עילית, ביתר ואלעד הן שלוש ערים המאוכלסות בעיקר על ידי חרדים, ומייצגות למעשה את הציבור החרדי גם בערים האחרות.

במודיעין עילית יש כ-72,000 תושבים (על פי נתוני הביטוח לאומי לשנת 2018) האוכלוסייה גדלה בקצב גידול שנתי של 4.8%. מעניין גם לגלות שהשכר החודשי הממוצע של שכיר בסוף 2015 היה 4,475 ש"ח (מול הממוצע הארצי שעמד אז על: 8,868 ש"ח). מדי שבוע נולדים בעיר בממוצע כ-55 תינוקות; כ-2860 בשנה, והעיר נמצאת במקום הרביעי בשיעור צפיפות האוכלוסין, כ-13,000 תושבים לקמ"ר לאחר בני ברק, גבעתיים ובת ים.

מספרים מוניציפליים

ירושלמיים? קבלו את הנתונים!

העיר ירושלים מסוקרת ונבדקת לאורך ולרוחב. אמנם מבין היהודים בני 20 ומעלה בירושלים, 35% מגדירים את עצמם כחרדים, 19% - כדתיים, 12% - כמסורתיים-דתיים, 12% - מסורתיים לא כל כך דתיים ו-21% - כחילונים (כ-1% לא ידוע).

כדאי לדעת שהרכב האוכלוסייה היהודית בירושלים בשנים 2010-2016, השתנה לעומת השנים 2002-2009 כאשר אחוז האוכלוסייה החרדית בני 20 ומעלה בירושלים עלה מעט ואילו אחוז האוכלוסייה החילונית ירד מעט. כיום יש בעיר 905,000 תושבים (כולל ערבים!) בשנת הלימודים תשע"ו למדו בבתי הספר היסודיים בירושלים כ-277,000 תלמידים, מהם כ-105,000 תלמידים בפיקוח החרדי וכ-65,000 בפיקוח הממלכתי-דתי.

מאז שנת הלימודים תשס"א חלה ירידה במספר התלמידים בפיקוח הממלכתי, במקביל לעלייה במספר התלמידים בפיקוח החרדי ובפיקוח הממלכתי-דתי. התחבורה בירושלים גורמת כאב ראש הן לנוגעים בדבר והן לתושבים.

ב-2016 היו רשומים בירושלים כ-305 אלף מורשים לנהוג וכ-223 אלף כלי רכב, סך הכל, בעשור החולף גדל מספר כלי הרכב הרשומים בירושלים בכ-47%. ואגב, מבין הערים הגדולות, שיעור המורשים לנהוג על מונית ועל אוטובוס בירושלים הוא הגבוה ביותר.

למרות ההתמודדות הלא פשוטה, הרי ש-40% מתושבי ירושלים מרוצים מהתחבורה הציבורית באזור מגוריהם. בירושלים 53% מן התושבים גרים בדירה שבבעלותם, 33% גרים בדירות שכורות והיתר גרים בדירות חינוך, במעונות סטודנטים ובדירות בדמי מפתח.

ערך דירה ממוצע ב-2015 היה כ-1,498,000 ש"ח. צפיפות הדיור בירושלים ב-2016 הייתה 2.1 נפשות לחדר, הגבוהה ביותר מבין שמונה הערים הגדולות האחרות, הנתון הזה תואם לנתון גודל משקי הבית שבירושלים עומד על 4.3 נפשות לעומת 1.3 נפשות בממוצע הארצי. ו...בירושלים חיים יותר! תוחלת החיים בירושלים בשנים 2013-2015 עמדה על 82.8 שנים,

ביותר מבין האוכלוסייה בארץ, בבני ברק לעומת זאת 7%, ברכסים 5% ואלעד עם ארבעה אחוזים.

נכון ל-2015 - בעיר היו 69 בתי ספר בכל שכבות הגיל, עם כ-750 כיתות לימוד, כ-3000 כלי רכב, מתוכם 2500 פרטיים, 0.8 ק"ג פסולת לנפש, וכ-180 דירות שבנייתן הסתיימה בשנה זו.

אלעד, נתונים בשטח

לתושבי העיר אלעד יש 5500 כלי רכב, מתוכם 4500 כלי רכב פרטיים. אל תקנאו! גילן הממוצע של המכוניות הפרטיות הוא 9 שנים...

באלעד מייצרים 0.9 ק"ג פסולת לנפש ליום, והעיר בסך הכל נמצאת באשכול 2, קצת מעל קריית ספר - מבחינת מדד חברתי כלכלי.

באלעד פועלים 60 בתי ספר עם 593 כיתות, וממוצע התלמידים לכיתה עומד על 25.

בית שמש

בבית שמש יש כ-130,000 תושבים, כ-4000 לידות לשנה, והעיר גדלה בהתמדה ומציירת גרף עולה משנה לשנה בשל התחלות הבנייה הרבות, ושכונותיה החדשות. ב-2015 היו בה 121 בתי ספר עם 1161 כיתות, וממוצע של 23 ילדים בכיתה. 15,300 כלי רכב רשומים בה, מתוכם 13,200 פרטיים. גילה הממוצע של המכונית הפרטית בבית שמש הוא 7.5 שנים.

רכסים

ברכסים יש כ-12,000 תושבים, עם גידול מתמיד, ולידות של כ-400 ילדים לשנה. בעיירה 18 בתי ספר, 155 כיתות ו- כ-3200 תלמידים! ברכסים יש כ-1500 מכוניות מתוכן כ-1300 פרטיות, והפסולת, יש לציין שהיא כוללת גם גזם גינות - היא 1.2 ק"ג לנפש ליום.

וקצת על כולנו: בתמוז תשע"ח נמסרו נתונים מעניינים נוספים על הציבור החרדי, על ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. פרטים מעניינים מתוך הדו"ח, לפניכם:

פילוח

בסוף 2016 חיו בישראל 8.6 מיליון תושבים: 6.4 מיליון יהודים (74.7%), 1.8 מיליון ערבים (20.8%), ו-385.2 אלף אחרים (4.5%). נכון לסוף 2016, 75% מהאוכלוסייה בישראל היו יהודים, כ-20% - ערבים וכ-5% אחרים.

בקרבת היהודים, כ-45% הגדירו את אורח חייהם חילוני, כ-25% - מסורתי, כ-16% - דתי מאוד ודתי ו-14% - חרדי.

במבט לרחוק ממסתבר שבשנת 2065 כלל אוכלוסיית ישראל צפויה להגיע ל-20.0 מיליון תושבים כשעיקר השינוי הצפוי הוא עלייה בחלקה של האוכלוסייה החרדית מ-11% כיום ל-32% ב-2065.

מצב רוח

חרדים מרוצים יותר מחייהם וממצבם הכלכלי מיתר האוכלוסייה היהודית למרות העובדה שהם מצליחים פחות לכסות את ההוצאות החודשיות של משק הבית שלהם. החרדים גם אופטימיים יותר מיתר האוכלוסייה היהודית לגבי השיפור בחייהם ובמצבם הכלכלי בשנים הקרובות.

מעניין להציץ על נתון נוסף שמציין כי בקרב היהודים, כ-8%

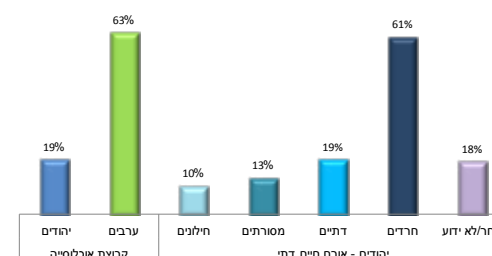
מהחרדים הרגישו עניים בשנה האחרונה ו-7% מהיהודים שאינם חרדים.

למרות זאת, 91% מהחרדים תרמו כסף בשנה האחרונה לארגונים חברתיים או לאנשים פרטיים לעומת 60% מהחילונים.

ואם מעניין אתכם, הרי שרק 17% מהחרדים יצאו לנופש או לטיול בחו"ל לעומת כ-60% מהחילונים (פי-3.5).

שיעור הנפשות באוכלוסייה החרדית שחיות מתחת לקו העוני הוא 54% לעומת 22% בכלל האוכלוסייה. שיעור המשפחות באוכלוסייה החרדית מתחת לקו העוני הוא 49% - גבוה משיעורן בכלל האוכלוסייה - 19%, ואם נבדוק מה קורה אצל הילדים הרי ששיעור הילדים החרדים מתחת לקו העוני הוא 62% לעומת 30% בכלל האוכלוסייה.

תרשים סיכון לעוני:

תעסוקה

בקרבת הנשים היהודיות, כ-60% מהנשים שאורח חייהן חרדי היו מועסקות בענפי החינוך (39.4%) ובשירותי בריאות, רווחה וסעד (20.4%).

לעומתן, רק כשליש מהנשים המנהלות אורח חיים חילוני היו מועסקות בענף החינוך (16.1%) ובענף שירותי הבריאות, רווחה וסעד (16.9%).

רישיונות נהיגה יש רק ל-42% מהחרדים בגילאי 20 ויותר לעומת 81% בציבור הכללי.

ככלל, העובדים החרדיים מעדיפים לעבוד ליד הבית, וכך, 40% מהחרדים עובדים במרחק של עד 14 דקות הגעה מביתם למקום העבודה ברכב או ברגל, לעומת 31% באוכלוסייה הכללית.

בריאות

באוכלוסייה היהודית, חילונים עישנו פי 2.3 מהחרדים, שליש מהאוכלוסייה היהודית בארץ עושה פעילות גופנית, אצל החרדים - המספר יורד.

שימו לב לכך ששביעות הרצון של האוכלוסייה החרדית מפארקים ומשטחים ירוקים וממצב הניקיון בסביבת המגורים הייתה נמוכה בהשוואה לשאר הקבוצות באוכלוסייה היהודית!

הוצאות

ההוצאה החודשית הגבוהה ביותר על תחבורה ציבורית הייתה במשקי בית חרדיים - 193 ש"ח, פי שניים בהשוואה לממוצע ביתר משקי הבית היהודיים. לגבי פגיעה מהתנהגות אלימה בכבישים דווחו חילונים שנפגעו בכל יום או כמעט בכל יום ואילו- 56.4% מהחרדים ענו שאף פעם לא נפגעו מהתנהגות אלימה בכביש!

ב-2016, כמות הפסולת לנפש ליום הייתה נמוכה יותר בערים שמרבית אוכלוסייתן מגדירה את עצמה דתית וחרדית - בני ברק וירושלים, וגבוהה יותר בערים שמרבית אוכלוסייתן מגדירה את עצמה חילונית, כגון תל אביב-יפו ואשקלון.

גם צריכת המים לנפש הייתה הנמוכה ביותר בערים שמרבית אוכלוסייתן מגדירה את עצמה דתית וחרדית: בני ברק, ירושלים ובית שמש. לעומת זאת, בערים שמרבית אוכלוסייתן מגדירה את עצמה חילונית הייתה הצריכה גבוהה יותר.

כך, בשנת 2015 הייתה ההכנסה החודשית ברוטו למשפחה חרדית 12,616 ש"ח, כשבמשק בית כללי הייתה ההכנסה 20,807 ש"ח. אפשר להסביר את ההבדל בכך שלרוב יש אצלנו מפרנס יחיד, העבודה אינה מתגמלת כל כך, וגם אם כן היא אינה משתווה למקובל בשוק החופשי. בדיקת ההוצאה החודשית ב-2015 מגלה כי משק בית חרדי הוציא

ב-2015 13,676 ש"ח

בחודש, 15% פחות מההוצאה של משק בית בציבור הכללי, אף שמספר הנפשות שלו גבוה הרבה יותר!

אגב, ל-74% מהאנשים יש דירה בבעלותם - נתון די חופף לציבור הכללי בו ל-75% מהאנשים דירה בבעלותם.

ואלה שמותינו...

בבני ברק השמות הנפוצים הם (לפי סדר יורד) יוסף, משה, אברהם ויהודה.

אגב, ברמה הארצית, השמות הנפוצים האחרים בקרב הבנים הם: יוסף, דוד, יהונתן ודניאל.

השם הפופולארי והנפוץ ביותר בירושלים לבנות הוא מרים, ואחריו שרה, אסתר, חנה ויעל. בבני ברק השם הנפוץ ביותר הוא שרה.

לא מעט מהילדים באוכלוסייה החרדית נקראים בשני שמות.

השם השני הנפוץ ביותר בקרב בנים היה בשנת 2016 חיים ואחריו דוד ויוסף. השמות השניים הבאים בתור הם: מאיר, משה, יהודה, אברהם, יעקב ושולם.

גם בנות רבות זוכות בשני שמות. השם השני הנפוץ ביותר הוא אסתר, ולאחריו רחל, שרה, מרים, חנה, לאה, רבקה, חיה, ברכה ומלכה.

שוברים צלחת....

המצב המשפחתי לפי שנתון המכון הישראלי לדמוקרטיה ומכון ירושלים למחקרי מדיניות מגלה כי בשנים 2015-2016 היה שיעור הנשואים באוכלוסייה החרדית - גברים ונשים - בגילאי עשרים פלוס: 82%. שיעור הרווקים באוכלוסייה החרדית עמד על 13% לעומת 23% באוכלוסייה הכללית. הפער הוסבר גם בשיעור הנמוך מאוד של גרושים ואלמנים אצל החרדים - 4% לעומת המצב באוכלוסייה הכללית 15%.

שדכנים שימו לב!

לאורך השנים, כך מסביר השנתון, ניכרת עלייה בשיעור הרווקים באוכלוסייה החרדית - מ-11% ב-2003 ל-13% ב-2016. אנא, התגייסו למשימה הלאומית, כדי שהמספרים הלל לא יוסיפו לעלות ואף ירדו!

שמחים ומשדכים הנה מאזכר

מחזירים שידוך

פגשתי אותו לפני כ-3 שנים. מים רבים עברו בנהר הזה. נפגשתי מאז עם רבים. הגעתי למסקנה שמול כל מי שפגשתי, הוא מופיע באור די טוב ו... אתם יודעים גדלתי קצת. בררנו. למה בשעתו זה ירד? לא היתה לי תשובה חד משמעית. אולי הוא לא כל כך חכם? ואולי משהו במראה שלו? ובכלל הרגשתי אז נהדר שיש לי את הכח להוריד, לא משנה על מה. הוא ביקש להחזיר. מעניין... הוא עדיין פנוי. וככל ששקלתי את זה עם ההורים, החלטנו לנסות. האם עלי להסביר לו בפגישה למה הורדתי אז? לא נעים שמישהו מרגיש שדחו אותו. ואם לא אסביר, ויצא מזה שידוך, האם זהו מתכון לריב עתידי? הפעם מאד התאמצתי לפרגן. הקשבתי לו באמפטיה. התעניינתי במה שהוא סיפר (גם אם זה לא משך אותי כל כך), ניסיתי, אך שום דבר לא התקדם. גם כך, אני מיואשת מזה שחברתי מגדלות משפחות בשמחה ואני מדשדשת באותו מקום. חזרתי הביתה בדמעות ואמרתי להוריי שנמאס לי מכל השידוכים, ועכשיו שנה שלמה אינני מוכנה לשמוע כלום. זהו. נכנסתי למיטה בהפגנתיות. ואז אמא אמרה: אין בעיה עם השנה השלמה שאת מבקשת, אבל את זוכרת את דניאל? זה שפגשתי לפני שנתיים? גם הוא רוצה להחזיר את השידוך. אני: אז עלי לקפוץ משמחה שכולם מחזירים? היא: עליך לקפוץ משמחה על החופש הגדול שאת לוקחת בקרוב, אחרי שתיפגשי אתו. אני: אני מה?

היא: בואי נעשה נסיון אחרון, מה אכפת לך. אחר כך, שתענני לך כמה שתרצי. משהו בדבריה שכנע אותי. פגשתי אותו. אינני יודעת איך קבלתי אומץ, אך בלי כוונה, סיפרתי לו על הקושי והתיסכול מכל השידוכים... פתאום הרגשתי שמישהו קולט אותי מתוך אותה סירה. היתכן שאמא יצרה פה איזשהו טריק שבייא אותי מתחת לחופה? והאם ההתאמצות שלי עם הקודם, פתחה את הדרך למשהו חיובי שהולך ונוצר עם דניאל? מה אתם אומרים, יצא מזה שידוך?

מזדהים עם הסיטואציה? רוצים להתיעץ? או להביע דעה? כתבו להנה גולדברג פסיכותרפסטית משפחה ושידוכים yeutzov@gmail.com או התקשרו 026424049

הרימה את עיניה למעלה וזיהתה את מבטו של בעלה כמבטיח שמשוה טוב מתחיל לקרות. היא מצמצת בעיניה, השמש הישראלית הזו עושה בה שמות, מחתה דמעות של סנוור כשדבורי שלה ליהגה לידה במרץ, "כל הכיתה שלי אמרה שחייבים להצביע לאבא, חוץ מאסתי, אסתי אמרה..."

"מה פתאום בנות בכתה ד' מתעסקות בבחירות?" קטעה אותה בתמיהה אמתית. "כ... אבא, אני לומדת בכיתה שכחת?"

"נו, ו... היא באמת לא הבינה. ואבא שלי, אבא שלנו, הוא יהיה ראש העיר הבא!" הביטחון בו דברה דבורי שלה צמרר אותה. "זה לא משנה דבורי, ד' ממליך מלכים ולו המלוכה". היא הוסיפה פחות בשביל דבורי, יותר בשביל עצמה. למזלה הבינה בתה את חוסר הנוחות שלה ועברה לשוחח על המורה נעמי האהובה ודליה יכולה הייתה לנשום לרווחה לפחות לעת עתה. לפני חודשיים כשסיפר לה שלוימי בעלה שהוא מתכנן להגיש מועדות לראשות, היא שאלה אותו למה הוא צריך את כל זה. "לעזור לאנשים" ענה לה את מה שהוא יענה מאוחר יותר לכולם.

"ובכל זאת?" היא שאלה, מעולם הייתה כנה. לא סבלה חיפויים. "הרב הציץ לי, אמר שאוכל לתרום וזה מתאים לי".

"אה, הגיכה ביובש מנסה לחפות על כל מה שהיא מרגישה, כי באמת, מה משנה דעתה למול דעתו של הרב?"

"אבל מה את חושבת?" שאל אותה. "חוששת", לחשה, "ומה אם לא תזכה?" העזה להישיר אליו מבט.

"אז לא", הוא אמר משפיל מבט, "זה לא שלא אתאכזב", הודה לאחר שתיקה ארוכה. "אם אגיש מועמדות ולא אזכה, אתאכזב, אך לפחות אדע שעשיתי את מה שיכולתי, אבל אני מקווה שאזכה ואז אוכל לעזור לאנשים כמו שאני אוהב".

"ומה רע לעזור כמו שעזרת עד היום?" היא שאלה.

"אויש, זה לא אותו דבר", ביטל בהינף יד והוסיף בשקט: "למה? את חושבת שלא מתאים לי?"

"לא. לי זה לא מתאים. לך דווקא כן". ענתה

את האמת כדרכה.

אבל היא לא התנגדה, כי היא סתם אישה פשוטה למול הרצון של בעלה ולמול ההצעה של הרב.

מהר מאד החל המרוץ, וכשהיא ראתה שבעלה מסתובב עם עדת מעריצים החלה התחושה הלא נעימה להזדחל ללבה והיא חשבה מה היא תעשה ביום שאחרי.... איזו מתנה היא תקנה, וכיצד היא תראה לו שהוא לא השתנה במאום למרות הכישלון. היא תתמוך בו, היא ידעה, הם יתגברו, הוא מילא רץ כשכולם אומרים שלמרות כישוריו שאינם מוטלים בספק, אין לו הרבה סיכויים למול המועמדים האחרים.

ככל שתאריך הבחירות קרב, היא הרבתה באמירת תהילים כדי שיעשה ד' את הטוב ביותר עבורם ועבור תושבי העיר הזו, ובסתר לבה היא כיוונה שלא, שרק לא יבחר. ד'. אני לא אעמוד

בזה, לא מתאים לי. א-לוקים. תעשה שזה לא יהיה הוא.

תפילתה התקבלה מהר משחשבה.

ימים ספורים לפני הבחירות הפתיע אותה בעלה "צדקת ממני" אמר בפשטות, "כנראה לא הייתי צריך את כל זה" המשיך בביטחון רב, "הסקרים אינם מחמיאים ואינני מצליח להתרומם". והיא שהיו לה אוזניים מוזיקליות לרגשות שמה לב שלגוון קולו לא השתרבבה אף בדל אכזבה.

"הערב יש לי פגישה עם המועמד מר לוין, אשב לסכם את עניינים, כפי הנראה כרגע, אפרוש מהמרוץ ואחבור אליו, אם הוא רק ייתן לי את מה שארצה".

"מה תרצה?" שאלה אותו. "להיות סגנו".

"סגן ראש עיר" אמרה בלחש. אומנם לא ראש עיר, ממילא כנראה לא היה נבחר, ובמקום זאת הוא יתבור ללוין, הידוע כמועמד החזק ביותר בעיר. זה לא שהיא מבינה בעניינים הללו, אך לפי שלוותו של בעלה היא מצליחה להבין שהוא לא יפסיד מהעניין.

פרישתו של בעלה מהמרוץ וחבירתו ללוין עשתה רעש בעיר, ולא פלא שהוא נבחר- לוין לראש העיר, ושלוימי לסגנו הנמרץ רב הפעלים. לאחר מכן באו ימים אחרים הם היו טובים אבל שונים. הבית שלהם עבר שיפוץ, כי אי אפשר לארח כל מיני אח"מים עם הסלון הישן שלהם. היא יכלה להרשות לעצמה עוזרת בית על בסיס קבוע וזה הקל עליה. היו בונוסים נוספים שהיא לא הכירה בעבר. וכשהיא יצאה לגינה, בבגד יומיום פשוט כדרכה, הביטו בה שכנותיה במבט מעריך כזה שמעולם לא זכתה וזה הרגיש לה לא רע, היה לכל זה טעם חדש, מתוק מדבש וכיון שהיא הייתה מספיק כנה עם עצמה היא ידעה שהטעם ככל שהוא ערב גם ממכר.

אך בד בבד עם כל הטוב שהמעמד החדש הציץ, החלו הטלפונים לטרטר אותה, פעמים רבות עירבו אותה במקרים מיוחדים שאינם סובלים דיחוי. בקשו ממנה למסור לבעלה מסרים חשובים והכרחיים. שתפעל, במגוון תחומים, החל מהמדרכות השבורות ברחוב הנרקיס כאילו הייתה מוקדנית עירונית, וכלה בלסדר עבודה לורדית שהייתה בעבר ביבי סיטר של ילדיה.

והיא בתחילה ניסתה להפעיל את בעלה, הייתה מתרגשת מכל פנייה, רצתה לרצות, להצדיק את המעמד. התנצלה כשלא היה ביכולתה, והבטיחה הבטחות שתפעל גדולות ונצורות, להכניס את מרים לסמינר הנחשק, ולסדר פגישה חשובה למרות הלו"ז הצפוף. הלא מי אם לא היא תדאג לסלול כביש מעבר בין הרחובות? הכוח הרב שבידיה סינוור אותה וגם האחריות. היא חשה תחושה חדורת שליחות. הלא, לא לשם כך הגעת לימלכות? לעזור, לסייע?

לפעמים היא גם הצליחה וחשה תחושת סיפוק, אבל היו פעמים שחרף המאמצים נצרב בתודעתה כשלון צורב. לא פלא שכאשר שיפי ברלין מהשכונה צלצלה אליה היא לא יכולה

הייתה להישאר אדישה. "נתי שלי" התייפחה שיפי בטלפון. "גילו לו את המחלה באופן קשה ביותר, ולכאורה נותרו לו חודשים ספורים לחיות".

נתי דייטש, ילד חינוכי למד עם מאיר שלה בכתה ב'. לבה נצבט.

"ומה יש לעשות?" שאלה מנסה להיות עניינית, רק לא לבכות עכשיו, את הדמעות תשאיר לתפילות. "יש איזה טיפול ניסיוני תרופה יקרה מאוד. יקרה יותר משיש בידינו לרכוש. מדובר במאות אלפי שקלים בחודש, אבל יכולנו לעקוף את בעיית התקציב לו היינו מקבלים את אישור משרד הבריאות לטיפול במחלה". היא נאנחה. "והגשתם בקשה?"

"הגשנו כמובן. אבל זה לא עזר. אני לא יודעת מה הרופאים כתבו, לא מבינה בזה, ניסינו לערב עסקנים, אך ללא הועיל, האישור לא התקבל. ונתי שלנו. נתי שלי סובל כל כך הוא נחלש מיום ליום". הבכי שבקע מהשפופרת הרטיב את עיניה.

"אל תדאגי" היא אמרה. "תתפללי ואני אנסה להשיג לך את אישור משרד הבריאות".

"תודה רבה דליה, תזכי למצוות, תמיד ידעתי שאפשר לסמוך עליך".

אפשר לסמוך עליה. היא תעשה כל שביכולתה. בעלה לא ענה גם לא לצלצול השמיני, אך לאחר שלושים דקות שנדמו בעיניה לנצח הוא חזר אליה. "פיקוח נפש!!!" היא ירתה בבהילות, ידעה שהיא מלחיצה וגם ידעה שלולא היה לכך תקדימים בחודשים האחרונים היה בעלה דוחה את כל המטלות הדחופות וממהר הביתה, אבל הוא כבר מכיר אותה שכל סיפור היא לוקחת ללב ושאלת החיים בפיה: "ואם היה זה הבן שלנו? והוא הבן של הקדוש ברוך הוא, לא מגיע לו שנעזור לו?"

"מה עכשיו? יש לי בעוד חמש דקות פגישה חשובה בדבר גן השעשועים החדש שהצעת לבנות ברחוב הורדים".

"עזוב אותך גינת שעשועים, מי צריך גינות אם ילד חמד כמו מויש ברלין חולה כל כך?" בשטף סיפרה לו על טיפול חמלה ועל אישור משרד הבריאות שמתמהמה. "הם פנו לשר הבריאות?" שאל בעלה. מרגיש שיש דברים שקשורים פחות לעירייה...

"אני לא יודעת, אבל אם תפנה אתה, זה וודאי יתקבל אחרת".

זה היה נכון, לא דרך העוזר, אלא ישירות לנייד האישי של השר.

והוא צלצל אליו, ואכן מהר מאד התבררו העובדות כי הטיפול מותנה כאשר הרופא המטפל חושב שהתועלת בטיפול עדיפה על הסיכון הכרוך בו. וכאן הדברים אינם ברורים, והרופא מעדיף לתת את הטיפול לכאלו בעלי סיכויים גבוהים ממוישי ברלין הקטן. התשובה הייתה אכזרית, מציאותית ונוקשה. מה אנחנו מבינים בסיכויים ומי גבוה ממי, אם יש אפילו אחוזים בודדים להציל ילד יהודי אחד, איך אפשר להתעלם? הם ניסו לפעול ולהפעיל קשרים, אך כנראה שהסיפור היה מורכב מדי.

משהו נשבר בה כשהבינה שחרף הרצון, אין ביכולתה לעזור. לאחר תקופה קצרה פגשה את שיפי בצרכנייה, וחישבה להעלם בין המדרים, אך שיפי נפנפה לעברה ונעמדה סמוך אליה.

"דליה", לחשה לה, "תכננתי להתקשר אלייך, אבל את יודעת, הבית על גלגלים, ואני מתזזת בין בית חולים לטיפול בילדים, אז טוב שנפגשנו". דליה חששה שהיא תפציר בה להשתדל יותר, והיא תאלץ להשיב את פניה ריקם, אך לא, שיפי הפתיעה: "תודה לד' העניינים הסתדרו, עברנו בית חולים והפרופסור אבחן את תוצאות הבדיקות באופן שונה והבקשה הוגשה עם נתונים אופטימיים בהרבה, וברוך ד' מהר מאד ובהפעלת קשרים האישור הגיע. ואתמול התחלנו בטיפול ומקווים ומתפללים לטוב".

"נס" חייכה אליה דליה מכל הלב. "מאחלת לך שתזוכי לנסים גלויים ומשה בן שפרה יזכה לרפואה שלמה בקרוב אמן".

ובכל זאת כשיצאה מהצרכנייה התערבלה בתחושת ההודיה יותר משמץ החמצה, כי היא לא זכתה להיות הפעם השליחה, והנה העולם מסתדר היטב גם בלעדיה ומבלי קשריה.

בארוחת ערב של המפגש היומי עם סגן ראש העיר ואם תרצו-עם שלוימי בעלה, עליו לא ויתרו ויהי מה, סיפרה לו את הבשורה הטובה.

עיניו זהרו, "ראגתי לו, ואני כל כך שמח שברוך ד' הם הסתדרו, הלוואי ויזכה לרפואה שלמה מהרה".

"ולא מפריע לך שלא אנחנו זכינו לעזור?"

"למה שיפריע?" הוא התפלא.

"כי מה שווה המעמד הגבוה אם ממילא אנשים מסתדרים בלעדינו, ואולי אנחנו לא עוזרים מספיק?" "את חושבת שאנחנו לא עושים מספיק?" קולו העמוק של בעלה היה מאוכזב, כי שום מעמד אינו נחשב, אם אפילו אשתו אינה חושבת שהוא עושה מספיק.

"עוזרים בטח", נבהלה מעצמה. "אתה עושה הרבה, בעצם המון, הנגישות כאן בעיר השתפרה פלאים, וכולם מציינים שפניות הציבור נענות מידית", דמעות עמדו בעיניה מגלות מהיכן באו המילים, "ובכל זאת..." היא לחשה. "פעמים רבות מדי אנחנו לא מצליחים", היא הרהרה רגע, "זה לא רק הסיפור הזה, זה גם הסיפור של משפחת מילר והאב שהסתבך בחובות וברח לחו"ל ולא הצלחנו לעזור". שלוימי נאנח, מכיר את טבעה של אשתו הרחמנית- הרגשנית.

"דליה, אבל יש לך טעות אחת. אותה את נוטה לשכוח". "טעות?" מבעד לדמעותיה ראתה דליה את עיניו יוקדות באור של שליחות, אך על פניו שלווה בסיסית. "טעות אחת קטנה, זה לא אני באמת מחליט למי לעזור ומתי", הוא כחח בגרונו והמשיך מיד "הלא גם את יודעת כי לב מלכים ושרים ביד ד'". היא השתקתה מופתעת "יכול מה שכן עשינו?" שאלה.

"ד' זיכה אותנו לגמול חסדים עם עמישראל, להיות צינור לשפע, אבל חלילה לי מלקחת לעצמי קרדיט, הם אולי מגיעים לך. כי את לא שר, אבל בעצם גם לך לא", הוא קרץ לעברה.

"מה לא?" היא שאלה נבוכה.

"גם לך אין אפשרות לקבל קרדיט על הפעלים הרבים שלך לטובת התושבים, כי לא את ולא אני מנהלים את העולם, אפילו לא את העיר הזו, אנחנו כולנו בידי של מלך מלכי העולם. ויש לנו רק אפשרות אחת".

"מה האפשרות?" שאלה אף שניחשה את התשובה...

"לשאול את עצמנו בכל רגע מה נכון לנו לעשות עכשיו, ולהשתדל לבחור בחיים בכל יום מחדש מבלי למצמוץ".

דליה הביטה בבעלה, כאילו רואה אותו מחדש. ושמחה אולי לראשונה מזה חודשים שהוא נבחר לשמש את הציבור באמונה, ווודאי היה לה שבשל אמונתו האיתנה הוא עתיד לקבל שכר.

אורח לא לרגע

אם תעברו לידו ברחוב הוא ייראה עוד בית ירושלמי, אבל הבית של משפחת קירשנפלד ממרכז ירושלים הוא הבית הבלתי שגרתי ביותר שתפגשו בימינו. הדירה הכוללת ארבעה חדרים וחצי בלבד מאכלסת, מלבד את המשפחה הברוכה, שורת אורחים באופן יומיומי ועוד כמה עשרות בשבתות. ערב פרשת וירא מתארת לאה קירשנפלד בראיון מרתק את החיים בבית הכנסת אורחים, הישועות המרגשות שעל הדרך ומזמינה את כולנו להצטרף למיזם חסד ייחודי לקוראות 'קטיפה'

[אסתר ווייל]

הבית ה'רגיל' של לאה אינו מגלה את ההתרחשויות הבלתי שגרתיות שרוחשות בו. רק אחרי ביקור ארוך אני מבינה ש'בית הכנסת אורחים' הוא מושג שעדיין חי וקיים, לפחות אצל משפחת קירשנפלד.

כשאני מבקשת מלאה קירשנפלד להצביע על נקודת הזמן בה החליט להפוך את דירתה לבית הכנסת אורחים היא לא מהססת.

"לפני כמעט שני עשורים נאלצתי להגיע לאנטוורפן מסיבה אישית. הגורם לנסיעה היה מהיר ובלתי צפוי לחלוטין. תוך יום מצאתי את עצמי עם ילדי בדירה מוזנחת, זאת לכשעצמה חצי צרה. הבעיה העיקרית היה העיתוי: ח' בניסן, מספר ימים לפני פסח, בדירה חמץ "למהדרין", כשאני יודעת מה לעשות, ולמי אפנה.

לתדהמתי לא הייתי צריכה לחפש עזרה אלא הם חיפשו אותי. כל נשות הקהילה התארגנו לעזור לי במבצע הפסח בן היוםיים. באותה שנה התקיימה החגא של הנוכרים באותו זמן של חג הפסח שלנו. כך שכל העוזרות הגויות נחו ונפשו בביתן. הנשים בקהילה הזאת השתייכו לעשיריון העליון ומעלה, אך הן הפשילו שרוולים בלי היסוס, כדי לנקות לי את הבית לפסח ביומיים. אישה אחת זכורה לי באופן מיוחד. בערב פסח נערכה ברית לתינוק שלה, העובדה הזאת לא מנעה ממנה לבשל לי יום יומי חול המועד ארוחה מבושלת וחמה. הוזמנתי לליל הסדר, וגם לסדר שני, וגם לשביעי של פסח, וגם ליום טוב שני. הייתי מוקפת בחסד ובהכנסת אורחים אוהבת ומפנקת כל הזמן. אז אמרתי לבעלי: 'כשנחזור לארץ אני רוצה להיות מכניסת אורחים כמו אלה שהקיפו אותנו פה'. ובעלי הסכים בשמחה.

הקב"ה סובב שאגיע לגלות לתקופה קצרה, כדי שאוכל לחוש על בשרי מה שמרגיש כל מי שאין לו בית, ויזכה אותי במצווה הגדולה הזאת. כי השבע לעולם לא יוכל להרגיש את הרעב".

זוהי, אם תרצו אכן היסוד של מפעל הכנסת האורחים של משפחה קירשנפלד. משפחה שמכניסה אורחים בלי לבדוק (כמעט) בציציות שלהם. בלי לברר אם יש אצלם מקום כרגע או אין, וכמה יכולה להכיל דירתם.

יש גבול לארבעה וחצי?

אני מבררת אצל לאה מי מגיע להתארח אצלם. נזקקים או אורחים 'רגילים'. מתברר שגם וגם.

"יש כאלה שזקוקים לאירוח לשבת אחת כמו זוגות שמשתתפים בשמחה שבתית, ומחפשים מקום לינה. ויש רבים אחרים שאין להם משפחה, ואנחנו משתדלים להעניק להם חמימות של שבת משפחתית. הם מגיעות על בסיס קבוע. כמו אותה אישה גרושה ובתה בת השמונה, שאומרת לי בכל פעם מחדש כשהיא מגיעה, שהשבת בשבילה היא פחד, עד כדי סיוט כי שולחן שבת של אישה אחת, קצת מדוכאת פלוס ילדה קטנה הם מתכון בדוק לשבת שכולה צער עד דיכאון. לכן היא מגיעה אלינו לשלוש סעודות שבת, עד שיבוא אליהו או עד שתיושע... האורחים שלנו הן בעיקר בודדות רווקות מבוגרות, גרושות. אנחנו עצמנו חסידים, ולכן נוהגים שהגברים והנשים יושבים בשני שולחנות נפרדים. כך שלבעלי לא מפריעה 'עזרת הנשים' המגוונת שיושבת סביב השולחן שלנו.

יש לנו הבטחה: 'שומר מצווה לא ידע דבר רע'. מי שעושה לשם מצווה לא תגרם בשולחנו קלות ראש או תקלות.

מבחינה טכנית כל אישה מביאה איתה את עצמה, וגם חפצים נלווים. מגיעה אלינו אישה מצוידת בעשרים שקיות שמהן לא תיפרד גם על יד השולחן... ויש כאלה שהניקיון שלהן רחוק מלהיות מזהיר. יש לי בת צדיקה שמנקה אחריהן גם כשקשה לה עם הריח: ואספר לכן במה היא זכתה: היא די צעירה, וכשהחלטנו לשמוע על שידוכים בשבילה ארך שבוע וחצי בלבד, והיא מצאה את שלה והתארסה. יש לה בוודאי הרבה זכויות שהאורחים שלנו מזכים אותה".

הראיון מתקיים כמובן ביום חול. אני מבקשת מלאה 'תצלום' וירטואלי של שולחן השבת שלהם.

"'אצלם' לכם תמונה של שבת רגילה בבית שלי. כל הדירה שלנו מכילה ארבעה חדרים וחצי. הדירה המקורית הייתה בת שלושה חדרים קטנטנים. כשחזרנו בעלי ואני והילדים מחוץ לארץ, רצינו לממש את הקבלה שקבלנו על עצמנו כמו שסיפרתי בהתחלה. לשם כך החלטנו כצעד ראשון להוסיף לדירה עוד חדר וחצי. חצי החדר, בנוי מתחת למדרגות. במשך השנים, נוספו עוד ילדים למשפחתנו, בחסדי השם, והיא מונה היום בלעה"ר יותר ממנין ילדים. בנוסף לכמה וכמה נשים שמצאו בביתנו דירה גם עבורם. איך? בחדר אחד ישנים שישה ילדים. חצי החדר- ניתן לאישה אחת. אישה נוספת - פה בסלון, ובחדר אחר יתר הילדים...

נכון, כל החיים שלי אני חיה בצפיפות, ומה בכך? כשאני יודעת באיזו מצווה אני זוכה, לפעמים ברצף של 24/7 הכל כדאי.

רבינו בחיי כותב שכל המכניס אורחים לביתו נוחל שני עולמות: עולם הזה, ועולם הבא. בשל מעט צפיפות כדאי להרוויח שכר כזה. אם שמתם לב, גם הילדים שלי שותפים גדולים במצווה, וזוכים לראות ולהרגיש בבית קיום המצווה בגופם, בממונם, ולפעמים גם במקומם (המיטה שלהם..). בזכות המצווה הזאת אני רואה סייעתא דשמיא בחוש. בן אחד שלי היה בשידוכים במשך חודשיים. ניהול בית גדול כזה הוא תובעני ודורש הרבה כוחות. אמרתי לבעלי שאני מרגישה שאין לי כוח יותר להתעסק בשידוכים ובברורים, למחרת הגיעה הצעה שנסגרה אחרי מספר ימים... הקב"ה חוסך ממני את ההתעסקות

בשידוכים, כיד לשמור על הכוחות והזמן שלי. השכר הזה מובטח לכל מי שתקבל על עצמה לעסוק בהכנסת אורחים, לא רק לי, ואין לי זכויות בלעדיות עליו...

צער אחר שהקב"ה חסך לי הוא צער גידול בנים. בכל משפחה יש בדרך הטבע צער מילד זה או אחר. אך אני זוכה שגם הצער הזה לא קיים אצלי בחסד ד"."

ישועות אורחים

לאה מוסיפה עוד סיפור קטן "טרי"...

"הרגשתי שהבית כבר לא מכיל את כל היושבים בתוכו ואני צריכה לדחות מבקשים בגלל חוסר מקום. החלטתי שצריך להרחיב ולהוסיף עוד חדר. אבל מנין אשיג כסף לבניה? הבנתי שאצטרך לצאת לעבודה. מיד אחרי החגים החלטתי לחפש עבודה. השגתי די מהר עבודה, אך היא הייתה לשעות רבות מחוץ לבית ואני פחדתי שלא יישארו לי כוחות עבור הילדים שבבית. ביקשתי מהקב"ה פרנסה **בתוך** הבית. באותו יום פנו אלי ממשרד הרווחה, והודיעו לי שאתחיל לקבל סכום חודשי עבור אישה שמתגוררת אצלנו... בדרך כלל אינני לוקחת תשלום כלל, אבל הפעם הסכמתי. כי ידעתי לאיזו מטרה חשובה יגיע הכסף, ומי ששלח אותו ישירות אלי איננה הרווחה, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו...

אם דיברתי על צער שנחסך, זה בהחלט מכניס בחבילת 'הכל כלול' גם את אלה שסייעו לי ומסייעות יום יום במצווה הכנסת האורחים, בנותיי. סיפרתי על הבת הגדולה שהייתה בשידוכים במשך שבוע וחצי בלבד. בת אחרת הייתה כל כך עסוקה בעזרה שבקושי הגיע ללימוד למבחנים, רק כשנכנסה כבר למיטתה לפני השינה עברה על החומר, אך המבחנים שלה זכו כולם למאה! כשסיפרתי זאת למורה באסיפת ההורים היא לא האמינה".

ויש גם ישועות מברכות האורחים.

"אני רואה לפעמים ישועות מברכות של הנשים קשות היום שמסתובבות אצלי כמו ברכות של רבנים ואדמו"רים גדולים. בתי הנשואה, אמא לכמה ילדים, עבדה כמורה בבית ספר פרטי והוא נסגר. הבת הזאת היא מורה בנשמתה ולא יכולה לשמש כפקידה לכן חפשה עבודה בהוראה. אבל לא קל להשיג היום כידוע משרת מורה. היא הסתובבה חצי שנה בלי עבודה, והיא ומשפחתה הגיעו כמעט עד פת לחם. בהתחלת השנה היא הגיעה אלי להתייעץ מה חשוב לקנות קודם לילד אנטיביוטיקה או טיפות אוזניים כי כסף לשניהם לא היה לה. בדיוק שמעה אותה רווקה בת 44 שמתגוררת אצלי עכשיו. היא הבינה את הבעיה, ומיד ברכה אותה בחום: בזכות החסד שאימך עושה את תמצאי עבודה **היום!** באותו ערב התקשרו אליה מסמינר בעיר קרובה (היא גרה בצפון) שמקבלים אותה ללמד אצלם. ואחרי סוכות התחילה בעבודה. הרי כתוב בפירוש: 'קרוב ד' לנשברי לב'. כמה שבורי לב מסתובבים

אצלי בבית, ואני זוכה לראות את הקרבה שלו אליהם ואל"י".

"המצב בתקופה שלנו הוא כזה שאין בציבור שלנו רעבים ללחם.

ישנם מוסדות רבים שמגישים ארוחה חמה על בסיס יומי לכל נזקק. בית התבשיל קיים כמעט בכל רחוב ובוודאי בכל שכונה. אנשים נזקקים לבית, למיטה לישון. לכן רבים כל כך דופקים לי על הדלת ומבקשים לגור 'רק בינתיים'. פעם הייתי מכניסה בלי גבול, ונשים התמקמו לתקופות ממושכות וכבר לא יכולתי לעמוד בזה. שאלתי רב והוא הציב לי גבול: עד חודש או חודש וחצי לכל היותר, ברוך ד' שלא הייתי צריכה לזרוק אף יהודי לרחוב. גייסתי לשם כך נשים צדקניות, שיש להן יחידה שעומדת ריקה רוב הזמן, ביניהן אחותי. כשיש אישה שבאמת אין לה בית הן מזמינות אותה אליהן עד כמה שהן יכולות. אתן רק דוגמאות שהן דוגמיות לשכר שהן זכו בזכות המצווה שלהן.

אישה שהיא אמא למספר בחורות רווקות פנתה אלי בתחינה: 'הבנות שלי מוצלחות ומוכשרות כל כך. מורות מצליחות, איזה חסד אני יכולה לעשות כדי שיויושעו? שלחתי לה אישה מסכנה אחת שהייתה אצלי תקופה ארוכה ועכשיו חיפשה שוב קורת גג, וה'פקק' במשפחה הזאת השתחרר!

דוגמא קטנה- גדולה: לאחת החברות שלי היה בן רווק בן 25. בחור חסידי בגיל כזה זאת בעיה גדולה. כמה דמעות היא שפכה עליו. הצעתי לה לקבל את אחת הנשים 'שלי' לארח אותה. היא הסכימה, ותוך חודש וחצי הבן שלה התארס...

רוב הנשים ששוהות אצלי הן גרושות או בחורות מבוגרות שההורים נפטרו. יש ביניהן אחת שיש לה דירה, אפילו בקרבת מקום אלי, אבל היא לא מסוגלת לגור לבדה. הבדידות קשה לה, מסכנה. ואני מבינה אותה ומכניסה אותה אלי. היא בחורה עדינה ושקטנה.

יש ביניהן בחורה אחת רווקה שהיא בעלת תשובה וההורים גרשו אותה מהבית ולא מוכנים לתת לה לחזור אליו.

ובחורה רווקה לא צעירה אחרת, שחיה לבדה כמה שנים, היא נפלה לילה אחד ממיטתה ולא הצליחה לקום. היא צעקה כמה שעות אך אף שכן לא שמע אותה. לילה שלם היא שכבה על הרצפה עד שמצאו אותה בבוקר ומהקור היא חלתה בדלקת ראות קשה. היא אושפזה בבית חולים ומשם הגיעה ישר אלי, מאז היא לא מעיזה יותר להישאר לבד בבית".

לזכות את הזכות

"לא כל אחד יכול לארח אצלו גרושות, רווקות או מסכנות וקשות יום לאורך זמן, אבל יש חסד שכל משפחה יכולה לעשות בביתה שלה. אתם נוסעים לשבת להתארח או לרגל שמחה? תוכלו לפתוח את דלת ביתכם לפני מי שמחפשים דירה באזור שלכם לרגל שמחה משפחתית או ארוח שבתי. נכון, זה דורש הכנה והתארגנות, אבל אתם זוכים לחסד

אמיתי, הכנסת אורחים במיטבה, על המיזם הזה חשבנו חברתי ואני, והחלטנו לצאת דרך 'קטיפה' לכל הקוראות בכל הריכוזים החרדיים בארץ. אנחנו- בירושלים, וביתר הערים - נשים שתקבלנה על עצמן 'לשדך' בין הפונים והמחפשים, לבין אלה המוכנים לפתוח את ליבם ואת דלת ביתם.

אתן הקוראות חושבות אולי על הפעם ההיא שמסרתן את הדירה וקבלתן אותה לא נקיה בלשון המעטה, או חפץ או משחק שניזוקו, או מזגן שנשאר דולק שעות ארוכות. גם אנחנו חשבנו על כך. אספנו שקל לשקל ויש לנו גב כלכלי למיזם - גמ"ח הזה. משפחה שתמצא נזק הדורש תיקון, או הוצאה כספית כמו שימוש חריג בחשמל, תקבל מימון לשם כך מאיתנו. יחד עם זה נכין פליירים שיתלו במקום בולט בהם יינתנו אזהרות ובקשות למשפחות המתארחות כמו: לא לפתוח ארונות, להשתמש במזגן לזמן קצר וקצוב, מי שיכול יביא איתו מצעים, וכדומה. אחרי האזהרות והתיקונים לפי הצורך, בואו נחשוב ונזכר בשבת בה אנחנו מארחות את הילדים והנכדים כן ירבו, כמה הספקיו לכללך ולבלבל וקצת לשבור, וגם למרוח יד או שתיים על הקיר הלבן, ואנחנו מנקות, ומסדרות בשמחה כי הם הילדים שלנו. מדוע לא נעשה זאת מידי פעם גם לילדים של הקב"ה? ואיזה שכר מחכה לכם אחרי הכנסת האורחים והחסד שכאלה?

ספור קטן להמחשה: נפגשתי עם אישה צעירה, שנתיים אחרי החתונה, ועדיין אין ילדים, מצפים לישועה. שנתיים הם לא זמן ארוך מאוד, אבל היא כבר בקשה ממני עצה לזכות במצווה לא קשה, אבל שכרה בצידה. הצעתי לה: בכל שבת שאת נוסעת לשויגער או לאמא, ארחי בביתך זוג או משפחה שאין להם היכן לשבות. היא קבלה את הרעיון, ונושעה אחרי מספר חודשים.

הרגשתי שאני אישה פשוטה. מי אני שאוכל להבטיח לכן שכר? לכן פניתי באמצעות המחותרת שלי לרבנית קולודצקי תליט"א והיא בקשה מבעלה הגאון רבי יצחק קולודצקי שליט"א שיכתוב מכתב עבור הגמ"ח שלנו, והוא כתב (אני לא קוראת אלא אומרת את התוכן במילים שלי): אם את רוצה לזכות במצווה, במטרה לעורר עליך את מידת רחמים. כגון בת שזוקקה לישועה בשידוך או בן הנזקק לישועה בלימוד שלו מותר לעשותה במטרה ליכות בישועה. כמו שכתוב בגמרא: 'הנותן סלע לצדקה על מנה שיחיה בני - הרי הוא צדיק גמור', הרב הגאון הבטיח. לא אני.

מי שרוצה להצטרף לגמ"ח שלנו תזכה גם במצווה וגם בישועה. לגמ"ח קראנו: 'אשרי החוסים בו"'

ומספרי הטלפון להצטרפות:

02-5370108

0533144251

“נכון שלא הייתי מוותרת על שום חוויה או החלטה, אבל, במבט לאחור אני חושבת שיכולתי להרשות לעצמי לחשוש פחות, להיות רגועה יותר”

כאן גדלתי

לפני הרבה זמן, אפילו לפני הרבה מאד זמן, אפשר לומר לפני המון שנים, הגיעו הוריי לישראל מרומניה. בירידתם מהאונייה הרעועה בה צלחו את הים אל הארץ המובטחת, לאחר ששמותיהם 'עוברתו' כדת וכדין לשמות ישראלים למהדרין, הם קיבלו אישור לדירה בירושלים.

וכך עם שתי מזוודות שהכילו את כל רכושם, וילדה קטנה בת שלוש [אני] הם הוסעו לביתם החדש, שהתגלה כבית ערבי ישן שלאחר מלחמת תש"ח הוכרז כרכוש הנטוש. לאחר זמן התברר שהכוונה לרכוש שננטש על ידי דייריו הקודמים...

בבית הזה שוכנו שתי משפחות: אנחנו קיבלנו את הצד השמאלי שכלל שני חדרים, ומצד ימין שוכנה משפחה אחרת, המטבח והשירותים היו משותפים. וזה עוד לא הכול. מתחת לבית, בכניסה נפרדת היה מפעל שהעסיק עובדים (אין לי מושג למה שימוש המפעל). ומאחורי הבית בפתח מיוחד, אפשר היה לשלשל דלי ולשאוב מים.

מה פתאום החלטתי לספר על הבית הזה?

במשך שנים העליתי אותו בדמיוני, סיפרתי עליו לאנשים שונים, הרבה מזיכרונותיי קשורים למקום. ויחד עם זאת לא היה לי שום רצון ללכת לראות אותו. אני מכירה אנשים שעושים מסעות שורשים, מגיעים למקומות רחוקים, ומשקיעים זמן כסף ואנרגיה כדי להיות במחוזות ילדותם. והנה אני, מתגוררת באותה עיר, ולא מוצאת לנכון לעשות מאמץ מזערי ולחזות בבית בו גדלתי, הלא דבר הוא.

כנראה שהייתי צריכה להגיע להבשלה, לסגירת מעגל, לנכונות להתאמת עם קטעים כואבים.

האם הילדות שלי הייתה מאושרת? זהו מושג עכשווי. באותם ימים אף אחד לא דיבר על הצורך לשעשע ילדים, על ההכרח להקנות להם ביטחון עצמי. הדיסלקציה הייתה עדיין בגלקסיה אחרת.

האופנה שמעודדת התעסקות בנזקי העבר, וקושרת באופן אוטומטי בין טראומות בילדות וכישלונות בהווה, מחלישה ומנמיכה.

השאלה לאיזו תקופה בחייך היית חוזר, מגוחכת לדעתי. אני מצהירה בזאת שלא הייתי רוצה לחיות שוב בשום זמן בעברי, ולא בגלל שחיי היו כואבים או רעים, אלא מפני שהכל, כולל הכול, היה נדבך הכרחי בגדילה וההתפתחות שלי. כשם שאי אפשר לעקור לבנה אחת מבניין כי כולו יכול לקרוס, כך, ברור מעל לכל ספק, שכל אירוע, כל חוויה, כולל אלה שנחוו ככישלונות או מקור לטראומה, היו שלב הכרחי בעליה למקום

בו אני נמצאת היום. בסקירה של חיי לא הייתי מוותרת על שום דבר, לא

משנה שום החלטה, כי ברור שמאומה לא מיותר, אלא הכל מדוד ומתאים במדויק לשלב בו נמצאתי אז ונועד לאפשר לי להתקדם. השאלה הרלוונטית היא אם עשיתי איזושהי טעות, מה אוכל לעשות עכשיו, כן, אפילו עכשיו, כדי להפיק תועלת ולהשתנות.

טוב, אולי נסחפתי קצת. נכון שלא הייתי מוותרת על שום חוויה או החלטה, אבל, במבט לאחור אני חושבת שיכולתי להרשות לעצמי לחשוש פחות, להיות רגועה יותר. כן, נדמה לי שאם הייתי בוטחת יותר, הייתי יותר שמחה ופחות מודאגת, הייתי מרשה לעצמי להיות חביבה ונעימה ומסבירת פנים.

נחזור לביקור שלי את הבית הערבי.

תיאמתי מפגש עם בני הבכור, ויצאנו לדרך. לא הייתה לי כתובת של הבית. האזור השתנה עד מאד וכאמור במשך שנים רבות לא הגעתי לשכונה. לא הייתי בטוחה בכלל שהבית עדיין קיים, שלא שדרגו אותו לטובת בניין רב קומות כזה או אחר. התחלנו ללכת לאורך הטיילת שנמשכת מתחת הרכבת הישנה. התנהלנו בניחותא כשמבטי מופנה לכיוון הצד בו זכרתי את הבית. ולפתע הוא הופיע במלוא קטנותו!

הפרופורציות שנרשמו בזיכרוננו לא התאימו, אבל, כן, זה היה הוא. ללא שום מבנה מצדדיו ומאחוריו, מין שמורת טבע שנשמרה במיוחד עבורי לכשאמצע לנכון לבוא ולפגוש אותו מחדש.

סביב הבית נבנתה גדר שלא הייתה בזמני, ודלת הכניסה ותריסי החלונות נצבעו בכחול.

היות ואף אחד לא ענה לפעמון החלטנו לשתות קפה מעבר לכביש ולחזור בעוד חצי שעה. כאן נכונה לי שוב חוויה מעניינת. בעוד שבני חצה בקלילות ובמהירות בין המכוניות. מצאתי את עצמי עומדת על המדרכה ולא מסוגלת לעבור. רחוב עמק רפאים היה בזמנו שקט ולעיתים רחוקות עברו בו רכבים. חזרתי ליהודית הקטנה שחוששת לרדת לכביש הסואן הזה.

שוחחנו, בני ואני על חוויות עבר שלו ושלי. איך חווינו אירועים באופן שונה, מה היו המניעים שלנו לפעול כפי שפעלנו. איך אנחנו כהורים יכולים להתאמץ ולהשקיע בילדים המון ולשמעו אחר כך: 'תגידי, הקראת לנו סיפורים כשהיינו קטנים?' אמנם לא הצלחנו להיכנס לבית, אבל עברתי חוויה רגשית מדהימה.

הספחת והספיחים

י

פסוריאזיס, ספחת בעברית צחה, היא מחלה נפוצה יחסית, אולם מלווה במיתוסים שגויים. **ד"ר יוליה ולדמן - גרינשפון, רופאת עור בכירה**, מדגישה: "נכון להיום למחלה אין ריפוי. אבל אפשר לשפר את איכות החיים של החולה באופן משמעותי. משום כך, כל כך חשוב שהחולה יבוא לרופא להיבדק ולקבל טיפול מתאים!"

פסוריאזיס, לא נעים להודות, מתקשרת אצלנו בעיקר בהקשר של כתמים לא אסתטיים על העור, או רחצה בים המלח. למרות העובדה שהמחלה נפוצה למדי - כשלושה אחוזים מהאוכלוסיה בארץ ובעולם לוקים בפסוריאזיס - מרבית האנשים אינם מודעים לכך שמדובר במחלה כרונית סיסטמית, בדרגות חומרה משתנות, שמלווה את החולה לכל חייו ועשויה לפגוע באורח החיים שלו.

מחלת הפסוריאזיס היא מחלת עור כרונית רב מערכתית, המופיעה בדרגות חומרה שונות. למרבה החסד, רוב החולים לוקים בה באופן קל - נגעי עור אדומים המכוסים בקשקש לבן, בעיקר במרפקים, בברכיים ובעור הקרקפת. עם זאת, המחלה עלולה לגרום לתסמינים נוספים, וחלק מהחולים מתמודדים גם עם דלקת מפרקים פסוריאטית הנקראת פסוריאזיס ארטריטיס.

"על אף שלפסוריאזיס יש השפעות שונות על הגוף - הסבל העיקרי של החולים הוא ב'נראות' של המחלה", אומרת **ד"ר יוליה ולדמן - גרינשפון, רופאת עור בכירה ומנהלת יחידת העור במרכז הרפואי 'קפלן'**. "זה אבסורדי, אבל מטופלים רבים אומרים שהיו מעדיפים להיות חולים במחלות לב, סוכרת או מחלת כבד, מחלות שברור לנו כרופאים שהן יותר קשות - ולא בפסוריאזיס, כי לדברי המטופל - אותן לא רואים..."

והנה אבסורד נוסף: פסוריאזיס, או "ספחת" בעברית צחה, היא אחת המחלות העתיקות ביותר המוכרות לנו כבר מתקופות קדומות. למרות זאת, אחרי שנים כה רבות, ועד כמה שהרפואה מתקדמת כיום, פסוריאזיס היא עדיין אחת המחלות שהרפואה מוגבלת יחסית ביכולת לרפא

אותה. "גם כשהצלחנו להתאים לחולה טיפול טוב ונראה שהשתלטנו על המחלה - היא יכולה להתפרץ שוב, התרופה מפסיקה להשפיע, ואין לנו הסבר למה".

למרות זאת, מסתבר, קיימים כיום טיפולים יעילים ביותר שהחולים אינם די מודעים אליהם. **ד"ר יוליה גרינשפון** מדגימה: במחקר שהתפרסם לפני מספר חודשים בקרב חולי פסוריאזיס מ-35 מדינות בארה"ב ובאירופה, נבדקה בין היתר ההשפעה של המחלה והטיפול על איכות החיים של החולים. "מעבר לשיפור קליני, מודדים גם את איכות החיים של החולה. יש מדד מיוחד שנקרא DLQI - מדד דרמטולוגי לאיכות חיים. המחקר העלה שיש הצלחה של פחות מ-50% בשיפור מדד איכות החיים, ובקרב אלה שלא הצליחו להשיג הפחתה ניכרת בנגעים - הרוב הגדול חשבו שבלתי אפשרי להשיג עור נקי או כמעט נקי".

וזה נכון? הם צדקו?

"וודאי שלא. היום, כשיש בידנו טיפולים ביולוגיים - עדיין אין ריפוי למחלה, אבל בהחלט אפשר להגיע למצב שבו המחלה לא תיראה, והמטופל ייהנה מאיכות חיים טובה. התרופות הביולוגיות הראשונות נכנסו לשוק לפני כעשרים שנה, ומאז אושרו תרופות חדשות יותר ויעילות - ועדיין, יש חוסר יידע, חוסר אמון וחוסר טיפול בקרב החולים!"

אגב, מה שנוגע ללב היה המענה של המטופלים לשאלה שנשאלו: אם הטיפול יצליח ומצבך ישתפר, על מה זה ישפיע בחיים שלך? "אנשים ענו תשובות שזה לא ייאמן", מספרת **ד"ר גרינשפון**. "הם אמרו: 'אוכל סוף סוף ללכת לבריכה', 'יפסיקו לשאול אותי אם אני מידבק', 'אוכל ללחוץ יד לאנשים', 'אוכל להגיע לראיונות עבודה

בלי להסתיר את הידיים... זה הקושי האמיתי בעיניי. המטרה העיקרית שלנו היא קודם כל להגיד למטופל - אנחנו לא יכולים לרפא אותך, אבל יכולים משמעותית לשפר לך את איכות החיים".

ההתמודדות עם המחלה, בייחוד בקרב חולים בדרגה בינונית ומעלה, אינה קלה. שילוב של מגוון משחות והתאמתן לחולה אמור להעלים את הנגעים אצל רוב החולים בדרגה קלה עד בינונית - כמו תכשירים שגורמים לקילוף הקשקש, תכשירים עם סטרואידים שמפחיתים את הדלקת, ומשחות נוספות. בפסוריאזיס במצב בינוני עד קשה, מקובל טיפול בים המלח - שמושך אליו חולים מכל העולם ואף מוכר בסל הבריאות בישראל. בנוסף, ישנם טיפולי פוטותרפיה שהם טיפולים בקרני אור המתבצעים בבתי חולים ובמכונים. התקווה החדשה לחולי פסוריאזיס היא התרופות הביולוגיות - "הדור החדש" של הטיפול בפסוריאזיס. הן מיועדות לחולים במצב בינוני עד קשה, ומאפשרות לטיפול לאחר שטיפולים קודמים נכשלו.

ד"ר ולדמן-גרינשפון: "תרופה ביולוגית היא תרופה בעלת מנגנון פעולה אימונולוגי, שרותם את המערכת החיסונית של הגוף לפעול כנגד המחלה. התרופות הביולוגיות פועלות ישירות ובאופן ממוקד ומדויק על התהליכים הדלקתיים שגורמים לפסוריאזיס. בתחילת הדרך, היו חששות מכיוון שמדובר בטיפול שבהגדרתו אמור להשפיע על המערכת החיסונית. אבל בהמשך הוכח שהתרופות בטוחות מאוד, בעלות יעילות גבוהה ושיעור תופעות הלוואי המשמעותיות הוא מאוד זניח. הן הרבה יותר בטוחות, לדוגמה, בהשוואה לטיפול בסטרואידים".

האם יש תקווה שבעתיד יצליחו לפתח תרופה שתביא לריפוי של המחלה?

"אם היו שואלים אותי את השאלה הזאת לפני שלושה חודשים, כנראה הייתי אופטימית יותר. יש תרופות חדשות בשלבי פיתוח, וכחלק מהניסויים - הפסיקו אחרי תקופה את נטילת התרופה כדי לראות את ההשפעה. הייתה אופוריה, כי המחלה לא חזרה במשך תשעה חודשים - והתחלנו לחלום שזו כנראה התרופה שתביא לריפוי. ואז המטופלים התחילו לפתח נגעים, ונאלצו להחזיר אותם לטיפול... אבל יש תקווה, אין ספק שיש התקדמות בכיוון. עדיין, פסוריאזיס היא מחלה כרונית שנכון להיום אין לה ריפוי. אבל יש אפשרות להתמודד עם המחלה ולהחזיק אותה 'על אש קטנה'. בגלל זה כל כך חשוב שהחולה יבוא לרופא להיבדק ולקבל טיפול מתאים שיכול לתת לו איכות חיים טובה שאולי לא חלם עליה!"

פסוריאזיס

7 עובדות שלא הכרתם על פסוריאזיס

מחלה מרובת מיתוסים

התפיסות השגויות בציבור לגבי פסוריאזיס, יוצרות מיתוסים עם השלכות קשות ופוגעות. חולים רבים מדווחים על אפליה, כמו הסירוב להכניס אותם לבריכות, בשל התפיסה השגויה כאילו המחלה מידבקת. הבורות מייצרת סטיגמה שלילית לא נכונה

פסוריאזיס וגנטיקה

הגורמים לפסוריאזיס אינם ידועים, אבל אין ספק שקיים קשר תורשתי. 30% מהחולים מדווחים על בן משפחה נוסף שסובל מפסוריאזיס. כיום ידוע על גן הקשור לנטייה להתפתחות המחלה. הגן קיים בכ-10% מהאוכלוסייה אך רק 3% מפתחים את המחלה בטווח של דבר.

ככה זה מתחיל

איך מתפתחת פסוריאזיס? תהליך דלקתי גורם להרחבת כלי דם וליצירת אודם בעור. ייצור מואץ של תאי עור חדשים בשכבת העור העליונה, גורם לתאים להתרבות במהירות. התאים החדשים שנוצרים אינם תקינים והם מצטברים על העור בצורת קשקש עבה ודביק.

היזהרו משמן תירס

תזונה נכונה לחולי פסוריאזיס היא תזונה דלה במזונות שתורמים להתפתחות דלקת, כמו בשר ומוצרי חלב בעלי אחוזי שומן גבוהים, שמני אומגה 6 (כמו שמן תירס או חמניות), מזונות מעובדים, משקאות ממותקים, סוכרים ומזונות בעלי מדד גליקמי גבוה. תזונה בריאה עשויה להקל על פסוריאזיס.

גם ילדים סובלים ממנה

פסוריאזיס עשויה להופיע בכל גיל, אך השיאים שלה הם בעשור השני ובעשור החמישי והשישי. שליש מהמקרים מופיעים בגיל ילדות. ככלל, אצל ילדים הנגעים יותר עדינים ודקים עם פחות קשקשת. למרבית הילדים צורה קלה של המחלה. אצל תינוקות, הפסוריאזיס יכולה להתבטא לראשונה כדלקת חיתולים קשה שאינה מגיבה לטיפול.

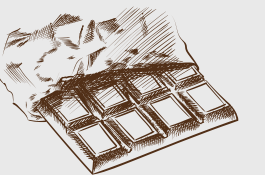
מי ומי בסיכון

אדם בעל נטייה למחלה, יכול לפתח פסוריאזיס באיזור שבו העור נחבל או נשרט, בתוך צלקות, לאחר כוויית שמש קשה או עקב מתח נפשי ממושך. פסוריאזיס יכולה להתפרץ לאחר דלקת גרון, נטילת תרופות מסויימות ועוד. חולי סוכרת מסוג 2 נמצאים בסיכון מוגבר לחלות בפסוריאזיס. מחקרים מצאו קשר הדוק בין עישון להתפתחות פסוריאזיס.

בסיכון מוגבר

מחקרים מדעיים מצביעים על כך שחולי הפסוריאזיס נמצאים גם בסיכון מוגבר לחלות במחלות לב, כולסטרול גבוה, תסמונת מטבולית (השמנת יתר וסוכרת), אוסטיאופורוזיס, מחלות מעי דלקתיות ומחלות נוספות, במהלך חייהם.

תשקלו שוב

מדוכאים? נסו לקצץ בשוקולד

חשבתם ששוקולד, גלידה ועוגת קצפת עושים לכם את היום? ההפך הוא הנכון: מחקר חדש מגלה כי אנשים שאוכלים נכון ומפחיתים את המתוקים - לוקים פחות בדיכאון. מתברר שתזונה נכונה חיונית לא רק לבריאות - אלא גם למצב הרוח...

ידוע זה מכבר שמזונות מסויימים תורמים למצב רוח משופר. האם מזונות גם יכולים לקלקל את מצב הרוח? במסגרת המחקר החדש המתפרסם בכתב העת לפסיכיאטריה מולקולרית, ביקשו החוקרים לבחון את הקשר בין איכות התזונה לשכיחות של אירועי דיכאון. החוקרים סרקו ממצאים מתוך כ-40 מחקרי תזונה שנערכו בעבר, ובדקו את הקשר בין תזונה בריאה לדיווחים על דיכאון קליני ותסמיני דיכאון.

באופן כללי, נמצא קשר הפוך בין הקפדה על הרגלי תזונה נכונים והימנעות ממזונות עתירי סוכר, ובין סיכון לדיכאון. ככל שההקפדה על דיאטה בריאה הייתה גבוהה יותר, פחת הסיכון לדיכאון. ההשפעה הטובה ביותר נמצאה לדיאטה ים תיכונית - עם סיכון נמוך משמעותית לתסמיני דיכאון.

4

ליבי קליין כי אבי ואימי

"ניחמו אותי קצת בבית חולים. אבל הייתי מטושטשת מתרופות ולא הבנתי מה הם רוצים. כשהבנתי מה קרה רק רציתי שיתנו לי תרופות חזקות עוד יותר וזהו. אבל אני כל הזמן מנסה לזכור שהשם יודע יותר טוב ממני מה הוא עושה".

"ואת מצליחה?" היא מבררת.
"לפעמים. ולפעמים אני רוצה לא להיות כאן. בגלל זה אני שמחה שהוא ירה בי, הרשע. כי אני עסוקה בכמה שכואב לי, ובזה שאני לא מצליחה לתפקד עם היד, וקצת קצת זה מסיח לי את הדעת". היא לוקחת את המפית המקופלת, מנערת אותה ומקנחת את האף.

"ועכשיו, לאן את נוסעת?"
"לאחוזתי. היא גרה בירושלים, ויש לה ילדים חמודים, אז היא חשבה שזה ישמח אותי קצת. היא פשוט לא יודעת שאני בכלל בקושי חיה, ואנשים מתים לא צריכים לשמוח". ביילי מחזירה את המבט אל העננים שבחוץ. הם האפירו. אולי דובי כן נמצא שם באיזה מקום והיה לו עצוב לשמוע מה היא מדברת?
חבל. אפילו את הנשמה של דובי היא הצליחה לצער.

"מה הוא אומר?" בתיה מתוחה, לא יודעת אם היא רוצה לשמוע מה שיש למוישי לומר.

"הוא אומר שבינתיים הם לא יודעים להגיד כלום. הוא מונשם ומורדם, והשם יעזור". מוישי משתלב בתנועה בזהירות.

"איזה פחד. אני לא יכולה אפילו לדמיין את זה". ולא רוצה. שהשם ישמור על כולם, בבקשה. "אמא שלה מצאה טיסה?"

"כן. היא יוצאת בעוד שעה מלונדון. אחותה מחיפה כבר בדרך אליהם הביתה להיות עם הילדים". הוא עוצר ברמזור.

"מסכנה שייני, איזה דבר נורא. הוא אמר לך איך זה קרה?" כאילו שזה משנה.
"לא ממש. הוא בקושי מצליח לדבר. דוד נלחץ מאוד מהר, ועוד מכה דבר, השם ירחם". הרמזור מתחלף, מוישי פונה ימינה. "בבקשה אל תחקרי אותה, טוב? גם ככה קשה להם".

"מוישי, מה איתך? באמת חשבת שזה מה שאני אעשה עכשיו?" היא מתפלאת.
"לא, אבל אני רק אומר".

"אז אתה לא צריך להגיד. זה ברור שאני לא אחקור אותה".
"וגם---" הוא עוצר. אין טעם להמשיך.

"וגם מה?" היא לא תוותר כל כך בקלות.
"וגם אל תגדי--- זאת אומרת, אל תחשבי---" הוא מהסס. "לא משנה".

"מוישי, מה?"
"אני יודע שאת חושבת שמתאים להם שכזה דבר יקרה, כי הילדים שלהם שובבים, ושייני לא משגיחה עליהם מספיק, ואת תמיד אומרת איך שהם מוזנחים והכל".

"נו?" לצערה היא לא יכולה לחלוק עליו.
"אז בבקשה אל תגדי את זה. לא לה, ולא לאף אחד, ובבקשה תנסי גם לא לחשוב את זה".

"אבל זה נכון, מוישי". היא לוחשת. הם נכנסים לחניה של "שניידר". "הורים צריכים להשגיח על הילדים שלהם. דברים כאלה לא קורים מעצמם, ולא קורים כשההורים משגיחים על הילדים שלהם כמו שצריך. זה כמעט נס שעד עכשיו לא קרה לילדים שלהם כלום". היא אומרת מה שעובר לה בראש כבר שעה.

"זה לא יפה, בתיה. קודם כל, אנחנו עדיין לא יודעים בדיוק מה קרה. אולי תגלי שזה בכלל לא היה קשור. וחץ מזה, לפעמים אפילו כשההורים שומרים על הילדים שלהם הכי טוב בעולם, קורה משהו. אז בבקשה, בתיה". הוא מחנה את הרכב, מסתכל אליה.

"בסדר. אני לא אגיד כלום". אבל על המחשבות אני לא מתחייבת. והלוואי שעכשיו הם יתחילו לשמור על הילדים שלהם קצת יותר, בתקווה שבשביל נפתלי שלהם זה לא מאוחר מדי.

"ואז הוא עמד מולנו, עם אקדח. ככה בפנים". היא עושה צורת אקדח עם האצבע והאגודל שלה מול הפנים של מרים.

"השם ירחם". היא מניחה שתי ידיים על הפה.
"ואז הוא צעק- 'GIVE ME THE MONEY OR I SHOOT'. דובי פחד, אז הוא הביא

לו את הכסף שמשכנו. היו שם מאתיים דולר. ואז הוא רצה עוד. ולא היה לנו, באמת. בגלל זה דובי משך מה- ATM". היא מסתכלת החוצה מהחלון.

שמיכות לבנות של עננים מתחתיהם ומעליהם. קרני שמש מציצות ביניהם. מעניין אם דובי גם רואה עננים, אם הוא בכלל רואה משהו. היא לא יודעת אם נשמות רואות. הסבירו לה כל מיני דברים על נשמות. סיפרו לה על תיקונים, על תכלית שהושלמה והרבה דברים שאמורים לחזק אותה. היא בטוחה גם שדובי לומד תורה בגן עדן, לפחות כמו שלמד כאן. אבל היא לא יודעת אם הוא רואה או שומע.

"ואז?" מרים מעוררת אותה.
"ואז". היא נוחתת. "ואז דובי הכניס את היד לכיס של המכנסיים והוציא כמה מטבעות. הוא רעד ממש והמטבעות נפלו לו". היא עוצמת עיניים,

מתחילה לרעוד בעצמה. "השייגען המרושע הזה צעק 'MORE MORE', וכיוון אלינו את האקדח. דובי חיפש בכיס השני ולא מצא כלום. אני רק עמדתי שם רועדת ולא הצלחתי לנשום. הרגשתי שיש לי שריפה בתוך הבטן מרוב שפחדתי". היא בוכה.

"את לא צריכה להמשיך אם קשה לך, זה בסדר". היא מניחה יד על ביילי.

ביילי בכלל לא שם. היא עם דובי ביחד, מול הרשע ההוא. "ואז דובי הכניס את היד לכיס של החליפה, הפנימי. אחר כך אמרו שאולי הכושי

חשב שיש לו אקדח. אבל זה רק כי הוא לא מכיר את דובי. הוא כל כך עדין שאני אפילו לא יכולה לחשוב שהוא יתקרב לכזה דבר. ואז הוא ירה פעם אחת. דובי התכופף לכיוון שלי, או אולי נפל, אני לא יודעת. אני רק יודעת שהייתי על הרצפה. עם הפנים על המדרכה. ואז הוא ירה עוד פעמיים, ועוד אחת, והלך". היא נושמת מהר, כאילו היא שם. "הרגשתי

את היד שלי בוערת, וכאב לי כמו שאי אפשר להסביר. דובי שכב שם בצורה משונה ונשם נשימות מפחידות. היה המון דם. הפנים שלו, ואני, והכל היה דם. קראתי לו, ניסיתי לראות אם הוא בסדר, אבל כאב לי כל כך ולא הצלחתי לזוז כמעט". היא מחפשת את היד של מרים, מחזיקה בה חזק. "הוא אמר משהו, ולא שמעתי. התקרבת אלי קצת, אבל הוא כבר לא אמר כלום". היא מתייפחת.

"אוי ואבוי". היא מלטפת לביילי את הגב.

"התעוררתי כבר אחרי הלוויה. אמרו שאיבדתי הרבה דם, והייתי במצב אנוש. בנס שהצילו אותי, ובנס שהצליחו להציל את היד. כי התרסקו שם כל העצמות, וגם נקרעו השרירים והעצבים. אבל הכי הרבה נקרע לי הלב.

היינו נשואים פחות מחודשיים, וכבר נהייתי אלמנה, את מבינה?" כי אני בעצמי עוד לא.

"איזו אישה גיבורה את, אני לא מבינה איך את מצליחה להמשיך הלאה". היא מנגבת את העיניים.

"אני לא. אני בכלל לא. הם נותנים לי תרופות, אבל זה רק נגד חרדות, לא נגד געגועים. וגם תרופות לכאבים ביד. אבל אני שמחה שהוא פגע בי גם". היא מודה.

"למה?" מרים לא מבינה.

"דבר ראשון, כי הייתי שבועיים וחצי בבית חולים ובינתיים כבר הייתה לווייה ושבעה, ובכלל לא הייתי שם, וכשהשתחררתי כבר חזרתי לבית של ההורים שלי ולא לבית שלנו. אני אפילו לא יודעת איפה הדברים שלנו ומה עם הדידה".

"ולא היה לך קשה בכלל לא לשבת שבעה על בעלך?"

"לוריא?" הדיילת מסתכלת בדף שלה, עוצרת את העגלה ליד המושב של ביילי.

"כן". ביילי מרימה עיניים אל הדיילת.

"מנת מהדרין, בתיאבון". היא מגישה לה קופסת פלסטיק עטופה ועליה חמגשית אלומיניום.

"תודה". ביילי מושיטה את יד שמאל לקחת את המנה. "רגע". היא מפחדת שמשוה ייפול לה. היא מתאמצת להושיט את היד השנייה, אבל אפילו להרים אותה קשה לה.

האישה שיושבת לידה מבחינה, פותחת את המגש ולוקחת מהדיילת את המנות. "הנה, בבקשה". היא מחייכת אל ביילי בעיניים טובות וחמות.

"תודה רבה". ביילי מסמיקה, האוזניים שלה נצלות. היא כבר בכלל לא רוצה לאכול, אבל בכל זאת היא מתחילה לפתוח את מכסה האלומיניום, מצליחה לפחות להחזיק את המגשית עם יד ימין.

"את צריכה עזרה?" השכנה רואה אותה מנסה לפתוח את עטיפת הסכום עם השיניים.

"אה--- קצת, כן. סליחה". בשביל מה היא הייתה צריכה לטוס? היא הרי ידעה שיהיה מסובך, וכבר כואב לה כל כך. סתם בתיה לחצה עליה בלי לחשוב, והיא, טיפשונית שכמותה, הסכימה.

"הנה, תאכלי לבריאות". היא מניחה את הסכום על המגש. "ואל תתביישי, אין לי כל כך מה לעשות כאן, את יודעת".

"תודה, באמת. לא ידעתי איך אני אסתדר בטיסה והכל, אבל אחותי ממש רצתה שאבוא, אז תודה". העיניים של הגברת כל כך נעימות, שביילי מצליחה קצת לחייך. "קוראים לי ביילי. ביילי לוריא". ואף כושי לא ישנה את זה.

"מרים שטרן, נעים מאוד". היא בוחנת את ביילי. צעירה, עדינה. עצובה כל כך.

ביילי מברכת 'מוזונות' על הפסטה.

מרים עונה 'אמן', מסתכלת על ביילי אוכלת, עם יד אחת. "אבא שלי, שיהיה בריא, עבר שבץ מוחי לפני כמה שנים, והוא גם ככה מתפקד רק עם יד אחת. אנחנו כבר יודעים מה הוא יכול לעשות לבד ובמה מוכרחים לעזור לו".

"זה לא שבץ". ביילי מעדכנת אותה. כאילו שזה משנה.

"כן, לפי הפנים שלך רואים שלא. ואת גם צעירות כזו".

"עדיף שבץ". ביילי אומרת בשקט. אולי לעצמה, אולי לגברת.

"עדיף שבץ?!" היא מוודאת ששמעה נכון.

"כן. משבץ לא קורים כל כך הרבה דברים נוראים ביחד. או שכן, אני לא יודעת, בעצם". היא מתבלבלת.

"איך זה קרה לך? אם לא אכפת לך לספר, כמובן". האוכל שלה מונח על המגש, ארוז, אטום.

"ירו ב". ביילי אומרת מהר. טעם וריח של אבק שריפה ממלאים לה את האוויר.

"ירו בך?!" מרים נבהלת.

"כן. בי ובבעל". עליו השלום.

"אני לא מאמינה". היא מחזיקה את הלב שלה, שלא ייפול. "פיגוע או מה?" "לא פיגוע". או אולי כן. הרב ברנד אמר שדובי נהרג על קידוש השם, אז אולי זה כן נקרא פיגוע. "יצאנו מה- ATM, את יודעת מה זה?" היא מבררת.

"כספומט". היא במתח. מושגים לא מעניינים אותה עכשיו.

"כן. הסתובבנו אחרי שדובי לקח את הכסף". היא עוצרת רגע, נושמת. "דובי זה בעלי". היא מסבירה לזרה.

"הבנתי". היא מהנהנת.

לוי משוחח עם ליקי יום אחרי בר המצווה של בנם הבכור. היא מבינה פתאום שעם כל הקושי שלה, הוא זה שנמצא לבד בניכר אשם ומורחק, והיא רוצה לתמוך בו ככל שתוכל. ט"ז באב יום שלישי לפנות בוקר

[פרק 26]

אמון

ליקי
"אמא?"

לייזר קרא לי. מאז שאתה לא כאן, הוא מתעורר כל לילה פעמיים-שלוש, מבקש שתיה או רוצה לקרוא שוב קריאת שמע, שואל משהו לא חשוב או פשוט אומר במתיקות: "רציתי לראות אותך, לראות שאת בבית". כך יוצא שאני עייפה לאורך היום, גם משעות שבהן אני לא מצליחה להירדם מעוצם הדאגות ומכובד הצער, וגם משעות שבהן אני סוף-סוף מצליחה אבל לייזר מעיר אותי. אומרים לי שרזיתי עוד, אני חושבת שזה נכון. החצאיות והשמלות שלי מרגישות לי רחבות. היות שאני לא מודדת בגדים בחנות, התחושה שבגד צר או רחב קצת שכחה אצלי; אולי לכן לא שמתי לב שהפעם זה יותר מן הרגיל. מצטמקת והולכת.

ניגשתי ללייזר. השעה כבר ארבע, ועוד אפילו לא הלכתי לישון. "אמא, את שמעת את השיר החדש?" הוא זמזמם משהו לא מוכר, עם הרבה ש' בתוך הזמזום. "איזה שיר?"

"על התפילין".
"לא שמעת?", ענית ללייזר. הרי גם אתה אמרת לי משהו על השיר הזה כשדיברנו בטלפון לפני הבר מצווה. הפנים המתוקות של לייזר התמלאו אכזבה. "איך לא שמעת? שרנו את זה חזק, מנשה וינקליה ואני ואליהו".
"זהו? רק ארבעתכם?"

"כן".
איך אשמע מהנשים שירה של מבוגר אחד ושלושה ילדים, חזקה ככל שתהיה? אני חושבת איך להסביר את זה לילד. "תשיר לי", ביקשתי ממנו כשאני מלטפת את לחיו המתוקה ואת פאותיו. "אליהו חיבר את השיר הזה במיוחד לבר מצווה של מנשה. זה ממש שיר יפה".

"תשיר".
לייזר התחיל. "ומשפע, ומשפע, ומ-ש-פע אאאאאא, אאאא אה"---
"לא ככה", התערב ינקליה. התעורר כנראה מהלחישות ומניסיון השירה.

"לבד אני מתבלבל", התנצל לייזר.
"הוא שר ממש טוב", מחה מנשה על כבוד אחיו. התברר ששלושת בניי ערים כבר.

"תשירו שלושתכם", ביקשתי. ידעתי שלו היית כאן הייתי חושבת שזה פשוט מעשה שגעון לשיר בארבע לפנות בוקר שירים חדשים; הרי אין שום סכנה שהם יברחו עד הבוקר. אבל אתה לא כאן, הילדים להוטים לשיר, ואני הרגשתי שזה לא מעשה שיגעון, וכנראה שלא היה כזה גם כשכן היית אתנו. חבל שהיה צריך לקרות מה שקרה כדי שאבין זאת. "אולי נתקשר לאליהו שינגן לנו בגיטרה וישיר אתנו?" - הציע ינקליה.

"ארבע עכשיו", אמרתי. "לא מתקשרים לדודים בארבע לפנות בוקר". שלושת הילדים שרו את השיר החדש שדודם הלחין. השיר נשמע לי יפה ועשיר, הוא מרגש אבל לא כבד מדי. "התלהבו מהשיר החדש?" - שאלתי אותם. חששתי שהתשובה ידועה לי.

"לא", ענה מנשה בפסקנות.
"ממש לא", הוסיף ינקליה.
"לא כל כך", ניסה לייזר למתן את תשובת אחיו. "אולי זה יתפוס בהמשך", ניסיתי לעודד אותם.
"זה לא, אמא, את יודעת את זה".

"אי אפשר לדעת", ענית. "כמו שאליהו חיבר שני להיטים גדולים, יכול מאד להיות שעוד שיר שלו יהיה להיט".
"רק שני שירים להיטים", הזכיר ינקליה. "מאז עד עכשיו לא הלך לו לחבר עוד שיר שכולם יאהבו". אחרי רגע הוא הוסיף, כאילו להחמיר את גזר הדין: "והוא חיבר המון שירים".

"על השיר הזה דוד אליהו הכי עבד, כי זה לבר מצווה וגם כי אבא לא כאן. אליהו בעצמו אמר לי", סיפר לנו לייזר. "אפילו על 'שבענו' הוא לא עבד כל כך הרבה".

"על 'שבענו' הוא עבד קצת", תיקן אותו מנשה.
"הרבה", התעקש לייזר.
"רגיל", סבר ינקליה.

מה חשב אליהו? ששיר להיט יוכל למלא אצל הילדים את מקומך? לפני שאני פוטר את הרעיון בזלזול, משהו בי מנסה בכל זאת לבדוק אותו. כן, יכול להיות שכן. לא ממש במקומך, אבל כן לתת לילדים תחושה טובה שהם במרכז העניינים; גאוה על כך ששיר שדוד שלהם חיבר במיוחד לבר מצווה שלנו - עושה חיל ומושר בשמחות. ילדים רוצים הרגשה טובה. אם אבא לא גורם אותה, הם שמחים למצוא תחליף שיביא את המתק הזה אל הלב.

"אמא, אני יוצא מהמקהלה של החיידר", הודיע לי פתאום מנשה. "יוצא?" התפלאתי. מנשה אוהב מאד את המקלה. לפעמים לא היית מרוצה מתשומת הלב שהוא משקיע בחזרות ובמקהלה.

"כן, יוצא. זהו".
"למה זהו?"

"כי 'צאתי כבר, אמא. הודעתי למורה של המקלה, שטסמן".
"הודעת", חזרתי אחריו. האמת היא שהייתה בי תרעומת. מנשה הרגיש אותה, כנראה, בקולי ועל פני. "מה, הייתי צריך לבקש ממך רשות?"
"לא רשות".
"אלא?"

"לא מנשה". ניסיתי לשים הצידה את העלבון שלי. "למה 'צאת?'
"כי אני עולה כבר לכתה ח', ולא מתאים לי להיות במקלהות".
"יש במקלה לפחות 12 ילדים מכתה ח'", הודיע ינקליה. "אל תקשקש".

"אז יש". לא נראה היה שמנשה מתבלבל. "אני לא עושה כל מה שילדים אחרים עושים".
"זה בגלל המשקפיים", שיער ינקליה.

"המשקפיים?"
"כן", ענה ינקליה. מנשה שתק. "יש שירים שהמורה שטסמן אומר להוציא את המשקפיים כדי שכל הילדים יראו אותו דבר".
"נו?" המספר של מנשה לא גבוה. מה כל כך אכפת לו להוציא את המשקפיים לכמה שירים?

"ואז שמים אותם בצד בערימה", ענה עכשיו מנשה בקול עצבני. "ואחר כך הם מתעקמים וכל הידיים נוגעות בשל כולם וזה מגעיל אותי ומעצבן". הוא פדנטי מאד, הבן הבכור שלי. קל לי להרגיש שההתנהלות הזאת אינה לפי טעמו.

"את יודעת שיש משקפיים שאפשר לסובב את הידיות שלהם לכל הצדדים? ממש למעלה, למטה, לסחוב לימין, לשמאל". ינקליה הוא המעודכן.

"את של כולם אפשר", גיחך מנשה, והמשקפיים מתעקמים".
"יש סוג שלא מתעקם", אישרתי את דבריו של ינקליה. "זה פטנט חדש, ורק שתי חברות מייצרות בינתיים מסגרות כאלו. שתיהן חברות ממותגות ויקרות מאד".

"טוב, אני לא צריך כאלו. יצאתי כבר מהמקהלה וזהו".
"מה המורה שטסמן אמר?" - שאלתי.
"הוא... הוא אמר שחבל, אבל שאי אפשר להכריח ילד להיות במקלה".

"נכון". יצאתי מהחדר לכיוון המטבח, וסימנתי למנשה לבוא רגע אחר. הוא הבין את כוונתי והגיע. משהו בכתפיים שלו היה עיקש, נחוש. "מנשה, זה בגלל ינקליה יצאת מהמקהלה?" לחשתי הכי שיכולתי, ובנוסף גררתי כסא ברעש כדי ששום דבר לא יגיע לאוזני ינקליה.
"לא".

"בטוח?"
"בטוח".
"זה בסדר אם כן", הוספתי, "אני רק רוצה לדעת".
"לא בגללו".

שתקתי. מנשה לא חיכה לרשות, הוא חזר למיטה. שמעתי את שלושתם שרים שוב את השיר על התפילין. משקר אותי, הילד שלי? אולי.
ואולי לא.

לי לא האמינו כשהייתי בכיתה א'. שנים לא זכרתי את כל הסיפור. בימים האחרונים, מאז שאמא סיפרה לי מה קרה, אני לרגעים נזכרת, ממש לרגעים חטופים. מספיקים לי הרגעים הקצרים כדי להרגיש את הכאב החזק שחשתי; חוסר האמון מכאיב יותר מהצביטות ומההצקות של שוריליה. אני מתארת לעצמי שגם כילדה זה היה לי קשה מאד,

המורה פריידי שלא האמינה. והיא עוד הוכיחה אותי, לא רק שלא הגנה עלי. כמה הרגשתי חלשה, כמה חיפשתי משענת. כמה אומללה הייתי כשלא הייתה לי אחת כזאת.

אני רוצה להאמין לילד שלי. הוא אומר לי שיצא מהמקהלה כי כבר לא מתאים לו להיות בה, אני אבחר להאמין לו. אין לי דרך להוציא מחיי את כיתה א', מה שהיה כבר - היה. אני כן יכולה להשתדל שזה לא יקרה לעוד ילדים ולעוד ילדות. שיאמינו להם כשהם מתלוננים, שיאמינו להם כשהם מסבירים את עצמם.

ואם זאת לא אמת?
עדיין, עדיין אני שומעת בי קול מסתפק. התזמון שבו בחר מנשה לצאת מן המקלה והצורה שבה סיפר לי - מחשידים למדי.

אולי גם למורה בכיתה א' היו דברים שנראו לה מחשידים? יכול להיות שגם המורה פריידי הסבירה לעצמה כל מיני דברים, והם גרמו לה להשתכנע שאני סתם מעלילה על שוריליה עלילת שווא.

אולי, ואולי לא. יכול להיות שמנשה לא אומר לי אמת, או לא מגלה את כל האמת.

ועדיין אני רוצה לתת במנשה אמון. זכותו להחליט שהוא שומר בליבו את הטעם הראשי. יתכן שהענין העיקרי הוא ינקליה, והילד החליט לשתף אותי רק בענין הצדדי. ומי יודע בכלל בדיוק למה עשה או לא עשה משהו? האם אני בטוחה מה גורם לי לכל דבר? למה אני אומרת או שותקת, קונה או מתעלמת, מתלהבת או נרתעת? גם לעצמנו אנחנו מספרים כל מיני סיפורים, ומאמינים להם - כעבור זמן מה.

ככה מנשה סידר את הגרסה שלו. אני אתן בו אמון. האמון שלי יגדל ויצמיח אותו, מה שהחקירות והשאלות המדוקדקות בוודאי לא תעשינה. ככל שמתחזקות החלטתי לתת אמון במנשה, בלי קשר לעובדות עצמן, כך נרגע בי משהו. העין אינה מבקשת להתעקם פנימה. היא שוקטת, כמו נישאת על גלי החרישיות של הליל.

אני חושבת שבחמש נפלה עלי סוף סוף תרדמה. הבנים נרדמו קודם. כשהסתכלתי בשעון בפעם הבאה השעה הייתה שש ורבע, וריח קלוש של בוקר באוויר.

"אבא! כן! איזה יופי שאתה מתקשר!" - שמעתי את מנשה צוהל.
"גם אני רוצה, גם אני", צעק לייזר.

"גם אני", הודיע ינקליה והודיעו הבנות, שהתעוררו גם הן מקריאות השמחה וההתרגשות. טפיפות של נעלי בית ממהרות נשמעו בכל רחבי הבית. חגיגה!

"למה לא התקשרת אתמול בלילה?" - אני שומעת את מנשה לשאול. אינני יודעת מה אתה עונה. "ו..אבא, אתה תהיה בבית סוהר? מה זאת אומרת? ויכול להיות שתהיה בארץ בבית סוהר?" זה כבר ינקליה. התקשרת הביתה, לראשונה מאז נסעת. כולם רוצים לדבר אתך, ורק אני נשארת במיטתי, לא נעה ולא זעה.

הקונסילרים המקצועיים של MAX COVER

הם בדיק מה שאת מחפשת כבר שנים!
כיסוי מושלם, מראה קליל ולא מכביד ובעיקר חלקיקי אור המוחזרים ויוצרים הארה למראה רענן ומואר.
הסדרה כוללת גוונים לטשטוש פגמים והארות וקורקטורים (גווני תיקון) המטשטשים ביעילות כהויות ואדמומיות.
להשיג בחנויות המקצועיות בלבד!

יום כלות בוחרות קריסטל

ביום שלישי כשכולם יתגוששו בקלפיות ומסביב להן, הכלות של קריסטל יבחרו לצל את הזמן ולצאת לקניות שוות.
ביום שלישי כ"א בחשוון הכלות של קריסטל ובנות משפחתן, תוכלנה ליהנות מהנחות והטבות מיוחדות בחנויות נבחרות בירושלים ובני ברק.
בירושלים - וואן אוף א קינד, שהחינו קולורס, ביאנקונירו, לה ספציה, 13 אווניו, אלגנצה, בלבן, פיין וואר, עולם הפלא, נעלי פרימה, מעיין שטוב
בבני ברק - ביאנקונירו, 13 אווניו, גיטי סטייל, אלגנצה, רחלי ברית, פוד אפיל
רק בחנויות המשתתפות ביום הכלות, תקבלנה הנחות והטבות מיוחדות ליום זה בלבד!
אז שריינו לכן את יום שלישי, אתן הולכות להרויח...
עקבו אחר הפרסומים במקומונים.

אחרי החגים כבר כאן

דבי וולף פותחת את עונת החורף עם מבצע אטרקטיבי במיוחד במחלקת הסרת השיער

בימים אלה של חזרה לשגרה, דבי וולף מזמינה אותך להתחיל בשגרת טיפוח יומיומית שתשמור על עור הפנים שלך חלק ובריא בכל ימות השנה. שימת לב יומיומית למצב העור שלך, וטיפול בבעיות ותופעות עור בשלבים מקדימים, יחסכו הרכה דאגות בעתיד!

וכשחושבים על טיפוח ואסתטיקה, בשילוב עם מקצוענות, ניסיון עשיר ושירות אישי - אומרים דבי וולף.
לרגל החורף המתקרב דבי וולף יוצאת במבצע אטרקטיבי במיוחד: 50% הנחה על האזור השני במחלקת הסרת שיער בלייזר!
במרפאות 'דבי וולף' נעזרים במכשירי הלייזר המתקדמים ביותר, כל הטיפולים מבוצעים ע"י צוות נשות מקצוע עם דיפלומה ונסיון רב בתחום, העוברת הכשרה מיוחדת לשימוש מדויק במכשור החדשני המקר את העור במהלך הטיפול ומסייע לטיפול אפקטיבי ללא כאב.
הפונקציות השונות במכשיר החדשני, מאפשר לתת מענה לכל סוגי וצבעי העור או השערה, בהתאם לפגישת ייעוץ המתאימה את התהליך ואופי הטיפול לכל אחת. וכמובן שכל טיפולי הלייזר במרפאות נעשים בפיקוח רפואי צמוד של רופא עור מומחה. בנוסף על מחלקת הסרת השיער, במרפאות דבי וולף תוכלו למצוא מגוון רחב של טיפולי אסתטיקה רפואית: טיפולי פנים מכל הסוגים ולמגוון צרכים, הזרקות, אנטי אייג'ינג, ועוד. הכנסי לאחד 3- מרפאות הרפואה האסתטית של דבי וולף ותיהני מאינסוף אפשרויות להיראות טוב ולהרגיש נפלא, והכל בסטנדרט בינלאומי, עם תוצאות מדהימות במחירים שלא תרצי לפספס...

קבעי לך עוד היום תור לפגישת ייעוץ חינם בטל': 401-500-700-1
מחכות לך ב-3 סניפי 'דבי וולף': ירושלים - עם ועולמו 3 (כנפי נשרים) | בני ברק - ר' עקיבא 74 קומה א' | מודיעין עילית - מרכז קסם

ברכות לזוכים המאושרים

במבצע "קניות במתנה" של 'הוד לכן' מבית עוף טוב- מותג המהדרין בכשרות המהודרת של הרב רובין. בהוד לכן מסכמים את מבצע הקיץ הענק, אלף שח לקניות במתנה! בהצלחה רבה ומברכים את עשרות המשפחות שזכו בפרס השווה של אלף שח לקניות במתנה.
שמות הזוכים: משפחת זיידל, אשדוד, משפחת אורלנצ'יק, בני ברק, משפחת פרנקל, מודיעין עילית, משפחת חיון, רכסים, משפחת מילר, בית שמש, משפחת אלבז, אלעד, משפחת ברקוביץ, בני ברק, משפחת בצלאל, ירושלים, משפחת לוי, אשדוד, משפחת חדש, ירושלים, משפחת וייס, בני ברק, משפחת ברק, ביתר עילית, משפחת גליקמן, ביתר עילית, משפחת בוסקילה, ירושלים, משפחת וועג, ירושלים, משפחת שאול, בני ברק, משפחת ברים, בני ברק, משפחת אנקווה, ביתר עילית, משפחת זילברמן, אלעד, משפחת דיין, בני ברק, משפחת קליין, אלעד " אנו מסיימים את המבצע בסיפוק רב", אומרת הגב ענבל טרופ קירש - סמנכ"לית השיווק בחברת 'עוף טוב'. "כמידי שנה, מוכיח לנו מבצע הקיץ השנתי שעשרות אלפים מהציבור החרדי נהנים ממגוון המוצרים שלנו ובוחרים באיכות. אנו מודים לכולם על האמון הרב שמובע כלפינו וההעדפה הברורה לשניצלים, לקציצות, לפסטרמות ולנקניקיות של 'הוד לכן', ומקווים בעז"ה להמשיך ביתר שאת להעניק לכולם מוצרים טעימים, איכותיים ובכשרות מהודרת".
בהוד לכן מזמינים אתכם להמשיך וליהנות בכל ימות השנה ממגוון רחב של מוצרים מוכנים טעימים: שניצלים מוכנים קפואים, קציצות ביתיות, פסטרמות במגוון טעמים, נקניקים ונקניקיות מהודו משובת, והכל באיכות מקסימלית ותוך שמירה על ערכים תזונתיים גבוהים. להתראות במבצעים הבאים!

למה מכון מילים?

היא רצתה להזמין גלידה בשלושה צבעים, עם קליקים כריות למעלה. אז היא הזמינה! אפילו שזה היה באנגלית, כי היא רצתה.
היא הצליחה לפלס דרך במשעולי המבוך, אפילו שבשביל זה היה עליה להסביר את המסלול באנגלית. והיא הצליחה! כי היתה לה מטרה.
במכון מילים ללימודי אנגלית מדוברת, מאמינים שכולנו יודעים היטב לנפץ את המחסומים, כאשר המוח שלנו לוחש לנו 'כדאי', וגם הלב. במכון מילים מאמינים שלמידה טובה מתרחשת תוך כדי תהליך של חוויה, ומטרות קטנות שמקדמות יחד לקראת מטרה גדולה יותר.
בימים אלו נסגרת ההרשמה לקורסים של מכון מילים בכתיבה יוצרת ובאנגלית מדוברת. "חבל שהמורות לאנגלית אינן מצותות לקו, הן היו משתאות לגלות כמה משתקקות תלמידותיהן, ובוגרותיהן לדבר באנגלית שוטפת."
ולמה הן באות ללמוד במכון מילים? במכון מילים, כך ידוע, שיטת הלמידה היא באמצעות חוויה פרקטית מן השטח. כאן לא משקיעים משאבים ב"מתמטיקה של האנגלית" ולא משגנים תאוריה. במכון מילים לאנגלית מדוברת פשוט מדברים אותה. לומדים על קניה? קונים. על וכוז? מתווכחים. שיחות ודיונים בתכנים ערכיים, הכוונה מעצמה ומאפשרת, וחווית למידה בלתי נשכחת. קבוצות נפרדות לנשים ולבנות. מקומות אחרונים בחלק מהקבוצות 450-500-1599

מותג הטיפוח והאיפור קליניק מרחיב את סדרת קרמי הלחות האייקונית Dramatically Different

ומשיק ג'ל לחות חדש- Dramatically Different Hydrating Jelly
ג'ל לחות נטול שומן, שקוף לחלוטין, בעל מרקם קליל במיוחד להזנת העור בלחות אינטנסיבית למשך 24 שעות, לתיקון מחסום הלחות ולהגנה על העור מפני זיהום אוויר בזכות Clean-Shield Technology™
הופך את העור לחסין יותר ב- 87% מפני זיהום אוויר ומשפר את מצב העור מידי יום.
להשיג בחנויות המורשות בלבד.

"מכירים טובה"

סדר לימוד פרק משניות יומי ואמירת עשרה פרקי תהלים לע"נ מרן רשכבה"ג הגראי"ל שטיינמן זיע"א - עד יום היארצייט כ"ד כסלו

"אבקש שכל מי שרוצה בטובתי, שילמד כל יום פרק אחד משניות עד גמר י"ב חודש, והבנות יאמרו כל יום עשרה פרקי תהלים, גם בשבת ויום טוב"
(מתוך הצוואה הקדושה)

כולנו מכירים טובה! למעלה מ-9,000 נשים הצטרפו לאמירת התהלים היומית. הצטרפנה גם אתן כעת!

- כל אחת יכולה להרשם לסדר אמירת התהלים, ע"י רישום בטלפון: 03-3080222.
- ברישום הראשוני יש להקיש מס ת"ז, שהוא יהיה המספר המזהה של הגרשמת למשך כל התקופה- ופרטים מזהים של הגרשמת (שם, כתובת, מס' טלפון להודעות). בעת ההרשמה יש להקיש את המסלול המתאים: לנשים ונערות/בנות ביה"ס.
- בכל יום- כולל שבת - עד יום היארצייט כ"ד כסלו- יגידו נשות ובנות ישראל עשרה פרקי תהילים, לפי הסדר המצ"ב, יש להגיד לפני התהלים: לע"נ אהרון יהודה לייב בן נח צבי.
- בכל יום ויום, בין השעות 5:00 לפנות בוקר ועד 5:00 ביום שלמחרת, ובערב שבת עד כניסת השבת, ובמוצ"ש מצאת השבת עד יום א' בשעה 5:00 לפנות בוקר, יהיה ניתן להתקשר למערכת הטלפונית בטל' 03-3080222, להזדהות לפי ת"ז, ולהקיש אישור על אמירת פרקי התהלים היומית לפי הוראות המערכת.
- ניתן להירשם לקבלת תזכורת אוטומטית לאמירת התהלים בטל': 03-3080222 שלווחה 3. תזכורת מגיעה מידי יום בשעה 20:00, בערב שבת בשעה 14:00, ובמוצ"ש בשעה 22:00.

בכל יום תתקיימנה 3 הגרלות בין האומרות עשרה פרקי תהלים: לנשים ונערות סמינר - ע"ס 500 ש"ח כל יום. לבנות ביה"ס היסודי - 2 הגרלות כל יום:
1. על מצלמת קנון 2. על ספר "הארמון"
על רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל
שמות הזוכות יפורסמו מידי יום בעיתונות החרדית וכן יפורסמו בטל': 03-3080222 שלווחה 5.

מוקדי חלוקה ברחבי הארץ בהם ניתן להשיג את סדר אמירת התהלים היומי:

ירושלים: מרכז: פרידמן, סנהדריה המורחבת 116 ג'. גוה יעקב: רוזנטל, גואלק 2. רמות א': זילבר, צפרירים 18/24. גבעת שאול: מרגולין, עזריאל 1. בני ברק: אדלר, רבי עקיבא 111. בית שמש: רמה א': נחל איילון 23, רמה ג': סיילם, עידו הנביא 4. ביתר: מלאכי, המגיד ממזריטש 14. אשדוד: ליפשיץ ר"מ בעל הגס 18/14. אלעד: לנדו רמב"ם 19. שטיינמן, התור 3, יונגר, שמעון בן שטח 7. אופקים: יוליס, תרשיש 38 מודיעין עילית: מרכז: שוב, נתיה"מ 9. מזרח: גוטליב , אבי עזרי 18. נאות הפטגה: שפירא, הריטב"א 18. ברכפלד: בויס, יהודה הנשיא 13.

לפרטים נוספים ולהרשמה: 03-3080222 מסלול אמירת תהלים מיועד לנשים ובנות בלבד

יום ה' וירא	ט"ו חשוון	ס"א-ט'
עש"ק וירא	י"ז חשוון	ע"א-פ'
ש"ק וירא	י"ח חשוון	פ"א-צ'
יום א' חיי שרה	י"ט חשוון	צ"א-ק'
יום ב' חיי שרה	כ' חשוון	ק"א-ק"י
יום ג' חיי שרה	כ"א חשוון	ק"א-ק"ב
יום ד' חיי שרה	כ"ב חשוון	ק"ב-א-ק"ל
יום ה' חיי שרה	כ"ג חשוון	ק"ל-א-ק"מ
עש"ק חיי שרה	כ"ד חשוון	ק"מ-א-ק"נ
ש"ק חיי שרה	כ"ה חשוון	א-י
יום א' תולדות	כ"ז חשוון	י"א-ב
יום ב' תולדות	כ"ח חשוון	ב"א-ל
יום ג' תולדות	כ"ח חשוון	ל"א-ט
יום ד' תולדות	כ"ט חשוון	ט"א-ג
יום ה' תולדות	ל' חשוון	ג"א-ס'
עש"ק תולדות	א' כסלו	ס"א-ט'
ש"ק תולדות	ב' כסלו	ט"א-פ'
יום א' ויצא	ג' כסלו	פ"א-צ'
יום ב' ויצא	ד' כסלו	צ"א-ק'
יום ג' ויצא	ה' כסלו	ק"א-ק"י
יום ד' ויצא	ו' כסלו	ק"א-ק"ב
יום ה' ויצא	ז' כסלו	ק"ב-א-ק"ל
עש"ק ויצא	ח' כסלו	ק"ל-א-ק"מ
ש"ק ויצא	ט' כסלו	ק"מ-א-ק"נ
יום א' וישלח	י' כסלו	א-י
יום ב' וישלח	י"א כסלו	י"א-ב
יום ג' וישלח	י"ב כסלו	ב"א-ל
יום ד' וישלח	י"ג כסלו	ל"א-ט
יום ה' וישלח	י"ד כסלו	ט"א-ג
עש"ק וישלח	ט"ו כסלו	ג"א-ס'
ש"ק וישלח	ט"ז כסלו	ס"א-ט'
יום א' וישב	י"ז כסלו	ט"א-פ'
יום ב' וישב	י"ח כסלו	פ"א-צ'
יום ג' וישב	י"ט כסלו	צ"א-ק'
יום ד' וישב	כ' כסלו	ק"א-ק"י
יום ה' וישב	כ"א כסלו	ק"א-ק"ב
עש"ק וישב	כ"ב כסלו	ק"ב-א-ק"ל
ש"ק וישב	כ"ג כסלו	ק"ל-א-ק"מ
יום היארצייט	כ"ד כסלו	ק"מ-א-ק"נ

פנישה אישית

צולם ע"י שבי כהן, בבורו פארק המושלגת.

REC

פלאש על השביל

כשאת לא מוצאת
אחרים - אולי זה הזמן
לפגוש אותך בעצמך.

בשביל החיים

שבי כהן*

סוללה חלשה

תירגעי, את באמריקה.

המסעות ל"יער השחור" שבגרמניה, כבר מאחורייך. (אל תדאגו, גם שם, לצערי, עוד נבקר...) תשכחי מאינטרצרטון - העיירה המיושנת הזו, מהפרות, מהברווזים ומבני האדם שלא היו שווים יותר מהם. גם הגרמנייה הצרחתית, שסילקה אותך מכרי הדשא שכביכול בבעלותה, בעת שעמדת לתפילת שחרית, כנראה נרגעה באיזשהו שלב. מותר לך לנשום. ריח בשר הפיגולים כבר לא מחניק את האוויר, כמו אז, בבית החולים בגרמניה, שמת לב?

גם הצלילים שונים. קולות חריקת גלגלי הרכבות על מסילות המתכת המיושנת, כבר לא ממלאים את האוזן בצרימה בלתי פוסקת מדי חצי שעה, בדיוק גרמני מצמרר. הפעם את כבר לא צריכה לגור בכפיפה אחת עם משפחות גויים גרמניים, שהואילו בטובם לאכסן אותך תמורת תשלום הגון, כשהעודף היחיד שקיבלת מהם היה מטח הערות בלתי מהוגנות ומגוונות בעליל (ובעלילות שווא).

חלפו מאז חודשיים - - - ימי הרחמים והתפילות. המון תקווה, חשבון נפש וקבלות. מזוודות שארזת, פרקת ושוב זרקת לקרנן תוכן מוכר, גם החותמת בדרכון ברוך השם השתנתה. עכשיו את באמריקה, ואת רואה יהודים מול העיניים, ובסייעתא דשמיא ענקית ד"ר למפרלו זיהה את הוויד החסום ומציע לערוך צנתור, שבעזרת השם יכול לשפר את מצב הזרימה לכיוון הרגל.

אז למה את בלחץ?

כי אני מתגעגעת לארץ שלי, וכי אני לא יכולה להישאר כאן יום אחד מיותר ולהכביד על יהודים רחמנים בני רחמנים וגומלי חסדים (ואולי אני מהביישנים?), שאני חיה ואוכלת על חשבונם כמו איזו הומלסית לא מעשית (ואל תיקחו קשה... הכל יחסית). אני חייבת להמתין כאן עוד כשבוע לתוצאות הבדיקות ולחתימות ("פיקטיביות") על החלטות רפואיות.

אז יהיה צנתור בעוד שלושה שבועות, או לא?

ובכלל, אינני מסוגלת להמתין כאן משועממת וחסרת מעש. אני, שמורגלת בחברה, בית הספר, מורות והרצאות - לא מכירה כאן כמעט אף אחת. בודדה בביסמנט...

אבל בעצם, מה את מתלוננת? הרי בעוד כשבוע את חוזרת לארץ ישראל. זה יהיה לתקופה קצרה של פחות משבועיים, חיים על מזוודות, ומי אמר בכלל שרשכבה"ג מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א יורה, אכן, ללכת על הטיפולי? ואם דעת תורה תהיה שכן, אז איך נשלם את עלות הפינוק בבית החולים, שהן הון תועפות עוד בלי קשר לנסיעות ושדות תעופות ותרופות?

תירגעי, מי שעזר לך עד היום וכל הבורסות וההילומים והדולרים שלו לא יוצא לעולם לפנסיה. אז מה את בלחץ?

הבעיה שאני עוד לא יודעת איפה אני. אני בבורו פארק, ברחובות, אבל נעלמה לי הכתובת של משפחת זילברשטיין, ואני לא יודעת איך לחזור... לא לחינם הסבירו לי בני משפחת זילברשטיין המארחים המסורים, מיד כשהגעתי לכאן, שבורו פארק מתחלקת לקוביות קוביות, כמו טבלת שוקולד, (הם לא טובים בדיאטות, האמריקאים) אך זו בלתי ניתנת לפענוח לגבי, ישראלית שמספרים הם בשבילה סיוט מתמטי ממחזות אפלים

מהעבר הבית - ספרי האינטלקטואלי...

נו, אז איפה אני?

בשביל מה את צריכה לדעת? והרי כעת הכל אותו דבר. מישוה בכלל מעלה על דעתו שנאבדת כמו ילדה גדולה בפרבר קטן? הלן קלר הייתה מנצחת אותי על בטוח. והרי כל מה שאני מדברת, רק בחלומות שיבינו אותי. ומה שאני שומעת מאנשים אחרים ועד שאני מנסה לקלוט - הם משאירים אותי לחלום...

גם לכם קרה פעם שפגשתם את עצמכם במצב של חוסר אוניס, כשרגש ושכל משמשים יחדיו בניס וולא נים? והמסקנה: בכלל לא נעים. היי, אויש, ילדה, סליחה - התכוונתי אלייך, בחורה, מה אמרת? אויש, גם היא הלכה. לפחות להלן קלר היה שכל לזכור מה הכתובת של הבית שאמור להיות שלה בשבועיים הקרובים.

איך קוראים לדיבורים האלו שאת מדברת עכשיו? מונולוג? או שמא צורך דחוף בפסיכולוג?

אז בואי נעשה הערכת מצב: יצאת משרי, הדמות החברתית דוברת עברית הכמעט יחידה שאת מכירה (שהכירו לך...) כאן. את לא זוכרת (שמעתי פעם על בלאק אווט) את הכתובת של משפחת זילברשטיין, וגם לא איך חוזרים אל שרי, שחששה מחגיגת העצמאות המוקדמת שדרשת לעצמך, ובעקבות כך הבטחת לה ש"דקה ואני אצל זילברשטיין"...

הבעיה גם, שהתא קולי עונה במקומה משהו בלתי מתחשב באנגלית, והמספר הנוסף והיחיד שיש איתי כרגע הוא של משרד עסקנים, שכמובן מדווח על שיחה ממתינה, והבטריה שלי על סף גסיסה... נו, שמישהו יענה כבר, דחוף!

"שרי, זו אני, שבי המשוטטת חופשייה בקוביות השוקולד שלכם. תעני לי, בבקשה, בבקשה רבה!" (יש פה מסוקי חילוץ של זק"א?) "עסקנים יקרים, תבינו שזה מצב חירום, הבטריה מתרוקנת, איך אתם לא..."

אה, לא, לא אמרתי כלום...

"שלום וברכה, (הפעם זה דיאלוג אמיתי-אמיתי, ההזיות הסתיימו). הו, תודה רבה, שעניתם לי לטלפון. אני פשוט לא יודעת איפה אני והבטריה שלי כמעט אוחלת ושכחתי את הכתובת של..."

"נו נו, והרי לימדנו אותך איך מסתדרים ברחובות הממוספרים של בורו פארק. קצת להפעיל חשיבה..." עונה לי הקול שמעבר לקו.

"אה, סליחה", אני עונה. "הבטריה שלי חלשה (וגם העצבים שלי כרגע), ועלולה להיגמר. אני רק צריכה את הכתובת של..."

"מה?" שוב עונה לי הקול, "יצאת בלי כתובת?"

"בבקשה, בעצם - פליז! (שישמע מאיים יותר!) הבטריה שלי על 0%, ואני אשאר הלילה ברחוב, מה הכתובת של זילברשטיין?"

"אה, אוקיי, 471 ST - AV. זה כל מה שאת צריכה?"

"יס, זה כל מה שאני צריכה."

עוד כמה חלקיקי שנייה וכוחה האחרון של הבטריה אול - ז"ל!

שבי כהן

*הכתובת הינה מורה, מחנכת ומרצה, פסיכו-גרפולוגית מוסמכת ומומחית במדעי הפסיכולוגיה לשפת הגוף.

קצף

בוחרים
פרו
רושר

ממתק כדור שוקולד
חגיגי וקל הכנה

חותכים לכאן

חיתוכיות שוקולד ובוטנים מארבעה רכיבים בלבד

חיתוכיות שוקולד ובוטנים מארבעה רכיבים [25 יחידות]

חטיף מעולה וקל להכנה, מצויין גם בגרסה הפרווה!

לחטיף:

300 גרם שוקולד חלב או מריר
¼ כוס+ 2 כפות שמנת מתוקה או צמחית
2 כפות גדושות מחית נוגט
2 כוסות בוטנים קלויים קלופים (או קשיו
או שקדים)

אופן ההכנה:

- 1 ממסים במיקרוגל שוקולד ושמנת מתוקה. מוסיפים מחית נוגט ומערבבים עד שהכל מתאחד. מוסיפים בוטנים ומערבבים עד שכל הבוטנים מצופים בשוקולד.
- 2 מצפים את תבנית מרובעת בגודל 20 על 20 ס"מ בניילון נצמד ויוצקים את התערובת לתבנית. מיישרים עם כף ומהדקים מעט. מקררים במקרר כשעה שעתיים עד שהשוקולד יציב מאוד.
- 3 מוציאים מהמקפיא, נעזרים בניילון הנצמד כדי לחלץ את השוקולד ובעזרת סכין חדה פורסים לריבועים או למלבנים יפים.
- 4 שומרים במקפיא בקופסה אטומה.

עוגיות | פרווה | 10 דק'

פֶּרְרוּ רוֹשֶׁר

[כ - 25 כדורים]

פררו רושר הוא ממתק כדור שוקולד מפורסם. כל כדור פררו רושר מורכב מאגוז לוז קלוי שלם הטמון במעטה קרם אגוזים ומצופה בשכבת שוקולד מריר ובשבבי אגוזים. מעולה בגרסת הפרווה!

רכיבים:

למילוי אגוזי לוז:

50 גרם (1/2 חבילה) גליליות במילוי קרם אגוזים
100 גרם (כוס + כף) אגוזי לוז קלויים בלי מלח, טחונים דק
100 גרם (1/2 כוס) מחית נוגט
100 גרם שוקולד מריר מומס
3 כפות שמן

למילוי שוקולד:

200 גרם שוקולד מריר
180 גרם שמנת מתוקה או צמחית
3 כפות ליקר תפוזים או ליקר שוקולד
25 אגוזי לוז שלמים קלויים, בלי מלח

לציפוי:

200 גרם שוקולד מריר, קצוץ דק
5 כפות שמן
50 גרם אגוזי לוז קצוצים או ברס (אגוזים קצוצים ומסוכרים)

אופן הכנת מילוי אגוזי הלוז:

1 טוחנים במעבד מזון את הגליליות עם האגוזים, מחית הנוגט, השוקולד והשמן לתערובת אחידה. מכניסים את התערובת לשקית זילוף מקררים אותה במקרר חצי שעה.

אופן הכנת מילוי השוקולד:

3 מרתיחים את השמנת ויוצקים אותה מעל השוקולד הקצוץ. ממתינים דקה ומערבבים היטב. מוסיפים ליקר ומערבבים היטב לתערובת אחידה וחלקה.

4 מכניסים את המילוי לתוך שקית זילוף.

5 לתוך תבנית סיליקון בצורת כדורים יוצקים מעט ממילוי השוקולד. לתוך מילוי השוקולד יוצקים את מילוי אגוזי הלוז ובתוך מילוי אגוזי הלוז משקיעים אגוז לוז שלם. יוצקים עוד ממילוי האגוזים ומסיימים עם מילוי השוקולד.

אופן הכנת הציפוי:

6 ממסים את השוקולד, מוסיפים את השמן ומערבבים היטב. מוסיפים את האגוזים הקצוצים. מניחים את הציפוי בקופסא קטנה. מוציאים את הכדורים מהמקפיא ומשחררים מהתבנית. נועצים בראש כל כדור קיסם וטובלים את הכדור בציפוי השוקולד. מניחים על נייר אפייה ונותנים לשוקולד להתייבש. שומרים את כדורי הפררו רושר בהקפאה עד חודש.

ממתק | פרווה/חלבי | 25 דק

המטבחון הבריא וצ'יין

מימי ברלין מתארחת במטבחון של: ריקי מרשין | סוג: הבסיס הונגרי - יהודי אך מקבלת השראה גם משאר מטבחי העולם.

מתכון לאורחים ב-5 דקות:

מתכון עד 50 ש"ח:

מתכון עד-5 מוצרים:

גלידת חצי ירח

רניבים:

חפיסת שוקולד
גלידה קנויה משובחת

אופן ההכנה:

ממיסים את חבילת השוקולד
במיקרוגל במשך 30 שניות
בעזרת כף מורחים שכבה דקה
בתוך שקעים של תבנית סיליקון
בצורת כדור
מקפאים ל-2 דקות ואחר כך
דוחסים בשקעים גלידה ומחזירים
למקפיא.
התוצאה מרשימה וטעימה במיוחד
תוך 5 דקות.

רצועות חזה עוף אסייתי

טעים וקל מאוד

רניבים:

1 ק"ג חזה עוף
בצל (לא חובה)

6 כפות ומעלה רוטב טריאקי
אבקת קארי
תירס גמדי

אופן ההכנה:

- פורסים את חזה העוף לרצועות דקות
- מטגנים את הבצל היטב,
- מוסיפים את יתר החומרים למחבת
ומכסים במכסה (כך יתקבל המון רוטב).
- מבשלים כ-10 דקות, ובחשים מידי פעם.
בתאבון.

6 מנות דג סלמון

רניבים:

קופסת מטבוחה קנויה מחברה טובה
תבלין גריל לדג
אבקת שום
פלפל/מלח

אופן ההכנה:

לערב את כל החומרים מלבד הדג, לפזר
על הדג
לאפות 20 דקות בתנור שחומם מראש
הטעם גורמה ובקלי קלות.

ההמשך היה טוב יותר ויותר ועד היום אני ממשיכה ללמוד
עוד ולהחכים.
שבת
אני משתדלת לבשל בריא גם לשבת לדוגמא חלות מקמח
כוסמין ותבשילי ירקות מסוגננים, ואם נשאר זמן אז גם
גלידה טבעית תבוא בחשבון. אני דוחסת את כל ההכנות
לשבת לשישי בבוקר כך שאחרי הצהריים נשאר קצת זמן
לעשות את הסידורים בבית, שלא היה להם זמן באמצע
השבוע.

מה במטבח שלך את הכי אוהבת?

את קוצץ הירקות שלי, זה העוזרת הכי טובה שלי וגם לא
לוקחת תשלום.

מה לעולם לא יקרה אצלך במטבח?

לעולם לא אכניס דגים שמסתכלים עלי מהצלחת(עם
העיניים) הם אינם אוהבים עלי ולכן לא אזמין אותם
למטבח.

ומה כן יכול לקרות במטבח שלך?

ילדים במטבח מביאים עמם שמחה ועניין רב. זהו זמן
לשוחח עמם ולרדת לעומק מחשבותיהם. לא אשכח כיצד
באחד הימים גיליתי שהילד שלי רוצה לדגור על ביצה כדי
שיצא לו אפרוח...

וטיפ מהמטבח

טיפ יעיל שלמדתי מהסבתא שלי (השפית): שניצלים לילדים
בשלוף: מכינים פעם אחת כמויות גדולה של שניצלים מצופים
בפירורי לחם ומקפאים אותם לפני הטיגון בקופסא אטומה
ובהפרדה בין שכבת שניצלים לשנייה על ידי שקיות קטנות
של סנדוויצ'ים. כאשר הילדים מבקשים שניצל תוך 5 דקות
הארוחה מוכנה.

כמה מילים עליה

ריקי היא מאסטרית בכימית פאות (גוונים, צבע ועוד),
עובדת עם העילית של הפאניות ויצרניות הפאות ומלמדת
באקדמיות שיער מובילות ובשיעורים פרטיים לפאניות
ומתחילות. עם כל זה היא אינה מזניחה את המטבח הביתי
ומשקיעה בו לבריאיות.

אוהבת בעבודות המטבח

אומנות בצבעים זה המקצוע שלי ואני לוקחת את האהבה
שלי לצבעים גם למטבח, לכן אני אוהבת יותר את הבישול
המגוון ובעיקר הססגוני, שיש בו שילובי צבעים שונים.
למשל בסלטים לעולם לא אכין סלטים מירקות באותו צבע
(טחינה חציל זיתים) אלא תמיד משלל צבעים (פלפלים
צבעוניים, סלק ועוד) שהרי ה' זן את העולם "בחן", משלל
צבעים כדי שנהנה מזה ונודה לו לכן אנסה להדגיש את
הצבעים כשכמעט כל סלט יהיה בצבע שונה.

פחות אוהבת

את המתכונים שדורשים הכנה ארוכה ומתישה הכוללת
הקפאות והפשרות מספר פעמים, אני משתדלת להשתמש
רק במתכונים שישאר עוד כוח גם לאכול אותם אחר כך.

זמן מטבח

אני משתדלת לבשל בזמני הפנוי באמצע השבוע (כשיש...)
ולהכין את המאכלים הדורשים יותר הכנה ואינם מתאימים
ללחץ של יום שישי. לדוגמה מנות אחרונות ואפיה. ביום
שישי אני מבשלת את יתר הדברים.

מהמטבח של אמא

למדתי המון! את כל הסטז' בבישולים עשיתי במטבח של
אמא, היד החופשית שהיא נתנה לי במטבח שלה הביא
בהתחלה תוצאות מחויכות, לדוגמא יצאה לי חלת שמרים
במקום עוגת שמרים וקרקרים לשבת במקום חלות... אבל

מתכון הבריאות

סלט כבד קצוץ - פרווה

רניבים:

250 גרם עדשים שחורות
5 בצלים גדולים קצוצים
2 כפות שמן קוקוס (לא חובה)
1 כפית מלח
קורט פלפל שחור ואגוז מוסקט

אופן ההכנה:

מבשלים את העדשים כשעה עד שהן
מתרככות.
מסננים מהמים ושומרים מעט מהמים
בקררית.
מטגנים את הבצל להזהבה, וטוחנים את
הכל יחד. הטעם = כבד קצוץ !

כבד קצוץ קובע

פשטידת תפוחים ואוכמניות

רניבים:

5 ביצים

1 כוס סוכר

3/4 כוס שמן

1/2 כוס מיץ תפוזים

2 כוסות קמח כוסמין

1 אבקת אפיה

1 חבילה אינסטנט פודינג וניל

חופן שקדים פרוסים

רוטב מיפל לקישוט

אופן ההכנה:

מקציפים את הביצים עם הסוכר,
מוסיפים את יתר החומרים
ומקציפים 10 דקות.
שופכים לתבנית אינגליש קייק,
מפזרים מלמעלה שקדים פרוסים.
מכניסים לתנור שחומם מראש,
למשך חצי שעה
מוציאים מהתנור ומזגגים מלמעלה
ברוטב מיפל.

גם אני אשתדל עבורי- ליום השנה לפטירת רבן של כל בני הגולה מרן בעל ה'אבי עזרי' צוק"ל

פירט

צעדתי אז עם המוני בית ישראל ללוות את מיטתו של רשכבה"ג מרן הגראמ"מ שך צוק"ל

בית הספר חורב חייכו כשהציגתי את הילד הקטן. הן נבהלו כשהציגתי את הרב יפה בוכה, את החלק של התוכן סיכמתי במילים שאמר מרן הגראמ"מ שך צוק"ל לגאון רבי אברהם קסלר שליט"א (והוא אמר לי): "כשהייתי אומר ברכה הוא פותח שערי ברכה. בסוף ברכת המזון אחרי שברכנו אנחנו יכולים לבקש 'הרחמן'. הן קיבלו על עצמן. לפתע רצה אל הבמה נערה נחמדה בכיתה ז': "אחותי הגדולה פתחה עקמת גוראה בעמוד השדרה. הרופאים אמרו שהיא צריכה ניתוח. יפתחו לאורך עמוד השדרה. יגבסו את חצי גופה והיא תשכב כך תקופה ארוכה. הם אומרים שזה נורא מסוכן וקשה" היא בכתה בכי אוהב ומשפחתי. ליטפתי את כתף האחות הצעירה ורעיון ניצת בי: "שלשום נפטר רבן של ישראל צדיק הדור מרן הגראמ"מ שך. הוא כתב בצוואה שכל מי שיעשה לעילוי נשמתו הוא ישתדל עבורו אז אולי תקבלי על עצמך משהו לזכרו עם אחותך..." היא לא ענתה דבר וממני נשכחה הפרשייה. חלפו כמה חודשים. דפיקות על דלת חדרי קטעו שנת צהריים של בחורה רווקה (שעובדת בימים ונפגשת בערבים) "אמא עם שתי בנות נמצאת בדלת" אמרה אחותי הצעירה בסידרה. התארגנתי במהירות לקבל את פני האורחות שלא זכרתי איפה נפגשנו. מעטפה חומה גדולה ומרשימה אחוזה בין אצבעותיה הרועדות של האמא. "את זוכרת שהופעת בי'חורב' אחרי ההלוויה של מרן הגראמ"מ שך? והילדה הזו ניגשה לבקש על אחותה הגדולה?" -אהה, כן משהו עם עמוד השדרה, נכון? מה קורה איתה?" האמא הצביעה על שירה, האחות הגדולה וסיפרה שבכל יום הן קנו שקית עדשים וירדו לגינה לחפש "מתנבים" שיברכו בקול ויזכו בסוכריות לזכותן. והוא השתדל עבורה..."אתמול היגענו לאישפוז טרום ניתוח. הרופא צילם אותה. הוא חשב שנפלה טעות. אבל המחשב לא יודע להתחכם. הוא שם סרגל מנתחים על הגב של שירה ואמר שהוא לא מבין איך יכול להיות שעמוד שידרה כה עקום עשה שינוי כזה בלי חדירה כירוגית". ואז שירה התיישבה על המיטה וביקשה ממני לברך "שהכל" על הסוכריות שתמיד מחכות בתיק למי שמחפש זכויות. "באנו אלייך טובי לשמח אותך". הודיתי לאמא ולילדות. צילמתי את המכתב ותמונת הגב מאותו יום ונפרדנו בדמעות השמורות לרגעים שלי: 'אבא, תודה ותמשיך לנסותנו בשמחות'. כמו תמיד סרתי לביתה של שכנתי הצדקת הערירית כרמלה בת שמעון ושרה. סיפרתי לה את הסיפור המרגש והיא אמרה את מה שנאמר כולנו עכשיו לעילוי נשמתה: "אסור להתיימשך מן הרחמים. השם שבשמיים הוא אבא טוב. צריך לזכור את הרגעים של הישועות ולהמשיך לשאוב מהם כוח. מי ששמחה בשמחת אחיותיה וחברותיה ומשתדלת לאסוף זכויות וגם לעשות השתדלות-תיושע. תזכרי את מה שאמר הגאון הגדול רבי יעקב אידלשטיין צוק"ל" המשיכה כרמלה: "משם למעלה אפשר לעזור יותר. מרן הגראמ"מ שך לא יכול לברך עכשיו. גם לא מרן החזון"א. צדיקים למעלה מקבלים מהעולם הזה משלוח של מלאכים ואיתו הם יכולים להמליץ טוב". (((לסיום השבוע הזה...)))

לפני חודש סיפרתי לאלף נשים מבית שמש את מה שאמרה כרמלה והיצעתי להן לאמץ אותה ולשלוח לה מלאכים. כי אנחנו בנותיה ובוודאי היא תגן בעדינו. כל ימיה היו ייסורים. היא בוודאי במקום טוב למעלה. אמא חסידית לחמישה מעוכבים ניגשה אלי. ברכתה אותה שהיא תרוץ משמחה לשמחה בזכות כרמלה. אתמול התקשרה לספר ששני ילדים התארוו השבוע....

עמדתי בפנינת הרחובות חזו"א ואדמו"ר מגור. לפתע הייתה התרחשות ברורה שהתארגנה בשקט. אנשים פעלו להרחיק אנשים ממעגל אויר שעטף את האדמו"ר מגור שבא ללוויה. התרגשתי. לא נולדתי בבית חסידי. אך זכיתי לינוק הערצת אמת לגדולי וצדיקי הדורות. חברתי הטובה היתה ריקי -חסידת גור. גם היא הייתה חברהמנית ומלאת מרץ. אך במקרה שלה זה לא הפריע משום מה. בגיל 17 ושתי דקות אמר לה אביה החסיד: 'ריקהליה, תתלבשי שבעסדיג (שבת) ותשימי שמייכעל (חיוך) על הפנים כל הזמן' ולמחרת אותן הוראות היא קמה בבוקר מאורשת... -זה נשמע לי פטנט קל להעתיקה. אבל במקרה שלי זה "לא עבד". הייתי אומרת להוריי בהומור: "בואו נתגייר, נהפוך לחסידי גור ואולי תצמח לנו ישועה כמו שהיה אצל ריקי חברתי מהשכונה. היא נראית מאושרת ומוקפת בזרע ברך השם..." -ואצלם תקועים כאלו שמצפים לישועה" ענתה לי אמא בחיוך שהסתיים באנחה "אין קיצורי דרך מול גזירת הכתוב" -הוסיף אבא במנגינה של אמונה וקבלה.

שבוע אחר כך לקחה אותי חברה נאמנה ונועזת למשרדו של הסופר חיים וולדר: "אתה רואה את הבחורה הזאת?" אמרה בנימת סוחרת: "אתה מחפש מרכות לקייטנה ולחוגים של הילדות. קח אותה. היא תעשה עבורה טובה ואתה תעשה לה שידוך טוב". ישבתי מן הצד "מנסה לעשות רושם סביר בשתיקתי "הנדידה" ואז התערבתי: "הרב וולדר, אני מוכנה לעשות עיסקה שתהיה משתלמת לכולם. אם תשתדל לעשות שידוך אני אתרום את העבודה שלי". יושבי החדר הביטו בי ברחמים, אבל אני משום מה חשבתי שזה לא נורא לתרום חופשת קיץ תמורת חיים ארוכים ומתוקים עם בן זוג מתאים. "מה פתאום?" הודעק וולדר: "זו הפרנסה שלך. אם תרצי לרכז קייטנה נשקול את הדבר ברצינות, ובלי קשר. אם יהיה לי רעיון לשידוך -אשמח". הייתה שתיקה "בא בחשבון לחשוב על הצעה מיישבת גור? פנו אלי מבית האדמו"ר. יש שם הרבה שמצפים להקים בית ובחוג הליטאי המון שמצפות... אז למה לא לחצות קווים? 'בוא יום וזה מה שיעשו כולם' -סיכם וולדר. זה היה לי כיכ רחוק אז עד שלחשתי בציניות על אוזן חברתי: "קודם שינסה את זה במשפחה שלו..."

תקופה חלפה. אחותי הצעירה התארשה. עוד חודש תיערך החתונה. מרן הגראמ"מ שך צוק"ל נפטר. אני עומדת בהלוויה במרחק חצי פסיעה מהרב"ע מגור. הזיכרונות מציפים אותי. לצדיקים יש כוח בחייהם ובמותם. אם לא הייתי מתביישת אולי הייתי מעבירה את שמי לתפילה. הדור כולו הרכין ראשו למול מיטתו של מקים עולה של יהדות ליטא. כולם בכו כשהוקראה הצוואה הבלתי נשכחת: "כל מי שיעשה בשבילי, אפילו מחשבת מוסר גם אני אשתדל עבורו..." זה היה מפחיד ומחייב. יומיים אחרי ההלוויה הוזמנתי לאחד מסניפי ביה"ס 'חורב'. נערות חביבות שמעו עד כמה חשובה אמירת ברכה ואמן. סיפרתי להן איך אמר הרב אבוהב לרב יפה: "גזרתי עליך נידוי ובמשך שלושים יום לא דיברתי איתך על אף שנדדת במיוחד לארצי, כי ביום שהיגעת אל ביתי בני הקטן ברך ולא ענית אמן. מכיון שרציתי שתהיה לך כפרה נידיתי אותך כי אין לך שיעור עד כמה חמור עוון שמיעת ברכה שלא ענו אחריה אמן". ילדות